

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUSTINE
LARBALESTIER
&
SARAH
RIEES BRENNAN

AMK BİR TAKİM OYUNUDUK.
AŞKILARSA ÇOĞU ZAMAN RAKİP...

Sisters Planet

İNSAN TAKİMİ

İNSAN TAKIMI

AŞK...
DOSTLUĞU SINAR.
AŞK...
VAZGEÇMEKTİR.
AŞK...
İNSANI DÖNÜŞTÜRÜR.
ŞEY...
BAZEN BİR VAMPIRE.

Mel, sırf vampirlerin kurduğu bir şehirde yaşıyor diye, onun kan içen ölümsüzlerle içli dışlı olduğunu düşünmeyin. Sonuçta vampirler kendi bölgesinde yaşıyor, Mel ise kendi bölgesinde.

Yani bir zamanlar öyleydi.

Mel'in okuduğu liseye bir vampir başlayana kadar. Daha da kötüsü, Mel'in en yakın arkadaşı Cathy, söz konusu vampire fena hâlde tutuldu. Cathy'nin konsuza dek pişmanlık duyacağı bir hata yapmasını önlemek de Mel'e düşüyor tabii. Her şeye burnunu sokmayı seven tatlı Mel'e.

Mel, Cathy'ye yardım etmeye çalışırken -gerçi yardım isteyen kim-, bir yandan da bir yakınının gizemli bir şekilde ortadan kayboluşunu araştırmak zorunda. Bütün bunlara bir dizi benzersiz ve karmaşık romantik ilişkiyi, aksi bir vampir polisi ve zombileri de ekleseniz bile Mel'in kendini nasıl da komik ve çılgın bir macerada bulacağını hayal edemezsiniz. Boşuna uğraşmayın.

İnsan Takımı'nda havalı vampirler, sıcak dostluklar ve aşkı sınavan değişimlerle dolu müthiş sürükleyici bir hikâye okurları bekliyor.

"Vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre.
Vampirlerden nefret ediyorsanız, bu kitap yine tam size göre."

-MAUREEN JOHNSON, New York Times Çokaatari Yazar

ARTEMİS

ABG/219
AB/479
AÇ/370
A/55

İNSAN TAKIMI

Justine Larbalestier - Sarah Rees Brennan

Orijinal Adı: *Team Human*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Egemen Özkan

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Mebruke Bavyram

1. Basım: Ocak 2015

ISBN: 978 - 605 - 142 - 554 - 2

Sertifika No: 10905

JUSTINE LARBALESTIER - SARAH REES BRENNAN © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Vampirleriyle bize ilham ve keyif veren
yazarlardan oluşan Vampir Takımı olmasaydı,
İnsan Takımı da olmazdı.
Bu kitap Suzy McKee Charnas, Caroline B. Cooney,
Jewelle Gomez, Claudia Gray, Barbara Hambly,
Charlaine Harris, Alyxandra Harvey,
Tanya Huff, Alaya Johnson, Stephen King, Elizabeth
Knox, Tanith Lee, Sheridan LeFanu, John Ajvide
Lindqvist, Robin McKinley, Stephenie Meyer,
Anne Rice, James Malcolm Rymer, L. J. Smith,
Bram Stoker, Scott Westerfield ve
türün diğer tüm ölümsüz savunucularına
ithaf edilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

İki Kız ve Bir Koruyucu Giysi

Vampirin okula geldiği gün üniversite konusunda pek bir heyecan hissetmiyordum.

Maine’de yaşadığımız için hava genellikle soğuk olur. Bu eylül de güneş olanca parlaklığıyla gökyüzünü ele geçirmişti ve en yakın arkadaşım Cathy’yle birlikte çantalarımızı sırtlanmış, dik sokaklardan birinde kan ter içinde yürüyorduk.

Ben ayrıca vampirler konusunda da pek bir heyecan hissetmiyordum. Ama zaten hiç hissetmem ki.

Cathy ise bambaşkadır.

Şu kariyer hedefleri anketinde *vampirolog* diye bir seçenek olsaydı -ki yok; isterseniz vampir psikiyatrisi olabilir, vampirler için kan verebilir veya vampir çalışmaları dalında akademisyen olabilirsiniz ama ben *vampirolog* kelimesini, *ölümsüzlere büyük hayranlık duyan biri* anlamında kullandım- Cathy mutlaka o seçeneği işaretlerdi.

Yanlış anlamayın. Cathy aptal biri değil. Gerçekten akıllıdır. O olmasa İngilizce ve tarih derslerinden geçmezdim. Cathy hayalperestin biridir. Bilirsiniz: Habire şiir okur (Keats! Plath! Chatterton!) okuduğu kitaba dalıp duvarlara toslar, bana hikâye anlatırken kendinden geçip yola dalar, son anda kolundan çekip kurtarmak zorunda kalırım. Tarihi, haberlerden daha çok sever, kitaplara da insanlardan daha düşkün. Ve tabii aklında hep vampirler var, çünkü vampirler, üzerinde yürüdüğümüz topraktan daha eski. Dolayısıyla bacaklarla ve köpek dişleriyle dolu tarih kitapları, Cathy için büyüleyici.

O yüzden, yolun karşısında, siyah elbiseli ve baretli, Darth Vader'la astronot arası bir şeye benzeyen adamı görünce, Cathy'nin gözleri doğal olarak birden fal taşı gibi açıldı. Çünkü böyle güneşli bir günde, şu abuk elbiseyle dolaşan biri, vampir demektir. Hâlbuki iğne deliği kadar bir boşluktan güneş ışığı geçse ölecek vampirlerin pek azı güneşe koruyucu elbiseyle çıkardı. Şöyle söyleyeyim, ben doğma büyüme New Whitby'liyim ve bugüne kadar, böyle koruyucu giysi giymiş bir vampiri bir kez gördüm, o da haberlerdeydi zaten.

“Belki vampirdir,” dedi Cathy, başını önüne eğerek. Cathy insanları eliyle işaret etmeyecek kadar hanımefendi bir kızdır.

Bense pek öyle hanım hanımcık sayılmam, o yüzden ailen baktım. Ve böyle bakan tek kişi de ben değilim.

“Ya da belki bir yerde bir kimyasal patlama olmuştur bu adam kimyasal madde ekibinde kısa çöpü çeken kişidir,” dedim.

Karşımızdaki okula baktık. Craunston Lisesi, her zaman-ki yerinde, kırmızı tuğlalarıyla sapasağlam duruyordu. Pencerelerinden de bayrak sallayan falan yoktu.

“Alternatif teori,” dedim, yolun karşısında geçip gizemli elbiseli adamın biraz arkasında yürümeye başlarken. “Bu adam dünyanın en hevesli dalgıcısıdır.”

Cathy yeniden muhtemel dalgıca bakıp hafifçe iç geçirdi. Aslında bu tam iç geçirme sayılmazdı. Daha çok, kendini bu gündüz düşünün de gerçek olmamasına hazırlıyor gibiydi.

“Vampir olabilir.”

“Evet, görüyorum,” dedim. “Bir penguenin yırtıcı asaletiyle yürüyor.”

Cathy gülmek için kendini tuttu. Dalgıcın duygularını incitmek istemiyordu. Gerçekten de bu kız çok kibar. Koruyucu giysili çocuk, penguen gibi kucunu sallaya sallaya içeri girsin diye Cathy ona kapıyı bile tuttu.

Çocuk, koca siyah baretini hafifçe eğip karanlık koridorda yürümeye başladı.

Sonra baretini çıkarttı ve ne kadar muhteşem olduğunu gördüm. Baretini sanki peri masallarındaki şövalyeler gibi asil bir hareketle çıkartmıştı.

Normal bir insanın mantıklı düşüncelerini aptal bir şiire dönüştürecek bakışları vardı. Gölgelemin içinde kısılmış gün ışığı gibi saçlar, deli bir mavi kantaron rengine gözler... Mezar heykeli gibi bembeyaz, kusursuz hatlara sahip bir yüz.

Bir ölünün yüzü.

Vampir gözlerini kısarak dönüp bakınca, Cathy olduğu yerde kalakaldı.

“Lütfen kapıyı kapatabilir misiniz acaba?” dedi vampir, alçak ve kayıtsız bir sesle. “Dışarı çok aydınlık da.”

Artık herhalde nerede yaşadığımı anlamışsınızdır.

Doğru. New Whitby. Vampirler şehri.

Burası aslında insanların sandığı kadar tuhaf bir yer değil. Daha ziyade, Las Vegas gibi. Eminim Las Vegas’ta yaşayanlar da kumarhanelerden çıkmayan ya da düşünlerinde şarkı söylemesi için Elvis taklitlerini çağıran insanlar değillerdir.

Diğer şehirlerin çoğu, dinleri yüzünden idam edilmekten kaçan insanlar tarafından kurulmuştur. New Whitby’yi ise kan içen ölümsüzler oldukları için idamdan kaçan kişiler kurmuş.

Hepimiz vampir değiliz. Vampir olmak falan da istemiyoruz.

Kariyer danışmanı hocamız, ilgilendiğimiz meslekleri yazmamızı istediğinde, benim listemde vampirlik yoktu.

Vampirliğin bir meslek olmadığını biliyorum. Ama buradakileri bir görmeniz gerekir yani.

Buradakiler tam profesyonel. Vampirlik onların mesleği. Vampirlerin uzun vadeli yatırımları olur. Modellik yaparlar. Kameralar şu, Ludmilla Vob Saçına Fön İstemez denen kadını pek sever.

Vampirleri sıkıcı bulmamın bir nedeni de bu. Vampir olduğunuz zaman, başka bir şey olmaya ihtiyacınız kalmaz.

New Whitby yalnızca bir vampir şehri değil. Hiç olmadı. Buraya çok sayıda insan da gelmiş. Ailelerinde vampir olanlar, olmayanlar, şöyle bir uğramışken kalıp yerleşenler.

Anne tarafım, demiryolları yüzünden Çin'den Amerika'ya gelmiş, altın arayanlara araç gereç satarken tüm Amerika'yı dolaşmış ve buraya yerleşmiş. İnsan doğup büyüdüğü yeri seçemiyor. Ayrıca hiçbir yer kusursuz değil. Her yerin bir derdi olur. Çok sıcaktır, çok soğuktur, gece hayatı yoktur... Bizim şehirde ise aşırı hareketli bir gece hayatı var. Köpek dışlarıyla dolu.

Ama dediğim gibi bu, büyütülecek bir durum değil. Son zamanlarda bir sürü kan bankası açıldı ve kan veren bir sürü insan var. Bir uçak kazasında ölme ihtimaliniz, bir vampir tarafından öldürölme ihtimalinizden daha fazla. New Whitby'de yaşasanız bile.

Ayrıca vampir üretme konusunda artık bir dolu kısıtlama da var, bu yüzden burada yaşayanların çoğunun ailesinde vampir yok. Bazılarının antika sandalyeler veya aile gümüşleri gibi dededen kalma vampir ataları veya biyoloji sınıfından arkadaşım Laura'nın deli Aya'sı ya da Ty'in yalnızca tatillerde onları ziyarete gelen halası Sabine hariç.

Bir de Sabine hala gerçekten harika hediyeler getirir.

Neyse, sonuçta geceleri sokaklarda ara sıra vampirlere rastlarsınız. Bazen kendinizi birden sinemada bir vampirle yan yana otururken bulursunuz. Devriye gezen vampir polislere rastlarsınız. İnsan polislerin vampir suçlular karşısında pek şanslı olmadığı için tamamen vampir polislerden oluşan bir birim bile var.

Fark edeceğiniz üzere, vampirlere deli divane olan biri değilim. Oldum olası vampirlerin biraz tekinsiz olduğunu düşünmüşümdür. Şu kan içme meselesi yetmezmiş

gibi, insani duyguları da yok. Ayrıca bu yaz, arkadaşım Anna'nın başına gelen olaydan sonra, vampirlerden iyice soğudum.

Vampirler genellikle Gölge Mahallesi'nde takılır. Turistler de onlara aval aval bakmak için oraya gitmek zorundadır. New Whitby alelade bir şehir ama üç yüz yıl önce Gecegölgesi'nin geldiği limandan, güneşte parıl parıl parlayan buzlu camlarıyla Viktoryen binaların yanında yükselen kulelerine kadar bana ait bir şehir.

Okulun kapıları buzlu camlıydı. Şehirdeki bütün binalarda durum aynı. Ayrımcılık karşıtı yönetmelikler yüzünden şehirdeki bütün binalarda buzlu cam var. Vampirleri öldüren ultraviyole ışınların içeri girmemesi gerekir çünkü.

Cathy kapıyı öyle sert çarptı ki yerimden zıpladım. En iyi arkadaşıma dönüp bakınca, gözlerini hâlâ vampirden alamadığını gördüm. Vampire sanki Aslan Yürekli Richard, evine çaya gelmiş gibi bakıyordu. Sanki bir mucize gerçekleşmiş gibi.

“Özür dilerim,” dedi. “Gürültü için yani.”

“Rica ederim, ne demek,” diye mırıldandı vampir.

“Selam! Adım Mel Duan,” dedim, hülyalı gözlerle vampire bakan Cathy'yi kendine getirmek için.

“Sana yardımcı olabilir miyim? İstersen seni müdürün odasına götürelim. Herhalde bir an evvel buradan gitmek istiyorsundur, ha?”

Bugüne dek, inceliğim yüzünden hiç iltifat almamışımdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hemen gidesim yok,” dedi vampir. “Aslında bu güzel eğitim merkezine öğrenci olarak kabul edildiğim için çok şanslıyım. Yine de yardım teklifiniz için teşekkür ederim.”

Beni tuhaf bir ifadeyle süzdü. Sanki bir insana değil, bir sandalyeye bakıyor gibiydi. Cathy'den de pek etkilenmişe benzemiyordu. Güzel ve sıkılmış görünüyordu.

Ayrıca giysisinde bir sürü sorun olan deli bir astronota benziyordu.

Vampir, başını Cathy'nin, *asil* olarak tanımlayacağını adım gibi iyi bildiğim bir şekilde hafifçe eğdi.

“Kendimi tanıtmama müsaade edin. İsmim Francis Duvarney.”

“Heh, Francis,” dedim.

Mavi kantaron rengi gözler buz gibi baktı.

“Komik değil,” diye devam ettim. “Hem de hiç. Komik bir isim değil. Sana Frank diyen var mı? Frankie?”

“Hayır,” dedi. Boyu çok uzun olmamasına rağmen, bu söz yüksek bir yerden kafama düşen bir buz saçağı gibi gelmişti.

Zaten hemen herkes benden uzundur.

“Özür dilerim,” dedi Cathy telaşla. “Ben Cathy. Catherine. Hangisini tercih edersen. Ben... Ben...” Ve zavallı Cathy kekeledi, kıpkırmızı oldu ama mücadelesine devam etti. “Bu Mel. Şey, Craunston Lisesi'ne hoş geldin.”

“Teşekkür ederim,” dedi vampir Francis ve bir an Cathy'ye sanki onu o an fark etmiş gibi baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Söylediği tek şey bu olmuştu. Başını yine hafifçe eğdi ve dönüp gitti. Müdürün odasına, vampirler odasına veya

nereyeyse nereye işte. Benim endişelenecek başka şeylerim vardı.

O şey de büyük, siyah gözlerini kocaman açmış, sanki kafasının içinde ateş böcekleri uçuşuyormuş gibi bir ifadeyle bakan Cathy'ydi.

“Bu yıl müthiş olacak,” dedi yürekten inanarak.

Evet, başımız beladaydı.

“Liseye gitmek isteyen bir vampir mi?” dedim. “Bu hayatımda duyduğum en saçma şey.”

İKİNCİ BÖLÜM

Vampir Okulda

“Vampire yeni dönüşmüş olabilir,” dedi Cathy. “Daha tam alışmamıştır. Bu yüzden eğitimini tamamlamaya karar vermiştir belki. Eğitim önemli.”

“İıı, hayır. Nasıl konuştuğunu duymadın mı?”

“Duydum, duydum.” Cathy öyle bir iç geçirdi ki havada kalpler uçtu. “Çok asildi.”

Asil! Psişik yeteneklerime puan istiyorum.

Ayrıca Cathy’nin bir anda abayı yakacağını ve bizi büyük dertlerin bekleyeceğini de anladım. Açıkçası bunu anlamak zor olmadı çünkü Cathy hem oldum olası vampirlere düşkündür hem de hayatının aşkına inanır.

Cathy hayatının aşkını ilk görüşte anlayacağını ve sonsuza kadar beraber yaşayacaklarını düşünür. İki çocuğu, birer hafta çıktıktan sonra, *hayatımın aşkı değilse ne uğraşacağım*, diyerek terk etmişliği vardır.

Ben de ilk bakışta Cathy'nin bu konuda saçmalayacağını anlamıştım.

Yüzünde şu an çok garip bir ifade vardı. Gözleri iki katına çıkmış, dudakları aralanmış, vücudu pelte gibi olmuştu. Dudaklarının parladığına yemin edebilirim. Hâlbuki Cathy dudak parlatıcısı sürmez hatta makyaj yapmaz. Cildin nefes alması ve doğal güzellik meselesiyle ilgili. Tam annesi gibidir, inanın.

Ben de makyaj yapmam ama uğraşmayı sevmediğim için.

Kolundan tutup Cathy'yi çarpmak üzere olduğu eşya dolabının önünden çektim.

Şöyle bir şey var: Oğlanlar hep Cathy'nin peşindedir. Çaresiz olduğunu düşünürler, hâlbuki Cathy delinin tekidir. Ev ödevi kâğıtlarının kenarına ismini çiziktirdiğiniz oğlanın, sizin isminizi çiziktirmeyi bırakın, adınızı bile bilmediğini fark ettiğiniz zamanki bozum olma hissine aşına değildir. Şu Francis denen kim bilir kaç yaşındaki seksi vampirle de başka türlü mü olacaktı sanki? Ben onun okula kız tavlama için geldiğini bile düşünüyordum.

Hayatının aşkının karşılıksız olduğunu öğrenince Cathy nasıl bir tepki verecekti acaba?

Ben en kötüsünden korkuyordum.

Vay be. Francis gibi konuşmak bulaşıcıymış.

Cathy'nin muhtemel hayal kırıklığını ve bu olay gerçekleşmeden onu nasıl kurtaracağımı düşünmeye öyle bir dalmışım ki neredeyse onun sınıfımızın önünden geçip gitmesine izin veriyordum.

“Cathy? Alo!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gömleğinden çekip durdurdum. “Bay Kaplan’ın sınıfı Cathy. Yerel Tarih dersi.” Cathy’yi ittirip sınıfa soktum, en arkadaki sıraya oturttum ve ben de yanına oturdum.

“Selam Mel. Selam Cathy,” dedi eski sevgilim ve şu anki en iyi ikinci arkadaşım Ty. Sonra da öbür yanıma oturuverdi.

“Çok güzel değil mi?” dedi Cathy, iç geçirerek.

“Kim?” diye sordu Ty. “Of, neyse boş ver.”

Francis Dubilmemne, olimpik bir buz patencisi gibi süzülerek sınıfa girdi. O penguen hâli kaybolmuştu. Büyük bir zarafetle en öndeki sıraya oturdu ve bütün konuşmalar kesildi.

“İsmi Francis,” diye fısıldadım.

Ty kıkırdadı. İsme mi güldü yoksa Francis’in güzelliğine verdiği histerik bir tepki miydi, anlayamadım.

“Kendisi bir vampir,” diye ekledim. Hani olur da Ty onun gerçekten ikna edici bir vampir taklidi olduğunu zanneder diye.

“Görebiliyorum. Yerel Tarih dersinde ne işi varmış?”

“Öğretmeninizin, kafalarınızı dolduracağından emin olduğum birçok yanlışlığı düzeltmeye geldim.”

Bütün vampirler bu kadar iyi duymaz ama belli ki Francis’in kulakları çok keskindi. Francis dönüp bakmaya tenezzül bile etmemişti ama Cathy kıpkırmızı olup başını önüne eğdi.

“Eee,” dedim neşeyle, dümdüz karşıya bakarak. “Son sınıftaki ilk günümüz. Ne diyorsunuz buna?”

“Sence İngiliz mi?” diye fısıldadı Cathy kulağıma.

Sonra acaba duydu mu diye endişelenerek Francis'e baktı.

İç geçirme sırası bendeydi. Cathy en azından konuşma yetisini geri kazanmıştı. Francis'in aksanı gerçekten İngilizce benziyordu ama geçmişte birçok zengin Amerikalı, İngiliz aksanıyla konuştuğu için, yaşlı vampirlerin İngiliz olup olmadığını anlamak zordu. Vampirlerin çoğu kraliyet soyundan geldiklerini ya da Astor'lardan veya o tarz burnu büyük bir aileden olduklarını iddia ederlerdi. Vampirliğin yasal bir şey olmadığı eski zamanlarda, çok az köylünün ve sıradan insanın vampire dönüşmesi oldukça şaşırtıcıydı.

"Hoş geldiniz son sınıf öğrencileri!" dedi Kaplan. "Bu sınıfta olduğunuza göre, New Whitby tarihi, hatta vampir çalışmaları konusunda uzmanlaşmak için, New Whitby Üniversitesi'ne girmeyi umut ettiğinizi tahmin ediyorum."

Benim böyle bir düşüncem yoktu. Ben Cathy'yle birlikte olmak ve liseden sonra hayatta ne yapmak istediğime karar vermek için bu sınıftaydım. Üniversite sınavı danışmanıyla yapacağım ilk görüşme için sabırsızlanmıyordum. Eğitim Yetenek Testi puanlarım gayet iyiydi. Cathy'nin puanları gibi mükemmel değildi ama hiç fena değildi. İstedğim hemen her bölüme girmeme yeterdi. Fakat ailem -tamam belki maddi desteğe ihtiyaçları yoktu ama- zengin değildi. Esas sorun, bırakın üniversitede hangi bölümde okumayı, büyüdüğümde ne olmak istediğimi bilmememdi.

Cathy de New Whitby Üniversitesi'ni düşünüyor sayılmazdı. O Oxford'u düşünüyordu. Orada da Vampir Çalışmaları bölümü vardı. Her ne kadar çok daha az vampir olsa da İngiliz aksanıyla konuşan bir sürü insan vardı. Tabii bugüne kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cathy'nin bir vampirle çıkmak istediği konusunda hiçbir ipucu da yoktu ama şu an bu, gün gibi ortadaydı.

Ben sadece Cathy'nin onlara ilgi duyduğunu sanıyordum. Hani benim basketbolla ilgilendiğim gibi. Ama böylesi, benim bir basketbolcuyla çıkmak isteyeceğim anlamına gelmez. Aslına bakarsanız, ben kimseyle çıkmak istemiyorum. En sonuncusu hiç iyi gitmemişti.

Hayır, Ty değil. Ty'dan sonraki.

“Bu sene de özel bir konuğumuz var. 1867 yılında Londra'da vampir olan ve 1901'den beri güzel şehrimiz New Whitby'de yaşayan Francis Duvarney, sınıfımıza katıldı.”

Francis çok hafif bir şekilde kafasını eğdi.

Tam o sırada, “Geç kaldım, özür dilerim,” dedi Anna, solgun bir yüzle sınıfa girip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde arkadaki bir sıraya otururken. Cathy, Ty ve ben, Anna'yla birlikte iyi bir dörtlü oluşturuyorduk ama bu yaz onu hiç görmemiştik.

Babasının başına gelen olay yüzünden. Anna'nın solgun görünmesine şaşırmamıştım. Onu okulda gördüğüme de sevinmiştim.

Tabii anneniz müdürse okulu asmak daha zordur.

“Bunu huy edinme sakın,” dedi Kaplan ve sınıfta bir vampir olmasının nasıl kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu ballandıra ballandıra anlatmaya devam etti.

Anna, Francis'i görünce pek de irkilmemişti. Pencerenin önündeki boş sıraya oturup Ty'a ve bana gülümsedi. Cathy'ye de gülümsedi. Ama Cathy, Francis'in ensesine dalıp gittiği için bunu fark etmedi.

Anna'nın geçirdiği zor günler düşünülürse, Cathy'nin ona biraz ilgi göstereceğini sanıyordum. Ama Cathy bir şey odaklandı mı lazer gibi olur. Notlarının böylesine iyi olmasının nedeni de budur.

Kaplan da Francis'e bayağı odaklanmışa benziyordu. Ve bu konuda yalnız değildi. Herkes dönmüş, vampire bakıyordu.

"Bize, yüz elli yıl önce zamansız bir şekilde bölünen eğitime neden devam etmek istediğini anlatır mısın?"

"Hayır," dedi Francis.

Sınıfın yarısından, şaşırdığınız zaman çıkan soluma sesine benzer bir uğultu yükseldi. Ty güldü bile. İşte onunla ayrılmamızın birçok nedeninden biri. En iyi arkadaşta iyi olan bir şey, erkek arkadaşta felaket bir şey dönüşebiliyor.

Bu Francis o kadar kötü biri değil mi ne, diye geçirdim içimden, Kaplan'ın moraran suratına bakarken.

"Bu nedenler çok kişisel," diye devam etti Francis. "Fakat faydalı olabileceğini düşündüğünüz her konuda derse katkıda bulunmaktan büyük memnuniyet duyarım Bay Kaplan. Beni sınıfınıza kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Hayır, sandığım kadar kötüymüş. Francis Duvarney ve egosu için sınıfta yeterli yer var mıydı? Geometri dersine geçmek için çok mu geç kalmıştım?

Cathy'nin gözleri iyice büyümüş ve parlamıştı.

Sınıf falan değiştirmiyordum.

Cathy'ye göz kulak olmak zorunda kalacaktım. Acaba annesi onlara taşınmama ne diyecekti?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vampirin Yemekhanedeki Müthiş Cazibesi

Daha önce yemekhanede birçok kez yemek çılgınlığı görmüştüm. Ama öylesi, yemekte kızarmış tavuk çıktığı zaman olurdu. Vampir geldiği zaman değil.

Dersler zaten yeterince kötüydü. Hayatımda ilk kez, yemekte bize danışmanlık edecek bir öğretmen olmasını istiyordum. Sanki birisinin acilen, *bu vampiri yalayan olursa tutuklanır*, diye bağırması gerekiyormuş gibiydi.

Ama ortada bir yalama olayı olup olmadığını görebileceğim kadar yakında değildim. Dördümüz bayağı uzak bir masada oturuyorduk çünkü izdihama girip itilip kakılmak istememiştik. Herkes Francis'e olabildiğince yakın olmak istiyordu.

“Sizce de Francis’in yemek yemediği hâlde yemekhaneye gelmesi biraz saçma değil mi?” diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Doğrusunu istersen, ponpon kız takımının yarısının da yemek yemeye ihtiyacı yok,” dedi Ty.

Yemekhanedekilerin hepsi gibi, Ty ve Cathy de gözlerini dikmiş, Francis’e bakıyorlardı. Ben bir iki kere bakmıştım. Anna’nın gözleri ise yemeğindeydi.

Yemekhane, tek vampirlik bir hayvanat bahçesine dönmüştü. Francis, sanki birisi kalbine bir kazık saplamak isterken yanlışlıkla kıcına sokmuş gibi oturuyordu. Ellerini masanın üzerinde, normalde tepsisinin olması gereken boş yerde birleştirmişti.

Baş ponpon kız Robyn Johnson’ın ellerinin nerede olduğunu göremiyordum ama kız iyice dibine girince, Francis’in o güzel, kayıtsız çehresi birden değişmişti.

Daha önce hiç böyle mahcup birini görmemiştim. Bayağı komikti.

Robyn’in normalde dibinden hiç ayrılmadığı erkek arkadaşı Sam Martinson, futbol takımının geri kalanıyla birlikte başka bir masada oturuyordu. Hepsinin yüzünde aynı somurtkan ifade vardı. Bayağı komikti.

“Bence bizimle kaynaşmak istemesi iyi bir şey,” dedi Cathy.

Ama Francis pek kaynaşmak istiyor gibi görünmüyordu. Galiba bu da en iyisiydi. Vampirlerle ilgili bir sürü şey duymuştuk. Cathy’nin annesinin dergilerinin çoğunda “BİR ÖLÜMSÜZÜN AŞK YUVASINDA YEDİ TATLI GECE” gibi hikâyeler olurdu. Cathy’nin, Francis’in haremine katılmak istemesi konusunda endişelenmem gerektiği için memnundum.

“Evet, galiba kaybettiği insanlığını yeniden bulmanın peşinde,” diye lafa karıştı Ty. Gerçi bu da çok bilinen, uyduruk dergi başlıklarından biriydi ama sanırım Ty ciddiymi.

Francis’in gerçekten bir haremi vardiysa, Ty da ona katılmak istiyor gibiydi.

“Ayrıca kızlardan faydalanmak istememesi de çok hoş bence,” diye devam etti Cathy.

“Bence kızlardan hoşlanmıyor,” dedim. “Ya da oğlanlardan. Suratındaki dehşetli ifadeye bir baksanıza. Hiç insan meraklısı gibi görünmüyor.”

“Belki de utangaç biridir. Okuldaki tek yeni öğrenci olmak bunalıcı bir şey olmalı.”

“Ya da tek vampir.”

“Doğru!” dedi Cathy. “Bunalmış çocuk. Vah zavallı Francis.”

Cathy’nin aslında, bir çift güzel köpek dişine hayran olduğu falan yoktu. O hep böyleydi. Olaylara hep olumlu yanından bakar, insanlar hakkında hep iyi şeyler düşünürdü. Bir keresinde, Cape Cod’da tatilde tanıştığım muhteşem çocuk beni bir daha hiç aramadığında, Cathy’nin tüm ciddiyetiyle, “İnsanlar zaten hep telefon numaralarını kaybederler,” dediğini hatırlıyorum. Eski erkek arkadaşlarımdan birinin, Trevor’ın, biz daha on beş yaşındayken ‘iş gezisi’ için şehir dışında olduğuna inanmıştı.

“Cathy, lütfen 1867 yılında doğan senmişsin gibi konuşmayı kes,” dedim. “Bana sorarsan, böyle acıklı gözlerle bakması çok iğrenç. Sanki kadınlar onu ellemek istiyormuş gibi. Ne kadar şımarıkça!”

Cathy sırtıarak kafasını önüne eğip uzun, siyah saçlarını yüzünün önüne düşürdü. Şu saklanma yeteneği sayesinde hep kendini kurtarır zaten.

“Keşke kadınlar gelip beni ellemek isteseler,” dedi Ty.

“Al elleyeyim,” dedim ve kaşığımınla parmaklarına vurdum. “Bak, ne güzel elledim. Dur bir daha elleyeyim!”

Anna’nın sessiz durduğunu fark etmişim. Yanına yanaştım. “Hey. Sen iyi misin?”

Anna sanki dürterek uyandırmışım gibi, gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Evet,” dedi sonunda. “Sadece diğerleri kadar heyecanlanamıyorum.”

Onu suçlayamazdım. Anna’nın vampirlerle sorunları olmasına hakkı vardı. Babası, vampirler konusunda uzman olan bir psikologdu. Hani şu anılarını bölümlere ayırmaları ve yasını tuttukları yakınları için onlara yardım edenlerden.

Anna’nın babası, aynı zamanda biz insanlara da akıl verir. Vampir olmayı düşünen insanlara. Korkutucu ölüm oranlarını, zombileşmenin korkunç yanlarını onlara gösterip akıllarını başlarına getirir. Vampir olma sürecinde ailesinde hayatını kaybeden kişiler olanlara da yardım eder. Anna’ların evindeki akşam yemeklerinde en az bir korku hikâyesi olur yani.

Ben Dr. Saunders’ı oldum olası sevmişimdir. Birlikte, benim en büyük vampir hayranı olmadığımı tespit etmiştik. Vampirlerin, sonsuza kadar yaşama, kalplerinin atmama meselesi biraz korkutuyor beni. Dr. Saunders’ın asil biri olduğunu düşünürdüm. Ta ki adam, bir vampir hastasıyla kaçana kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Demek ki üzüntü içindeki çekici vampir kadınların ellerini tutarak oturmak, bir aile babası için pek iyi bir iş değilmış.

Ayrıca vampirler, şu *ölüm bizi ayıracaya dek* meselesine pek önem vermezler. Yuva yıkan pis ölümsüzler işte.

“Francis beni hiç heyecanlandırmıyor,” dedim Anna’ya.

Anna yine gözlerini kırıştırdı. Hâlâ gülümsemiyordu.

“Hey,” diye dürttüm Anna’yı. “Francis tepeni falan attırıyor, değil mi? Liseye gitmek isteyen geri zekâlı vampirin teki işte. Bu da onu normal vampirlere göre iyice geri zekâlı yapıyor.”

“Evet,” dedi Anna. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu neredeyse duyamıyordum. “Seninle... Biraz konuşabilir miyiz Mel? Yalnız.”

Ty ve Cathy, seyrettikleri bir vampir belgeselinin doğruluğunu tartışıyorlardı. Bizi fark etmemişlerdi.

“Elbette. Haydi gel.”

Anna sanki bir uyurgezer gibi, yavaş, tereddütlü adımlarla yürüyordu.

Babası onları terk ettikten sonra Anna ve annesi sanki yalnız kalmak istiyor gibi görünüyorlardı. Benim de her şeye burnumu sokma eğilimim vardır, bu yüzden birkaç cevapsız aramadan sonra neler olduğunu anlamaya çalışmıştım.

Galiba biraz fazla iyi anlamışım, diye düşünürken, Anna karanlık koridorda durup bana döndü. Anlaşılan bir arkadaşına ihtiyaç duymuştu ve ben onun yanında olmamıştım.

“Bir anlamı olmayabilir,” dedi Anna birden, “ama sen sorunları ele alma konusunda iyisindir diye düşündüm. İşler yolunda gitmediğinde hep sen ilgilenirsin.”

“O benim. İşlerle İlgilenen. Benim bakıcı olmam gerek zaten.”

Anna gülümsemedi. Onu suçlayamazdım. En iyi performansımı sergileyemeyecek kadar endişeliydim.

“Yolunda gitmeyen bir şeyler varsa anlat bana Anna.”

“Annem çok tuhaf davranıyor.”

“Ama bu çok normal...” diyecek oldum ama Anna sabırsız bir hareket yaparak beni susturdu.

“Hayır, öyle değil. Sadece üzüntüden değil. Ara sıra ortadan kayboluyor ve nereye gittiğini söylemiyor. Kabuslar görüyor, çılgık atarak uyanıyor. Sanki bir sırrı varmış gibi davranıyor.”

“Nasıl bir sır?”

Anna bir an tereddüt etti. “Galiba okulla ilgili bir şey. Burada çok vakit geçiriyor.”

Anna’nın annesi lisemizin müdürüydü, bu yüzden okulda çok vakit geçirmesi pek tuhaf sayılmazdı. Anna da yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görmüş olmalıydı.

“Çok aptalca. Çok aptalca. Biliyorum bunu. Hiçbir şey söylememem gerekiyordu.”

“Hayır,” dedim. “Hayır, kendini işine vermek istemesi çok mantıklı, öyle değil mi?”

“Sanırım,” dedi Anna. “Bak, söylediklerimi unut. Sorun yok.”

Birkaç adım uzaklaştı.

Tekinsiz gözlem yeteneğimi kullanarak, bir sorun olduğunu hissetmiştim.

“Anna.” Uzanıp onu durdurdum. “Aptalca değil. Bana söylemen iyi oldu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Boş ver, bir anlamı yoktu aslında.”

Gür, kıvrıkcık saçlarının arasından, kâğıt gibi bembeyaz yüzü görünüyordu. O saçlar yüzünden ona yıllarca, *Küçük Öksüz* filmindeki gibi, *Annie* diye hitap edilmişti ama bu yıllar içinde iki şey olmuştu. Anna seksi bir kıza dönüşmüş ve babası onları terk etmişti.

“O zaman emin olmam gerek,” dedim. “Tetikte olurum. Neler olup bitiyor, bir bakarım.”

Anna hâlâ huzursuz görünüyordu. Müdürün kızı olmak hiç de kolay bir şey değildi. İnsanlardan uzak durmaya hep özen gösterirdi.

“O kadar önemli değil. Ben sadece... Sadece sana olup bitenleri anlatmak istedim. Hepsi bu. Son zamanlarda çok görüşemediğimiz için üzgünüm.”

“Hey. Sorun yok.” Anna’ya hızlıca sarıldım. “Sen benim arkadaşımısın. Sana kendini daha iyi hissettirecek her şey, benim için de iyidir.”

“Öyle mi?” dedi Anna, belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Sağ ol.” Bir an durduktan sonra ekledi, “Dönsek iyi olur.”

Başımı salladım. “Her an bir şey olabilir. Şu güzel Francis kafasını çevirip bize o muhteşem profilini göstermiş olabilir.”

“Birinin onun dikkatini çekmek için güya yanlışlıkla kendini kesmesine kaç gün veriyorsun?”

“Ah, kan dökmek... Vampirseverin dekolte elbisesi.” dedim. “Ben şahsen memelerimi görmek isteyen bir çocuğu tercih ederim.”

“Sen çok klassın Mel,” dedi Anna, yemekhaneye dönüp Francis’i bizim masada otururken gördüğümüzde.

Ortalıkta bir vampir varken Cathy'yi korumasız bırakmam gerektiğini biliyordum!

Koşa koşa masaya gittim. Birkaç kişiyi iteklemiş olabilirim ama onlar da yolumdan daha hızlı çekilselerdi. Görevde olduğumu görmüyorlar mı yani?

“... Sana okulumuza hoş geldin demek istiyordum da,” diyordu o hain çakal Ty. Francis’e ne cüretle hoş geldin diyebilirdi! Böylesi, Cathy’nin yanındaki cezbedici ölümsüzün varlığını uzatmaktan başka bir işe yaramazdı.

Francis, Ty’a sabah bana yaptığı gibi tuhaf bir ifadeyle baktı ve küçük bir sessizlikten sonra, “Teşekkür ederim,” dedi.

Neyse ki Cathy, Francis’e taparcasına bakan Ty’ın cesareti karşısında dumura uğramıştı. Tabağına öyle dikkatle bakıyordu ki sanki havuçlarla aşk yaşıyor gibiydi.

“Aaa, merhaba,” dedi Anna arkamdan. Kibar olmak için özel bir çaba gösteriyordu. “Ben Anna.”

“İstersen bizim masada oturabilirsin,” dedi Ty, Francis’e. Ona bir tane yumruk patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Eminim F... Francis,” diyecek oldu Cathy, boğuk bir fısıltıyla. Ama kelimeler boğazında düğümlendi. Sonra son bir gayretle devam etti. “Belki Francis masasına dönmek istiyordur.”

Galiba Cathy, Francis’in bir hanımefendinin nasıl davranması gerektiği konusundaki fikirlerine uygun davranmak için başını önüne eğiyor, böyle zoraki bir kibarlık gösteriyordu. Galiba Francis de onun çok heyecanlandığını anlamıştı ve nezaket gösteriyordu.

Francis buz gibi sesiyle konuştu. “Size eşlik etmekten mutluluk duyarım.”

“Harika Frank,” dedim ve Cathy’yle aralarına oturuverdim.

Francis soğuk gözlerle bana baktı.

“Siz vampirler uyumazsınız,” dedim. “Sonsuza kadar da yaşarsınız. Delirmemek için bir sürü hobiyle uğraşmak zorundasınızdır herhâlde. Anneannem örgü örer mesela. Sen örgü örüyor musun Francis?”

“Örmüyorum,” dedi Francis.

“Aaa,” dedim. “Peki nakış?”

Cevap bile vermedi.

Okulun ilk günüydü ve üniversiteyle kamu hizmeti başvurularının üstüne, şimdi bir de zaten tıka basa dolu olan gündemime yeni işler eklenmişti. Anna’yı annesi konusunda rahatlatmak ve Cathy’yi bu köpek dişlerinin cazibesinden korumak.

Meşgul olmayı severim. Dolayısıyla bu konuyu da halledebileceğimden emindim.

Sandalyem Francis’inkine o kadar yakındı ki resmen ona yaslanmış vaziyetteydim. Anladığım kadarıyla ve hiç şüphe yok ki Cathy’nin bu konuda bir sürü soru soracağı üzere, Francis gayet kaslıydı. Tabii bunu Cathy’ye söylemeyecektim. Hatta kollarının spagetti gibi olduğunu söylemeyi düşünüyordum.

Francis ayrıca soğuktu. Buz gibi soğuk değil ama oda sıcaklığındaki su gibi soğuk. Burada bir hata vardı. İnsanların 36.5 derece olması gerekir, 22 değil.

Francis'e neşeyle gülümsedim ve ellerimi çırparak "Yazın bittiğine inanabiliyor musun? Güneşi özleyecekler el kaldırsın!" dedim.

Vaktimin tamamını vampirlere gıcıklık yaparak geçirmem. Esas iyi olduğum konu, Anna'nın söylediği şeydir: *Arkadaşlarıma göz kulak olmak*. Anna ve Cathy benden çok daha zekidir ama insanlarla araları çok kötüdür. Saklamak için o kadar çaba göstermesine rağmen, Ty'ın bile özgüven sorunları var. Ben aralarındaki en sönük kişiyim ama arkadaşlarımla sorunlarını çözme konusunda hep iyi olmuşumdur. Babamın hep söylediği gibi: "Hayat boyu mutlu olmak istiyorsan, birine yardım et."

Açıkçası bu bana çok doğru geliyor.

Yalnız, bugüne kadar hiçbir arkadaşım Anna gibi ciddi bir sorun yaşamamıştı. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Onunla daha fazla vakit geçirmek, iyi bir ilk adım olabilirdi. Ben de o gün okuldan sonra Ty ve Cathy'yi bırakıp sınıfın geri kalanıyla, birdenbire ortaya çıkan bu ölümsüz hakkında konuştum. Sonra da bisikletimi alıp -ilerde bir araba alırım herhalde, mesela yirmi beş yaşında- Anna'nın evine gittim.

Evin önünde, kocaman, siyah, yepyeni bir spor cip duruyordu. İçeride kimin olduğunu merak ettim.

Kapıyı çalınca, içerideki kişinin Müdür Saunders olduğu ortaya çıktı.

Okulun ilk gününde bu kadar erken saatte onu evde görünce, gözlerimi kırptıştırarak kadına baktım. O da sanki uykudan uyandırmışım gibi gözlerini kırptıştırarak bana baktı.

Bayan Saunders genellikle giyim kuşamına dikkat eden bir kadındır ama şu an zayıf ve solgun görünüyordu. Saçları da darmadağınktı. Kocasının onu ölümsüz bir kaltak için terk ettiğini düşününce, bunun normal olduğuna karar verdim. Anna'nın anlattığı şeyin beni çok fazla etkilemesine izin vermemeliydim.

“Mel,” dedi Müdür Saunders yavaşça. Sesi hâlâ uykulu geliyordu ama gözleri, uykudan yeni uyanmış biri için çok keskin bakıyordu.

“Şey,” dedim. “Merhaba! Acaba Anna biraz dışarı çıkabilir mi diye soracaktım da.”

Neyse ki son anda kendimi tutup, *oyun oynamaya*, dememiştim. Yapmam gereken tek şey biraz huzursuz görünmekti, yoksa anaokuluna geri dönerdim.

“Anna ödevini yapıyor,” dedi Müdür Saunders. “Rahatsız etmeyelim şimdi.”

“Aaa,” dedim. “Tamam. Onu daha sonra ararım.”

Müdür Saunders bir şey demedi. Saçma bir şekilde güldüm. Müdür Saunders gülümsemedi bile.

Müdür Saunders her zaman soğuk ve tam bir müdür gibiydi ama önemli olan da buydu. Tam bir müdür gibiydi. Esprilere her zaman hafifçe gülümser ve en uygun cevabı verirdi.

Her zaman gayet normal bir anne olmuştu. Hiç tuhaf davranmazdı. Şu ana kadar yani. Var olmadığını düşündüğü çatışmalardan hiç hoşlanmayan ve esasen hayır demek istemesine rağmen her soruya evet diye yanıt veren Cathy'nin annesi gibi değildi.

“Bugün okul çok heyecanlıydı,” dedim zekice. “Şu yeni öğrenci mesela. Muhteşem Francis.”

Müdür Saunders acı çekiyormuş gibiydi. Tam vampirlerden bahsettiğim için özür dileyecekken araya girdi.

“Onunla konuşmayın,” dedi. “Anna’nın da konuşmasına izin vermeyin.”

“Neden?”

“Çünkü vampirler, insanları mahveder,” dedi. Sesi öyle sert çıkmıştı ki bir adım geri attım.

Sonra hafifçe başını salladı ve kapıyı kapadı.

Anna haklıydı. Annesi tuhaf davranıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vampirler ve İnsanlar Hakkında

Bir hafta geçmişti ve ben Anna cephesinde yeni hiçbir şey keşfedemediğim gibi Cathy meselesi de iyice beter bir hâl almıştı. Ablam Kristin'i aradım. Sonra tekrar aradım. Bir milyar mesajdan sonra beni hâlâ geri aramamıştı.

"Kristin," dedim telesekreterine. "Çocuk tavsiyesi, adam tavsiyesi, her neyse, kendim için aramıyorum. Durum çok daha kötü. Cathy bir çocuğa fena hâlde abayı yaktı. Herhangi bir çocuğa da değil. Bu seferki ölümsüz bir baş belası ve gitmek bilmiyor. Yardım!"

Ögle teneffüsü sonu zili çalınca telefonumu kapadım.

Kristin, New York'taki Parsons Üniversitesi'nde moda okuyordu. Bazen ondan haftalarca haber alamıyorduk. Kumaş numunelerinin arasında uyuyakaldığından emindim ama sonra beni aradı.

Mutlaka aradı.

Yavaş yavaş çaresiz hissetmeye başlamıştım. Öğle teneffüsü sonu zilin ne anlama geldiğini biliyordum. Kütüphanede çalışma saati.

Dördümüz genelde bu saati dedikoduya ayırırdık. Yapmamız gereken tek şey alçak sesle konuşmak ve grup tartışması bölümünde oturmak.

Masada bir harita veya proje benzeri bir şey bulundurmamak da işe yarıyordu.

Ne mi yapıyoruz sevgili kütüphaneci? Dünyayı ele geçirmek için bir kumpas hazırlıyoruz. Şaka şaka. Bu haritayla ilgili bir grup projesi üzerinde çalışıyoruz. Ve dünyayı ele geçirmek için kumpas hazırlıyoruz.

Fakat bu sefer, her zamanki dörtlü değildik. Anna'nın yerini, bir şekilde grubumuza katılan Francis almıştı.

Sanırım bunun nedeni, Cathy'nin gerçek bir küçükhanım gibi davrandığını düşünmesiydi. Ona bize baktığı gibi ters ters bakmıyordu.

Benim tebiyeli bir küçükhanım olduğumu düşünmediği belliydi.

Anna görünmez bir, *beni yalnız bırakın, ben gerçekten ders çalışıyorum*, duvarının arkasına geçmiş tek başına oturuyordu.

O kitaptan surları aşır alanını işgal etmemem gerektiğini biliyordum ama Anna'yı özlemiştim. Francis berbat bir yedekti. Çalışma/dedikodu saati, İnsanlar 101 dersine dönmüştü. Aslında biz, her serbest dakikayı, İnsanlar 101 saatine döndürürdük. Francis ise habire o yırtık pırtık defterini çıkartıp bize sorular soruyor, verdiğimiz cevapları not ediyor-

du. Benden pek bir cevap alamamıştı. Beni sinirlendirmediği sürece.

Soruları gazetesi için sorduğunu söyledi.

“Gazetesi 1869’dan beri çıkıyormuş,” dedi Cathy heyecanla. “Düşünebiliyor musun?”

Francis, sanki uzun süredir bir şeyler çiziktirmek büyük bir başarıymış gibi gururla bize baktı. O bir vampirdi. Başka ne yapacaktı ki? Kanımızı içmek dışında yani. Uzun süre boyunca bir şey yapmak, bir vampir için kolay bir şeydi.

“Kendinden ADÇ diye bahsettiğini duydum,” dedi Francis. Kelimelerin etrafındaki tırnak işaretlerini duyar gibi olmuştum, sesleri adeta penseyle çekip çıkartmıştı. “Bunun, kültürünüzde ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?”

“Benim kültürüm Amerikan,” diye çıkıştım. “Bu anlama geliyor işte. Amerika Doğumlu Çinli.”

“Yani Çince bilmiyor musun?”

“Mandarini de Kantonca’yı da Hakkaca’yı da diğer Çin dillerini de bilmiyorum. ADÇ olan anne babam da bilmiyor,” dedim ve ters ters Francis’e baktım.

Francis benim ters bakışlarıma da Cathy’nin aciz bakışlarına da tepki vermedi.

“Beni bu konu hakkında bilgilendirme nezaketini gösterdiğiniz için size teşekkür ederim,” dedi sakince. “Diğer kültürlerin büyüğü çok ilgimi çekiyor.”

“Ben de kendini bilgilendirme nezaketini gösterdiğin için sana teşekkür ederim,” dedim, Francis’i taklit etmek için elimden geleni yaparak. “Sen arama motorlarının büyüğüyle ilgilen.”

Keşke pencereler ultraviyole ışınlarını kesecek şekilde buzlu cam olmasaydı. Aptal şehir kanunları.

Okuldaki öğrencilerin neredeyse yarısını oluşturan vampir hayranı kızlara da gıcık oluyordum. Yan masaya toplanmış çalışıyor gibi yapıyorlar ama esasen Francis'i kesiyorlardı. Neyse ki vampirler gölgelere karışıp kaybolmak konusunda iyi ve birçok insandan daha hızlıydı.

“Bunu tekrar edebilir misin?” dedi Francis, Ty’a. “Fıçı bira mı dedin? İki ç’yle mi yazılıyor?”

Bira fıçısından, aynı benim ADÇ olmam gibi bahsediyordu. Sanki ikisi de sevimli insan hobileriymiş gibi.

Ama bu kadarı da yeterdi artık. Cathy’nin hatırı için bütün hafta kibar davranmıştım. Tamam, en azından kendi standartlarıma göre kibar davranmıştım ama yani neden bu vampir antropoloğa yardım etmek zorundaydık ki?

“Evet,” dedim. Ty, “Fıçı,” dedi. Ben devam ettim. “Aslında üç ç var ve f değil, p. Fıçı birayı fıçılara tapan insanlar bulmuş. İzlanda’da yaşayan halkların totemiymiş fıçılar.”

Ty kahkaha attı. Francis aleyhtarı kapmanyama pek destek olmuyordu ama en azından esprilerime gülüyordu.

“İzlanda dedin, değil mi? Yanlış anlamadım. Ben oranın uzay gemisinin indiği yer olduğundan çok emindim.”

“İzlanda’da uzay gemisi. Tam dediğin gibi olmuş,” dedi Ty, gülmeye devam ederek.

Francis ağzımdan çıkan her şeyi not alıyordu. Süslü kalemini bıraktı. Cathy endişeli görünüyordu.

“Ciddi değildi Francis. Mel hep böyle espriler yapar.”

“Çok komik bir kız,” dedi Francis.

Gözlerimi devirmedim. Francis göz devirmeye değmezdi.

Cathy ise Francis'e öyle hayranlıkla bakıyordu ki neredeyse ağlayacaktım. Nasıl olur da onun gerçek yüzünü göremezdi? Francis bizi inceliyordu. Ve kimbilir neden inceliyordu. Bize insan gözüyle değil, insan numuneleri olarak bakıyordu. Neden bütün sorularının cevabını almak için gidip televizyon izlemediğini bir türlü anlayamıyordum.

Cathy'ye Francis'in bizimle bizi sevdiği için takılmadığını ve aslında utangaç biri olmadığını anlatmaya çalışmıştım. Ama Cathy, Francis hakkında kötü düşünemeyecek kadar iyi kalpli bir kızdı. Ama tabii Cathy'nin, ona silah doğrultup parasını isteyen bir adamın kötü biri olduğuna inanması da zordu. Francis'in de habire notlar alıp durmasını, onun Craunston Lisesi'ne uyum sağlama çabası olarak yorumluyordu.

"Hepimiz aynı şehirde yaşıyoruz ama ne sıklıkta iletişime geçiyoruz ki?" dedi Cathy içtenlikle. "Hayatınızda vampirlerle kaç kere konuştunuz ki?"

Francis'ten önce hiçbir vampirle konuşmamıştım ve bu da tam istediğim gibiydi. Vampirler başa beladır. Bir düşünün: Son günlerdeki tüm vampir dönüşümleri gönüllü olarak yapılıyor. Bir insan, vampir olma riskini nasıl göze alır ki? Bir derdinizin olması gerekir. Çünkü bu dönüşüm sonucunda ya oracıkta ölürsünüz ya ağızından salyalar akan zihinsiz bir canavara dönüşürsünüz (bu da anında uyutulmanıza neden olur) ya da süper şanslıysanız vampir olursunuz. Şimdi bunun nasıl bir ödül olduğunu gelin bir daha tartışalım: Bir

daha asla doğrudan güneş ışığına maruz kalamayacaksınız, asla gülemeyeceksiniz, sonsuza kadar yaşayacaksınız ama bu hayatın keyfini çıkartacak bir espri anlayışından mahrum olacaksınız! Ayrıca vampirler yemek yemez. Bir daha asla çikolata yiyemeyeceksiniz. Asla.

Ölürüm daha iyi.

Vampir özentileri beni çok şaşırtıyor. Ölümsüzlüğü çikolata kim tercih eder ki?

Gözüme duvardaki bir poster takıldı. Posterde, başarısız bir vampir dönüşümünün resmi vardı. Bir zombi kızın öfkeli suratının ve boş gözlerinin önünde kafes demirleri vardı ve resmin altında, ARTIK SİZİ ZEKÂNIZ İÇİN SEVMEYECEK. VAMPİRİZM. BİR DAHA DÜŞÜNÜN yazıyordu.

Şu salak kamu spotları beni deli ediyor. Ama, “Bu Akşam Isırmaya Hayır Deyin!” kampanyası? Ona yüzde yüz katılıyordum.

Bir kez daha ders zilini üzüntüyle duyduk. Ama Anna belli ki duymamıştı. Hâlâ kitap yığınının arkasında duruyordu. Keşke ben de ona katılabileseydim.

Francis ve Cathy yan yana yürüyor, neredeyse herkes Francis’e hayranlıkla, Cathy’ye ise kıskanç gözlerle bakıyordu. Francis’in Cathy’ye kaç yaşında yürümeye başladığını ve bu süreci hatırlayıp hatırlamadığını sorduğunu duysalardı herhalde bu kıskançlıkları yok olup giderdi.

Onları yalnız bırakamazdım. Kristin mesajlarıma cevap vermemişti ve ben, Anna grubumuzu sonsuza kadar terk

etmeden ve Cathy hayal kırıklığına uğramadan Francis'ten nasıl kurtulacağımızı bulmak zorundaydım. Çok vaktim olmadığını hissediyordum.

Günün sonunda Cathy ve Francis'in trajik vedası bu kaygılarımı doğrulamıştı.

Francis dolabından astronot giysisini çıkartırken, biz de vampir eşya dolaplarının orada duruyorduk. Ben, Cathy, Francis ve yaklaşık üç düzine vampir hayranı kız.

Francis baretini taktı ve "Gölgeme geri dönmeliyim. Au revoir sevgili Cathy," dedi.

Sanki nereye gittiğini bilmiyorduk. Acaba gölgesinin geri kalan kısmı da kendisi gibi gıcık mıydı? Eminim öyledi. Vampirler küçük sahte aileler hâlinde bir araya gelirdi. Büyük olasılıkla, Francis'i de sevdikleri için seçmişlerdi.

Birden fazla Francis olması düşüncesi dehşet vericiydi. Ayrıca, *sevgili* mi dedi? Bu sözcüğü anneanneler kullanır.

"Gölgene mi?" dedim masumca. Tüm hafta boyunca vampirler konusunda kara cahili oynamıştım. Tabii alenen kabalaşmadan onu kızdırmak için.

"Evet, gölge," dedi Cathy. "Bilirsin. Kabile gibi bir şey ama tam olarak öyle de değil." O esnada Francis esefle bakıyordu ve vampir hayranları kıkırdamaya başlamıştı. "Kabine mi?" Gülüşmeler iyice arttı. Cathy heyecanlandığı zaman bütün kelimeleri karıştırır. Kabile? Kabine? Kimsenin bir grup vampire kabile ya da kabine demeyeceğini bilir. "Ay hayır, hayır, hayır, kabile değil. Vampirlere cadı demek istemiyorum. Onlar sadece farklı insanlar ve bizim gibi aileler hâlinde yaşamak yerine, şey, gölgelerde yaşıyorlar."

“Ben onlara yuva deniyor sanıyordum,” dedim. Bir anda etrafımızdakilerden gelen ani nefes alma sesi çok hoşuma gitmişti. Francis’in pek hoşuna gitmemişti tabii.

“Mel!” dedi Cathy heyecanla.

Evet, şu an alenen kabalık ediyordum. Biliyorum, seviyeni bozma! Ama Francis çok sinir bozucuydu. *Yuva*’nm, vampirleri avlayan kişilerin kullandığı bir tabir olduğunu herkes bilirdi. Vampirler ise *mırlıtlar* veya *toplanmalar* demeyi tercih ediyordu. Kimilerinin *vampir mezarlığı* anlamında *mezarlık* dediğini bile duymuştum ama ilk vampirlerin Gecegölgesi gemisiyle gelip yerleştiği New Whitby’de *gölgeler* denirdi.

Bir konuyu netleştireyim. Bütün vampirleri öldürmeyi isteyen kaçıkların görüşlerine katılmıyorum. Vampirleri yasa dışı bir şekilde öldürmek, insan öldürmek kadar ağır bir şekilde cezalandırılmalı. Cinayet cinayettir. Ben vampirlerin ölmesini istemiyorum. Sadece Francis’in başka bir okula gitmesini istiyorum.

Ve evet, *yuva* kelimesinin kullanılmasının doğru olmadığını biliyorum. Ama Francis de çok gıcık ve herkes ona tapıyordu. Iyyy.

Francis baretini taktı, başını hafifçe eğdi ve ardına bile bakmadan kapıya yöneldi. Vampir hayranı kızlar, o gidince, öldürmek istiyorlarmış gibi bana bakıp Francis’in peşinden seğirttiler.

Eve dönüş yolu sessiz geçti. Yani, tamamı değil. Cathy’nin beş mahalle boyunca süren üzgün sessizliğinden sonra güç bela özür diledim.

Bir öksürük kriziyle bölünen bir *özür dilerim*, özür sayılabilirse tabii.

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum Mel. Ama ben hoşlanıyorum. Biliyorsun bunu. Onu sevmeni isteyecek hâlim yok ama en azından biraz kibar olabilirsin. O sana çok kibar davranıyor.”

Francis gibi konuşmaya başladığını söylemenin vakti olmadığına karar verdim.

“Aaa, öyle mi?” dedim. “Peki o ADÇ saçmalığı neydi?” Cathy bir an duraksayınca devam ettim. “Bana ve Ty’a, seninle Anna’ya baktığından farklı baktığının farkında mısın? Yapma Cathy. Francis’in birazcık bile olsa ırkçı olma ihtimalini kabul et.”

Ty, ADÇ değil. Kendisi siyahi. Francis’in ona ne sorduğunu duymak istemezsiniz.

“Aaa, hayır,” dedi Cathy dehşetle. “İrkçı değil o!”

Bekledim. Çünkü Cathy geri zekâlı değil.

“Francis ırkçı değil,” diye yinelemek zorunda kaldı Cathy, sanki iki kere söylerse bu doğru olacaktı gibi. “Ama biliyorsun, o çok uzun zaman önce doğmuş ve o zamanlar farklı düşünürlermiş. Bu yüzden Francis’i suçlayamazsın.”

Suçlayabilirdim ama Cathy de onu suçlamayacaksa bunun bir anlamı yoktu.

“Ondan hoşlanıyor musun?” diye sordum, onun yerine.

“Bize çok iyi davranıyor. Bir vampir tanımak ilginç bir şey.”

“Hayır Cathy. Onu demiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyor musun yani?”

Cathy bir şey demedi.

“O neredeyse iki yüz yaşında!”

Cathy yine bir şey demedi.

Eve yalnızca bir mahalle kalmıştı.

“Sen benim arkadaşısın ve...” dedim ve sustum. Ona genel olarak vampirler, özel olarak da gıcık Francis hakkında sevmediğim şeyleri birçok kez söylemiştim. Francis’in varlığının Anna’yı rahatsız ettiğini de söylemiştim, Cathy de Anna’nın tek bir vampir yüzünden bütün vampirlere karşı önyargılı olmaması gerektiğini söylemişti.

Ekleyecek başka bir şeyim yoktu.

“O çok ilginç biri. O kadar yaşlı olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyor musun? Bu kadar çok değişimi görmüş olmanın. Ayrıca çok da kibar. İnsanlara kapı açıyor, başını eski usul eğerek selam veriyor. Sanki bir Jane Austen romanından fırlamış gibi.”

Austen romanlarının Francis’in doğumundan önce yayınlanmış olduğunu söyleme gereği duymadım. Sadece Cathy bunu zaten bildiği için de değil.

“O bir beyefendi. Bugüne kadar bir beyefendiyle tanışmamıştım. Ama âşık değilim Mel. İnan bana.”

Konuyu burada kapattım ve bu sözü zihnime kazıdım. Cathy’yle çok uzun zamandır en iyi arkadaşlık ve bunu birinin bozacağı düşüncesi beni deli ediyordu. Aşırı kibar bir vampir antropoloğun aramıza girmesine kesinlikle izin vermeyecektim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Büyük Fare Felaketi

Ertesi gün okulda en kibar hâlime bürünmüştüm. Francis'in yanında veya yakınında tek bir gıcık kelime etmemiştim.

Salı günü Francis'le pek fazla ortak dersimizin olmaması, ona kaba sözler söylememe yeteneğimi olumlu etkilemişti.

Neredeyse tüm gün boyunca dümdüz karşıya bakmış, çenemi kapalı tutmuş ve gidip Anna'yla birlikte kütüphaneye saklanma dürtüme asilce direnmiştim.

Cathy, Francis'le iyi anlaşmamıza çok mutlu olmuş görünüyordu. Gözleri kocaman, parlak bir havuz gibiydi. Gece karanlığında sakın bir deniz gibi.

Doğrusunu isterseniz, o deniz gözler beni biraz tutmuştu.

Francis yemek saatinde hâlâ Cathy'nin yanındaydı ve durmadan, koku alma yeteneklerimiz, annelerimize nasıl bağlandığımızı hatırlayıp hatırlamadığımız, öğrendiğimiz ilk hikâyeler hakkında çılgınca sorular sorup duruyordu.

Soruları dalga geçmeye o kadar müsaitti ki sessiz durmak çok zor geliyordu. Ty kendimi zor tuttuğumu fark ettiğini göstermek için elimi bile sıkırmıştı. Yani düşünün, Ty bile. Onu severim ama kainattaki en iyi gözlemci değildir kendisi.

Bütün bunlar iştahımı kaçırmıştı. Normalde düşünemeyecek kadar aç olmam gerekirken, bir elma alıp daha sonra yemek üzere çantama attım.

Birinci kattaki biyoloji dersine gitmek üzere merdivenlerden inerken, Francis bana alerjilerimi sorunca, aklıma o kadar çok dalga geçecek cevap geldi ki yavaş yavaş, *acaba bana bilerek işkence mi ediyor*, diye düşünmeye başladım. “Bu çok kişisel bir soru Francis, cevap vermek istemiyorum,” demekle yetindim.

“Çok hoş Melanie,” dedi Francis. Hâlbuki ismim bu değildi. İnsanlar hep Mel’in Melanie’nin kısaltması olduğunu zannederlerdi.

Size tam ismimi söylemeyeceğim ama erkek kardeşimin isminin Lancelot olduğunu söyleyeyim.

En büyüğümüz Kristin’in normal bir isminin olması ama anne babamızın daha sonra doğan bizlerin isimleri konusunda deneysel davranmaları büyük haksızlıktı. Tabii biz bu zulme karşı çıkmak için çok küçük ve çaresizdik. O yüzden Cathy dışında dünyadaki herkes, ismimin Mel olduğunu zannederdi.

“Gerçek bir hanımefendi, insanların içinde astım spreyinden bahsetmeyi aklından bile geçirmez,” dedim Francis’e.

“Sen her şeye böyle komik mi yaklaşırısın?” diye sordu Francis, hafifçe kabalık ederek.

Şu sivri dillinin *Francis'cesi*ydi.

“Her şeye değil,” dedim. “Ama sana tahammül etmek için başka çarem yok.”

Francis dudaklarını büzdü. “Halbuki ben senin bütün başarısız komiklik denemelerine rağmen, asaletimi bozmadan sana tahammül ediyorum.”

“Senden başka herkes esprilerime gülüyor,” dedim. “Ah pardon, unutmuşum. Sen gülemezdin, değil mi?”

Cathy sanki birinin yaralandığını görmüş gibi tısladı. Ty ona da bulaşmayayım diye bir adım geri çekildi.

Bir an için yaşanan ölüm sessizliği esnasında çıkan tek ses bunlardı.

Haddimi aştığımı biliyordum. Bir vampire bu laf söylenmezdi. İyi görmedikleri için gözlüklü çocuklarla alay etmek gibi bir şeydi bu.

Tamam, vampirler sonsuza kadar yaşardı. Evet, çoğunlukla güzel olurlardı ve hastanelerden kan bulabildikleri için kimsenin canını yakmak zorunda değillerdi. Ama daha önce de bir iki kez belirttiğim üzere, birtakım dezavantajları vardı (çikolata yiyememelerinden bahsetmiş miydiniz?) ve en kötüsü de biz insanlar gibi hisleri yoktu. Ağlamıyor ve gülüyorlardı.

Kendisiyle bu konularla ilgili söyleşi yapılmasına izin veren az sayıda vampirden biri, vampirliğe geçişi, hiçbir şeyin gerçek olmadığı ya da onu etkilemediği, gölgeden ibaret bir dünyaya yeniden doğmak olarak tanımlamıştı. Üstelik, bunun güzel bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi. (Gördünüz mü? İnsan neden vampir olmak ister ki?)

Francis'in gülemediğini dile getirmemin, beni vampirlerden nefret eden biri gibi gösterdiğini fark etmiştim. Yemin ederim ki bunu vampirlerin ruhu olmadığını düşündüğüm için söylememiştim. Ben bilimsel açıklamalara, vampirlerin uzun bir hayatın stresine ve acısına dayanmak için geliştirdikleri evrimsel bir savunma mekanizması olduğuna inanıyorum. Aslında hayatta kalmak için duygularını bastırıyorlardı.

On milyon dolar verseler de vampir olmazdım. Gülmeden yüz yıl yaşayacağıma, gülerek bir yıl yaşarım.

Tam Francis'ten özür dilemek için ağzımı açmışım ki ortalık karıştı. Bir gümbürtü oldu ve bir çığlık sesi geldi. Sonra bir sürü kişi çığlık atmaya başladı. Koşa koşa aşağı indik ve aşağıdan bize doğru itişe kakışa bağırarak gelen insanlarla karşılaştık.

Ben merdiven boşluğunun duvarının önünde duruyordum ama çantamı düşürünce, ezilmemek için sırtımı duvara yasladım. İnsanlar çığlık çığlığa yanımızdan geçiyorlardı. Münazara takımından tanıdığım alt sınıflardan bir çocuk, tam önümde, dizlerinin üzerine düştü. Sonra sanki koşu takımındanmış gibi aynı hızla kalkıp koşmaya devam etti. Duvara iyice yaslandım ama suratıma gelen dirseğe engel olamadım. Birisi, sanki çelik kaplıymış gibi sert botuyla bileğime vurdu. Kürek kemiğimi duvarın tuğlasına gömüp düşmemeye çalıştım.

"Koş!" diye bağırды biri.

Beynim de koşmamı söylüyordu. Ama ben hareket edemiyordum. Kalabalık azalınca, neden kaçtıklarını sonunda görebildim.

Merdivenlerden sanki, upuzun, kalın, kıvrımlı bir halı gibi, yüzlerce fare çıkıyordu.

Koş, dedi bir kez daha beynim.

Donakalmıştım. Cathy ve Ty gibi çılgık çılgıla bağırma-
mak için yapabildiğim tek şeydi bu. Bir an için Cathy'nin
suratını gördüm. Kaymak gibi bembeyazdı. Farelerden bazı-
larının tüylerinin rengindeydi. Fakat farelerin çoğu, koyu
gri ve kahverengiydi. Gözleri pembeydi. Duvarдан ayrılıp
farelerden kaçmak istedim.

Hayatımda hiç bu kadar çok fareyi bir arada görmemiş-
tim. Garip ama bir an onları saymayı denedim. Ya onları
sayacaktım ya da bayılacaktım, bu da olacak iş değildi çünkü
rezil olmak istemediğim gibi, yere düşecek olursam fareler
suratımda yürürdü.

Ayaklarımda minik sivri tırnaklar ve uzun kuyruklar his-
settim. Tam da sandalet giyecek günü bulmuştum. Saymaya
devam ettim. Altmış dörde kadar saydıktan sonra sayıyı
kaçırdım ve yeniden başlamak zorunda kaldım. Ayaklarıma
dokunan, tüylerle kaplı kımıl kımıl vücutları bileklerime sür-
tünen farelere bakmamaya çalışıyordum.

O çelik kaplı botu giyen her kimse, onu kıskanıyordum.

Sonunda bitmişti. Bütün fareler geçip gitmiş, merdiven-
lerden ya da kapıdan çıkmıştı. Ciyak ciyak bağırان insanları
da kaçabildikleri yere kaçmışlardı.

İnsanların ayaklarının altında ezilmekten kurtulamayan
farelere bakmamaya çalıştım. Merdivenlerde ve zeminde bir
sürü paramparça fare vardı.

“Mel,” dedi Ty.

Birkaç basamak aşağıda, şişmiş bir dudakla ayağa kalkıyordu.

Francis ve Cathy tırazbanda duruyorlardı. Francis ince tırazbanda bir trapez sanatçısı gibi dengede durmak için tüm vampir gücünü ve çevikliğini kullanıyordu. Cathy ise vampirin kollarında, güvendedi. Vampirin bir eli Cathy'nin ceketinin yakasında, diğeri ise boynundaydı.

Bana veya Ty'a bakmıyorlardı. Birbirlerine bakıyorlardı. Cathy fal taşı gibi açılmış gözlerle ve nasıl tanımlayacağını bilmediğim bir ifadeyle Francis'e bakıyordu. Yalvarırcasına, taparcasına.

Korkunçtu.

Sanki sessiz bir baloncuğun içindelerdi. Kutsal bir yerde gibilerdi.

Öksürdüm. Yüksek sesle.

Francis irkilerek azıcık geri çekildi. Artık Cathy'ye dokunmuyor, kız düşmesini diye ceketinin sırtından tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

"Evet," dedi Cathy, aynı yumuşaklıkta. "Teşekkür ederim."

"Biz de burada iyiyiz!" dedim. "Sorduğunuz için teşekkürler arkadaşlar!"

Francis beline kadar eğilerek, Cathy'yi sanki porselenmiş gibi, yavaşça yere koydu. Aslında bunu yaparken dengesini koruyamaması gerekirdi ama tabii ki korudu ve göz açıp kapayıncaya kadar Cathy'nin yanındaydı. Yine Cathy'ye dokunmuyordu ama iyice sokulmuştu.

Francis'in Cathy'ye artık en sevdiği deney faresiymiş gibi bakmadığını fark ettim. Cathy ise utançtan kıpkırmızı olmuş

bir hâlde yere bakıyordu ve bu muhtemelen -of, hayır- vampirler için çok seksi bir şeydi. Havada kırılan, korkunç bir farkındalık vardı. Sanki biraz, Adem’le Havva elmayı yedikten sonra, *çırılçıplağız, ne utanç verici*, demişler gibiydi.

Hoparlörlerden o tanıdık cızırtı duyuldu.

“Bu iyiye işaret,” dedi Ty.

“BODRUM KATINI SU BASMIŞ OLDUĞU İÇİN OKUL TATİL EDİLMİŞTİR.”

Anonsun geri kalanı, bağışırmalar ve tezahürat yüzünden duyulmadı. Bütün o fareleri bodrumdaki su sızdıran borunun içinde hayal ettim. Ürperdim.

Müdür Saunders merdivenlerden çıktı. “Okul tatil oldu,” dedi. “Duymadınız mı?”

Çorapları yırtılmıştı, bir dizi kanıyordu ve eteğinde de uzun, siyah bir leke vardı. Tökezledi ve sonra sanki bunu bilerek yapmış gibi bana bakıp başını salladı.

“Su tesisatıyla ilgili bir problem oldu da. Meğerse bodrumda fareler varmış,” dedi, görünüşünün tam zıttı, sert ve otoriter bir sesle. “Endişelenecek bir şey yok. İlaçlamacılar geliyor. Evinize gidin.”

“Olur öğretmenim,” dedi Ty. Sonra, “Tam müdürlük iş, ha?” dedi gülümseyerek ama bana değil, merdivendeki ezilmiş fareye bakıyordu.

“İyi ki temizlikçiler var,” dedim, elimden geldiğince neşeli görünmeye çalışarak.

Müdür Saunders cevap vermedi.

Kadının bakışları Francis’e kaymıştı. Francis’in sarı saçları, buzlu camdan giren ışıktaki haleye benziyordu. Müdür

Saunders'ın gözleri bir an çıkmak çıkmak oldu, sonra sanki korkmuş ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi boş baktı.

Francis'ten korkmuştu.

Bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu.

Müdür Saunders'ın derdi neydiyse -ve Anna'nın haklı olduğuna giderek daha fazla inanmaya başlamıştım, gerçekten büyük bir derdi vardı- Francis'le ilgiliydi. Ve benim de bunun neden olduğunu bulmam gerekiyordu.

Müdür Saunders dönüp telaşla uzaklaştı. Adımları sanki düşecekmiş gibi düzensizdi.

Cathy hiçbir şeyin farkında değildi. Gözlerini yerden ayırmıyordu, Francis ise hâlâ dibinde duruyordu.

Yapabildiğim tek şey, eğilip çantamı yerden almak. İçinden hafif bir ses geldi, çanta bir an sallandı ve açık gri bir fare, yere düşüp koşarak uzaklaştı. Peşinden, yarısı yenmiş bir elma düştü.

Yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir şey yaptım. Çıglık attım.

Ama kendimi hemen toparladım. Vampirler müdürü korkutuyor, en yakın arkadaşımı hipnotize ediyor, fareler çantamı ve okulumu istila ediyor olabilirdi ama sinir krizleri bunların hiçbirini düzeltmezdi. Olup biteni benden başka düzelterbilecek kimse yoktu.

Çantamı sırtıma attım ve akşam çamaşır suyuna yatırıcağıma söz verdim. Hemen ardından kendimi de çamaşır suyuyla yıkayacaktım.

Ty, kıkır kıkır gülüyordu. Ona bir yumruk çakmayı düşündüm.

“Farelerle ilgili bir espri yapmak üzere olduğunu hissedebiliyorum Ty,” dedim, yumruk atmak yerine. “Sana bir tavsiyem var. Yapma.”

ALTINCI BÖLÜM

Evde

Annemle babamın birkaç saat daha eve gelmeyeceğini bildiğim için kapıyı tüm gücümle çarptım. Kapı düşmediği ya da menteşelerinden sökülmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama yine de hiç fena değildi. Kapının çarpma sesi, evin içinde yankılanmıştı.

Erkek kardeşim Lancelot, telaşla koşarak merdivenlerden inip durdu ve bana bakıp sırıttı.

“Ne istiyorsun Lottie? Bu saatte evde ne işin var?”

Ablası olduğum için, ona korkunç lakaplarla işkence etmeye hakkım vardı.

Bir vampirin, en yakın arkadaşımı kendine âşık etmesinin sinirini çıkartmak için kapıyı bir daha çarpmayı düşündüm ama Lancelot’u kızdırmak da epey iş görürdü.

“Evdeler,” dedi Lancelot. Birkaç saniye sonra babam, çalışma odasından çıkıp kollarını birleştirerek, zehir gibi

gözlerle bana baktı. Annem de muhtemelen kendi çalışma odasından çıkmış, merdivenlerin başına gelmişti. O da lazer gibi gözlerle bana bakıyordu.

Babam yanımdan geçip kapıya baktı.

“Kırılmamış galiba,” dedi, emin olmak için üst üste birkaç kez açıp kapayarak.

“Bu yaptığın da neydi şimdi Mel?” diye sordu annem.

“Kötü bir gün geçirdim de,” dedim. “Özür dilerim.”

“O zaman konuşalım,” dedi annem. “Çalışma odama,” diye ekledi, merdivenlerden geri çıkarken. “Şimdi.”

“Benim çalışma odama ne dersin?” dedi babam.

“Olur,” dedim hemen. “Merdivenleri çıkamayacak kadar moralsizim.”

Annem tek kaşını kaldırdı. Belli ki bu palavramı yutmamıştı. Hiçbirimizin onun alanına adım atmak istemediğimizi bilirdi. Annem çok pasaklıdır. Ev işinden nefret eder. Hiçbir şeyi aldığı yere koymaz. Nadiren yemek pişirdiğinde, mutfak adeta patlar.

Herhalde dünyada, çocukların annelerine odasını toplaması için bağırdığı tek aile bizizdir.

“İyi,” dedi annem, merdivenlerden ağır adımlarla inerken.

Lancelot, arkasında duruyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun peki küçük adam?”

“Seni takip ediyorum anne.”

“Etme.”

“Bu anne-kız krizini nasıl çözdüğünü dinleyip en terbiyeli çocuğun olmak için ne yapmamam gerektiğini öğrenmemi istemez misin?”

“Arsız,” dedim, alçak sesle.

“Hayır,” dedi annem. “İstemem. Sen git futbol topunu tep. Ya da mutfağı temizle. Ya da ne bileyim, bir şeyler yap işte.”

Ödevini yapmasını söylememişti çünkü eminim Lancelot ödevini çoktan yapmıştı. Muhtemelen aylar önce. Şu küçük çakal, iğrenç bir şekilde kusursuzdu. Tıpkı, dehası yüzünden MIT veya Harvard’a gitmeyerek anne babasının -daha ziyade babasının- kalbini kıran büyük ablası Kristin gibi. Gerçi annemle babam onun moda okuluna gitmesine karşı çıkmamışlardı ama yine de dehasını böyle harcamasına üzölmüşlerdi. Kristin moda tasarımının aslında geometri, tarih, kimya ve sosyoloji olduğunu iddia ettiğinde biraz rahatlamışlardı.

Babam çalışma odasının kapısını açtı ve beni içeri buyur etti.

Babamın çalışma odası da babam gibi sıcak, eski moda, konforlu ama aynı zamanda çok derli topludur. Üç duvar dolusu kitaplık vardır ve hemen hepsi hukuk kitaplarıyla doludur. Annem de babam da avukat. Bir davada davacı ve davalı avukatı olarak tanışmışlar. Babamın masası büyük, ahşap ve en az elli senelik. Üzerinde Feng Shui ilkelerine göre düzenlenmiş bir sürü ıvır zıvır var. Ejder, kaplan ve zümrüdüanka kuşu bibloları. Babam geleneklerine çok bağlıdır. Ve genel olarak eski eşyalara.

Kendimi üzerine bıraktığım eski kanepe, muhtemelen masadan da eskiydi. Sandalyesi ise gösterişli, modern, siyah deridendi ve ünlü biri tarafından tasarlanmıştı.

Kristin olsa bana kim olduğunu söylerdi. Sandalyeyi o seçmişti çünkü.

Annem yanıma, babam da sandalyesine oturdu. Babam ayağını sehpa'ya koydu. Annemin çalışma odasında olsaydık bunu yapamazdı. Çünkü annemin sehpa'sının üzerinde boş yer olmazdı. Yerde de. Hatta belki tavanda da. Emin değildim, bir süredir annemin odasına girmeye cesaret edemiyordum.

“Eee?” dedi annem. “Niye bu kadar erken geldin ve kapıyı menteşelerinden sökmeye çalışacağın kadar kötü olan şey neydi?”

“Fareler,” dedim.

“Efendim?” dedi babam.

“Okulu fareler bastı. Bodrumdan yüzlerce fare çıktı. Okulu tatil ettiler. Ayağımda da sandaletlerim vardı.”

İkisi birden ayaklarıma baktı.

“Fareler ayağımda gezindi.”

Üçümüz birden ürperdik.

“Eve gelirken planlamıştım. Kapıyı çarpacak ve dört bin kere duş yapacaktım.”

“Fareler mi kızdırdı seni yani?” diye sordu babam. “Ben olsam korkardım.”

“Ben de korktum. Hayır, beni kızdıran Cathy'ydi.”

Annemle babam birbirlerine baktılar. Cathy'yle en son kavga ettiğimizde beş yaşındaydık. En sevdiği bebeğinin saçlarını kesmiştim. Cathy, Barbie'sinin mohikan saçını beğenmemişti.

“Bir vampire âşık oldu da.”

“Okulda yeni bir vampir öğrenci mi var?” diye sordu babam, sanki Cathy’nin deli divane olacağı başka bir vampir varmış gibi.

“Evet.”

“E, ama bunu biliyordun zaten,” dedi annem. “Geçen hafta söylemiştin bana.”

“Evet ama şimdi sanki hoşlanmadan biraz ileri gitmiş gibi. Yüzünde hayatının aşkını bulmuş gibi bir ifade var. Bu salak vampir Francis de onu iyice umutlandırıyor. Cathy’dan çok büyük. Ortak hiçbir yanları yok. Francis, Cathy’nin kalbini kıracak.”

“Yani bu yüzden mi kapıyı çarptın?” diye sordu annem.

Başımı salladım.

“Ah, tatlım,” dedi annem. “Gençken aşk böyledir işte. Üzülürsün. Yapabileceğin tek şey, Cathy’nin yanında olmak. O da hep senin yanındaydı.”

Pekâlâ, geçmiş deneyimlerimden, normal bir çocukla çıkmanın da felaket bir şey olabileceğini biliyordum.

Gönülsüzce başımı salladım.

“Ama o bir vampir. Sizce de bu biraz farklı bir durum değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi babam. “Aşk aşktır. Herkes için acı vericidir.”

“Yani,” dedi annem, “iyi yanları da vardır.” Babamla birbirlerine, *sen benim hayatımın aşkıydın*, dercesine baktılar. Uyuz olmamaya çalıştım.

Annem bana şöyle bir sarıldı. “Seni rahatsız eden tek şey bu mu peki?”

“Hemen hemen.”

“Cathy’nin aşk hayatı mı yani? Başka bir şey yok mu?” diye sordu babam. “Anna nasıl?”

İrkilmeme mani olamamıştım. Anna’nın solgun yüzünü ve bizden uzak durmasını, Müdür Saunders’ın evinin kapısında bir intikam meleği gibi duruşunu ve bugün Francis’e dehşetle bakışını düşünmemeye çalışıyordum.

Ama düşünmek zorundaydım. Anna benden yardım istemişti. Eğer Müdür Saunders’ı üzen şey Francis’le ilgiliyse...

Annemin sesi yumuşadı.

“Onun için mi endişeleniyorsun?”

“Çaresine bakarım,” dedim.

Çaresine bakacaktım. Sadece, bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum.

“Konuyu değiştirebilir miyiz?” diye devam ettim. “Hangi üniversiteye gideceğimi öğrenmek istiyor musunuz? Hayatta ne yapacağımı? Bir dakika, size söyleyemem. Çünkü ben de hâlâ bilmiyorum.”

“Tatlım,” dedi babam, uzanıp saçlarımı karıştırarak. “İkimizin de dediği üzere, on yedi yaşındayken hayatta ne yapacağını bilmemen çok normal bir şey. Ben beş yıl avukatlık yapana kadar avukat olacağıma karar vermemiştim.”

Babamın söylediklerini daha önce de duymuştum. “Biliyorum baba. Aslında o kadar endişeli değilim,” diye yalan söyledim.

“Olma zaten,” dedi annem. “Ne yapmaya karar verirsen ver, çok başarılı olacaksın. Mutfağı temizlemekten başlaya-

bilirsin. Bu da kapıya ve kulaklarımıza saldırmanın cezası olsun. Akşam yemeği için lazanya yaptım da. Mutfak biraz dağınık.”

Kamuflaj Olarak Kullanılan Kitaplar

Ertesi gün okulda Cathy'yle yalnız konuşmaya çalışıyordum ama Francis bir türlü yanından gitmiyordu. İstekli bir şekilde Cathy'nin çantasını taşıyordu. Onunla tarih, felsefe, hatta daha kötüsü, şiir hakkında konuşuyordu! Cathy'ye çocukluğundaki astım meselesini sorma işine geri dönemeydi mi? Pis bir koku gibi yapışıp kalmıştı. Müthiş yakışıklı, sarışın bir pis koku.

Cathy'yi tek başına yakalamak için, Francis'in asla gelmeyeceği tek yerde pusuya yatmak zorunda kalmıştım.

Yani kızlar tuvaletinde.

Tam lavaboya eğildiğim anda, Cathy tuvaletlerden birinden çıktı. Olağanüstü bir doğallıkla, sanki, bu lavaboya seviyorum dercesine bir hâle büründüm. Başka yerde olamazdım. Bütün gün bu lavaboya eğilmiş hâlde durabildim.

Cathy yanımdaki lavaboya geldi. Ellerini sabunlarken yan gözle bana şöyle bir baktı. Galiba yüzümdeki o sabit bakış, hiçbir şey yokmuşçasına eğilmiş hâlimi hafifçe bozuyordu.

“Eee?” dedim. “Dün. Çılgındı ha?”

Cathy her zamanki gibi hafifçe gülümsedi. “Öyleydi.”

“Fareler yüzünden üzerimize bir kasvet çöktü,” dedim. “Eminim hepimiz istemeden bir şeyler dedik, hatta bir şeyler bağırdık.” Ya da istemeden bazı vampirlere abayı yaktık.

“O farelerin sana dokunmasına üzıldüm,” dedi Cathy. “Çok korkunçtu.”

“Öyleydi. Ama beni boş ver,” dedim. “Biraz senden bahsedelim. Ve Francis’ten.”

“Şahane değil miydi sence de?” dedi Cathy hemen, sanki hayranlığını bir saniye daha gizleyemeyecekmış gibi. Gözleri parlıyordu. “Beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Ama çok dikkatliydi. Sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibiydi. Tam bir beyefendi. Beni kurtardı.”

İç geçirdi.

“Evet, ben de bu konuya değinmek istiyordum,” dedim. “Yani evet, belli ki ona minnettarsın. Ama minnetle başka bir şeyi karıştırmak kolaydır. Gerçi senin Francis’ten o şekilde hoşlanmadığın konusunda hemfikir olmuştuk, öyle değil mi?”

Sakince. Çok sakindim.

Cathy kızardı.

“Şey,” dedi. “Ona âşık olmadığımı söyledim.”

“Evet,” dedim. “Evet, öyle söyledin!”

Bu sözünden dönemezsin, demek için nabzımı yokladım.

“Ondan o şekilde hoşlanmamaya çalıştım,” dedi Cathy. “Gerçekten çalıştım. O benden büyük, bir vampir, çok yakışıklı ve çekici, ayrıca çok bilgili. Bu yüzden onunla bir ilişki yaşamam imkânsız gibi geliyor.”

İmkânsız kısmına başımı salladım ama Francis’in çekici olduğu kısmını reddederek kafamı iki yana salladım. Kesin, boyun spazmı geçiriyor gibi görünmüştümdür.

Cathy bir an için kaşlarını çattı, sonra ellerini yıkamaya devam etti. Yanakları hâlâ pembe pembeydi.

“O da benden o şekilde hoşlanıyor falan demek istemiyorum,” diye mırıldandı. “Ama dün, dün belki dedim.”

“Ama,” diye söze başladım ama Cathy kafasını kaldırıp bana bakınca durdum.

“Sen hiç kendini şey hissettin mi...” Durdu. “Dünyadan kopmuş gibi?” dedi. “Sanki buraya ait değilmiş, herkesin ilgilendiği şeyle ilgilenmiyormuş gibi. Sanki bambaşka bir dünyaya aitmiş gibi.”

“Herkes kendini bazen öyle hisseder,” dedim. “Ama endorfin etkisini gösterene kadar çikolata yersin ve delice düşünceler yok olup gider.” Cathy’ye bakıp sırttım.

“Ben de kendimi sık sık öyle hissediyorum,” dedi Cathy. “Francis’leyken ise asla öyle hissetmiyorum. O benimle aynı şeylerle ilgileniyor. Farklı zamanları, farklı davranışları ve düşünceleri görmüş. Tarihi sanki yaşamış gibi anlayabiliyor. Çünkü tarihin bir kısmını gerçekten yaşamış. Büyük klasikleri, geçmişteki insanların hissettiği şekilde hissediyor. Francis’leyken sürekli ilgiliyim. Asla başka bir dünyada olmak istemiyorum.”

“Yani demek istiyorsun ki...”

“Evet,” dedi Cathy. Bu itirafta bulunurken yüzüme bakamazmış gibi başını önüne eğdi. “Francis’e aşığıım.”

“Demek Cathy ve Francis birbirlerine âşık olmuşlar,” dedi Anna, kitap kulesinin arkasından.

“Haberin bu gizli sığınağında sana kadar ulaştığını bilmiyordum.” Ayak parmaklarıımın ucunda yükselerek en üstteki kitaplardan birini aldım. “Appalachia’ların Doğal Tarihi mi? Hangi ders için bu?”

“Ağaçları severim,” dedi Anna. “Hem de çok. Cathy-Francis dedikodusu tüm okula yayılmış durumda. Herkes onları birlikte dolaşırken, on sekizinci yüzyıl edebiyatı konusurken görmüş.”

“Aman ne seksi,” dedim iç geçirerek. “Francis bugün Cathy’nin önünde şeyini bile çıkarmamış. Şeyi derken, defterini yani.”

Anna ıslık çaldı. “Yeni aşkı ona not almayı unutturmuş mu yani? Demek ki durum ciddi.”

“Francis zaten hep ciddi.” Ayağıımı sandalyeye koydum. “Sen şimdi eminim, *Mel, fare felaketine, okulun neredeyse her yerinin endüstriyel temizlik malzemesi kokmasına ve bütün bu vampirsel romantik faciasına rağmen nasıl bu kadar neşeli görünüyorsun*, diyorsundur.”

“İmmm,” dedi Anna. “Sanırım seni görüp görmeyeceğimi düşünceğim.”

Gülümseyen yüzümü görebilmesi için Anna’nın kitaptan kalesini, sesinin en yüksek geldiği noktadan bozmaya başladım.

“Sualtı Akustiği El Kitabı mı? Yoksulluk ve Ölüm Şarkıları mı? Saçma Anna, çok saçma. Bu kitapların hiçbir ortak noktası yok ki.”

“Ben çok fazla ilgi konusu olan bir kadını.”

“Ya da bir kale oluşturmak için raflardan eline gelen kitabı çekip alan bir kadın.”

Anna’nın yüzü ortaya çıkmıştı. Her zamankinden de solgun görünüyordu.

“Bak, annenle ilgili teorim şu,” dedim. “Sanırım Francis anneni tehdit ediyor ya da öyle bir şey yapıyor.”

Francis’in Müdür Saunders’ı neden tehdit edeceği ya da ondan ne isteyebileceği konusunda tam bir fikrim yoktu. Ama Francis’in bir takım kötülükler peşinde olduğu düşüncesi hoşuma gitmişti.

“Francis annemi neden tehdit etsin ki?”

Farelerin kaçışmasından sonra Müdür Saunders’ın yüzündeki ifadeyi anlattım. “Biraz şüpheli ha, ne dersin?”

Anna çıkarım gücünden pek etkilenmişe benzemiyordu. “Pek sayılmaz. Annem vampirleri hiç ama hiç sevmez. Babam kaçmadan önce de sevmezdi. Ama şimdi iyice kötü oldu.”

“Hımmm,” dedim. “Mantıklı.”

“Annemle babamın nasıl olduklarını bilirsin Mel.” Sesini alçalttı. “Babam gitmeden önce.”

Anna’ya göre, anne babasının aşkı her şeyin üzerindeydi. Üniversitenin ilk yılından beri birliktelerdi ve Anna’nın dediğine göre, her geçen yıl aşkları biraz daha artmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, birbirlerine benim anne babamdan daha âşık görünmüyorlardı. Birbirlerine duygularını pek belli

etmiyorlardı. Birbirlerinin elini tuttuklarını, birbirlerine gülümsediklerini pek görmemiştim ama benim anne babam, haftanın her günü bu hâldelerdi. Fakat Anna, onlarınkinin yüzyılın aşkı olduğuna inanıyordu.

Babası kaçana kadar. Bir vampirle.

“Ya bu fareler cehennemine, ne bileyim, bir uyarı olarak, Francis neden olduysa? Ya şahit olduğum şey, Francis’in bunu annene çelik mavisî gözleriyle söylemesi ve annenin kafayı yemiş olmasıysa?”

Anna tükürük saçarak bir ses çıkarttı. Güldü mü yoksa başka bir şey mi yaptı anlamadım. “Cathy hakkındaki endişelerin senin beynini bozmuş Mel. Yani fare istilasından ve annemin korkmasından Francis mi sorumlu diyorsun?” dedi yavaşça. “Mesela annemi korkutan şey, fare istilası değildi yani. Ayrıca tek korkanın o olmadığını da duydum.”

Ayaklarımın üzerinde yürüyen fareleri hatırlayınca ürperdim.

Böyle söyleyince, teorim pek olacak iş değilmiş gibi gelmişti.

“Cathy konusunda endişelenme,” dedi Anna. Aşk dediğin, sonsuza kadar sürmez. Francis etrafta çok fazla dolanmayacaktır. O Cathy’den bir milyon yıl yaşlı bir vampir. Çok yakında sıkılacaktır.”

Anna’ya, bana sanki saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca şaşkın bir sesizlikle baktım. Anna beni tamamen ikna edemediğini sezmiş gibiydi.

Boğazını temizledi. “Ayrıca annem onu okuldan atırmak için elinden geleni yapıyor.”

“Gerçekten mi?” dedim, yüksek sesle. Yan masadaki birinci sınıf öğrencisi kaşlarını çatarak baktı. Kütüphane her zamankinden daha doluydu. Galiba, kafeterya temizlik malzemesi koktuğu için böyleydi. Fareler kütüphaneye ulaşmamıştı.

“Annem öğrenci kayıt görevlileriyle kavga etti,” dedi Anna usulca. “Okulda bir vampir olmasının uygunsuz olduğunu, bu durumun öğrencileri tehlikeye attığını söyledi. Francis gelmiş olmasına rağmen de vazgeçmedi. Francis’ten uzak durmamı tembih etti, onunla hiçbir şey yapmayacağıma ve bana bir şey soracak olursa ona hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdirdi.”

“Bu biraz fazla aşırı değil mi?”

Müdür Saunders, Francis’in Anna’ya sorular soracağını neden düşünüyordu ki? Ayrıca sadece Anna’yı değil, beni de Francis’le konuşmamam için uyarmıştı.

Sanki Francis tehlikeli biriymiş gibi davranıyordu.

“Babamın yaptığı şeyden sonra mı? Ben fazla aşırı bir şey görmüyorum. Bize veda notunu mesaj olarak gönderdi Mel. Telefon mesajı olarak. Vedalaşmak için kamptan dönmemi bile beklemedi.” Anna’nın gözleri dolmaya başlamıştı.

O günleri hatırladım. Müdür Saunders kızına haberi vermeye ve Anna’yı evine götürmeye geldiğinde ben eğitim kampında eskrim çalışıyordum. Anna yıkılmıştı. Berbat bir durumdu. Fakat telefon mesajıyla vedayı ilk defa duyuyordum. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden omzuna hafifçe vurmakla yetindim. Babası nasıl bu kadar hain olabilirdi? Neden?

Demek bu yüzden Anna bizimle pek takılmak istemiyordu. Bir kez daha, *keşke onu görmek için daha fazla çaba harcasaydım*, diye geçirdim içimden. Evine gitmeli, beni başından savmasına izin vermemeliydim. Arkadaşımın bana ihtiyacı vardı ve ben onun yanında olmamıştım. Anna'nın bana hâlâ ihtiyacı vardı.

“Özür dilerim,” dedim en sonunda.

Anna'ya ve annesine yardım edecektim. Francis'in buradan gitmesini istiyorlardı. Ben de bunu istiyordum. Belki de Müdür Saunders'm bütün derdi buydu. Okulunda bir vampir olması, kişisel üzüntüsünü unutmasını ve işine konsantre olmasını engelliyordu.

Biraz numara yaptığım için, biraz da kütüphaneci bana ters ters baktığı için Anna'ya yaklaşım alçak sesle konuştum. “Ama bir planım var.”

Anna hafifçe inledi.

“Yardıma ihtiyacım olacak.”

ŞERİZİNCİ BÖLÜM

Büyük Etüt Saati Kaçamağı

Anna ve ben, o gece kendimizi işte bu şekilde okulun karanlık koridorlarında sürünürken bulmuştuk. (Ödevimizi ve hemen ardından eskrim antrenmanını bitirdikten sonra. Ne? İyi bir üniversiteye girmek isteyen tek kişi Cathy değildi, ben sadece henüz bunun hangi iyi üniversite olduğunu bilmiyordum.) Anna'ya hedefimizin Francis'in dosyası olduğunu söyledim. O dosya bize Francis hakkında ipuçları sunabilirdi.

Anna bu planın dahiyane olduğuna tam olarak ikna olmamıştı.

Karanlık en az, havada hâlâ endüstriyel temizlik malzemesi kokusu olması kadar kötüydü. Bütün bir gün boyunca ders olması bu kokuyu dindirmeye yetmemişti. İkimizin gözü de yaşarmaya başlamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bunun farelerin iç organlarından daha iyi olduğunu düşünüyordum.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” dedi Anna arkamdan. “Bunu kabul ettiğime inanamıyorum.”

Anna yakalanacağımızı, muhtemelen hapsi boylayacağımızı, en kötüsü de iyi bir üniversiteye girme hayallerimizin suya düşeceğini öne sürerek cılız itirazlarda bulunmuştu.

“Şöyle düşün,” dedim. “Bu okula her gün girip çıkıyoruz. Günde birçok kez! Bu bizim gündelik rutinimiz. Bana sorarsan epey sıkıcı.”

“Karanlıkta değil ama,” diye fısıldadı Anna. “Ayrıca böyle kaçak bir şekilde de değil!”

“Annenin anahtarlarını kullandık. Bu, kaçak bir şekilde girmek sayılmaz.”

“Bilgisi olmadan aldık anahtarları. Hem hâlâ karanlıkta dolaşıyoruz.”

“Güneş tutulması olduğunu farz et,” diye fısıldadım. “Şu her gün olan sıkıcı mı sıkıcı güneş tutulması.”

“Burada bir deliyle karanlıktayım,” diye mırıldandı Anna.

Her nedense, Anna’nın, muhteşem araştırma ekibimizin en zayıf halkası olduğunu düşündüm.

Diğer yandan, annesinin anahtarlarını aşırın da oydu. O anahtarlar olmasaydı, mecburen kapıyı kırarak içeri girmek zorunda kalırdım.

Kapıyı kırmadan içeri girmek, hiçbir şekilde suç sayılamazdı. Eh, belki yarım suç sayılabilirdi.

Mezuniyet balosu, tiyatro oyunları ve eskrim antrenmanları dışında okula hiç gece girmemiştim. Peki, gece vakti okula çok girmişim. Fakat şu an ortalıkta kimsecikler yokken, okul çok korkutucuydu.

Hayır. Korkutucu değildi. İyiydi, ben de iyiydim. Bir görevdeydim.

Silkinerek kendime geldim. Anna bizden ayrı düşmüş olabilirdi ama ben onu geri kazanacaktım. Ben sadece yapılması gerekeni yapıyordum. Arkadaşlarımı anneleri hakkında endişelenmekten ve bir vampir tarafından baştan çıkartılmaktan kurtarıyordum. Dalda bir kuş, elimde ise iki taş vardı. Yoksa iki kuş ve bir taş mıydı?

Her neyse. Birinin harekete geçmesi gerekiyordu. O kişi de bendim.

Müdür odasının kapısını açtım. Anna, elimdeki anahtarlar şingirdedikçe heyecanlanıyordu.

Odanın içinde karanlık tamamen kopkuyu görünüyordu. İşin iyi yanı, buradaki temizlik malzemesi kokusu, dışarıdaki kadar değildi. Kötü yanı ise bir an için Bayan Cuddy'nin (Müdür Saunders'ın korkusuz sekreteri) karanlığın içinde masasında oturuyor olabileceği gibi çılgınca bir düşünceye kapılmamdı. Üzerimize atlamak üzere beklerken. Ben bu düşünceyle emekleyerek ilerlerken, Anna arkamdan hızla gelip bana çarptı.

Ne gariptir ki karanlığın içinden Ninja sekreterler fırlamamıştı.

Derin derin nefes alıp vererek, çok yavaş hareketlerle ilerledim ve hedefime ulaştım.

Perdelerin arasından, dosya dolaplarının üzerine ay ışığı vuruyordu. Dizlerimin üzerinde doğrulup en alt çekmecenin üzerindeki etiketi okumaya çalıştım.

Sessizliği yüksek sesli bir alarm bozdu.

Anna ılık atarak geri sıçrayıp duvara çarptı, ben de korkudan dilimi ısırđım.

Birincisi, ağızıma kan tadı gelmişti; ikincisi ise bu sesin telefonumdan geldiğini anlamıştım. Sürekli cevapsız çağrılar olduğu için zil sesini yangın alarmı yaptığını hatırlayarak telefonumu cebimden çıkarttım.

“Sessize almamış mıydın?” diye sordu Anna.

“Hey,” dedim telefonumu açarken. “Ben suç camiasında yeniyim.”

“Açma,” dedi Anna. “Mel. Açma telefonu...”

“Merhaba Kris,” dedim, Anna’yı sakinleştirmek için elimi sallayarak. Telefona cevap vermezsem, harika ablamın sürekli arayacağını anlaması gerekiyordu. Kristin çok kararlı biridir. “Geri aradığın için sağı ol. Ama korkarım şu an çok müsait...”

“Acilen yardıma ihtiyacın var sanmıştım,” dedi Kristin, sinirli bir sesle.

Kristin aslında erkekleri pek sevmez. Böylece onları daha iyi tanıdığını söyler, çünkü uzaktan bakan, oyunu daha iyi okurmuş.

“Telefon,” dedi Anna, dişlerini sıkarak. “Kapat. Derhal!”

“Bir saniye Anna,” dedim, elimi ağızıma götürerek. İçerisinin Anna’nın beni göremeyeceğı kadar karanlık olduğunu unutmuşum.

“Cathy geri zekâlının biridir,” dedi Kristin. “Bunu da en kibar tabirle söylüyorum. Bilirsin onu severim. Ama seksi bir vampire gönlünü kaptırmışsa bana ihtiyacın var demektir. Vampirler bazı kızlar için kedi otu gibidir. Kız otu gibidirler.”

Kıkırdadım. “Kız otu.”

“Kapat şu telefonu,” diye emretti Anna, alçak ve kesin bir sesle. “Mel, çabuk kapat şu telefonu!”

Başımı sallayıp birazdan kapatacağıma dair bir el hareketi yaptım.

“Cathy’nin vampirlerle takılmasını, üzerinde BEN BİR KİRAZIM, TADIMA BAKSANA yazan tişörtlerle Gölge’de dolaşmasını istemezsin herhalde değil mi?” dedi Kristin.

“Hayır!” dedim. Galiba biraz fazla yüksek sesle demiştim ama Cathy’yi vampir hayranı kızların giydiği tişörtlerle düşünmek çok rahatsız ediciydi.

Anna atılıp telefonu elimden kaptı ve çat diye kapattı.

“Kusura bakma,” dedi nefes nefese. “Ama şimdi sohbet etmenin sırası değil. Bir görevimiz var. Ve bu görevin sonunda kendimizi hapishanede bulmayı istemiyorum.”

“Haklısın, haklısın,” dedim. “Haydi göreve! Ben Kristin’i sonra ararım.”

“Bağırmasana,” dedi Anna fısıldayarak.

Elindeki telefonuma arzuyla baktım. Ama Anna telefonu cebine attı.

“İı, Anna, telefonumu geri alabilir miyim? Dosyaları okuyabilmek için ışığına ihtiyacım var.”

“Ablanı aramayacağına yemin et.”

“Yemin ederim.”

Telefonumun ışığıyla doğru dolabı buldum, gözlerimi kısıp isimlerine bakarak dosyaları karıştırdım. Sonunda D harfini buldum. Duan (soyadım), Duvarney’nin hemen yanındaydı ama kendime hakim olup dosyama bakmadım.

Francis'in kayıtlarına bakmak için gizlice okula girmek, tamamen haklı ve asil bir hareketti, kendi dosyama bakmak ise yanlıştı.

Ama çok cezbediciydi.

Ama çok yanlıştı.

Kendime hakim olup üzerinde Francis Havelock Maurice Duvarney yazan dosyaya geçtim. Dosyayı çekip çıkarttım ve açtım.

Dosyada yalnızca birkaç sayfa vardı (benimki ise tıka basa doluydu) ve bu kâğıtlarda, Francis'in adresi (Gölge'deki tabii ki), doğum tarihi ve şu yazıyordu:

Francis Duvarney daha önce 1860'lı yıllarda İngiltere'de, Berkshire'daki Eton Üniversitesi'nde okumuştur. Mezun olduğuna dair bir kayıt bulunmamaktadır. On yedi yaşında vampir olmuştur. Vampirliğine geçişinden önce veya sonra bir sabıka kaydına rastlanmamıştır.

Böylece olay çok daha ilginç bir hâl almıştı.

"Biliyordum," dedim. "Hiçbir vampirin, bir art niyet olmadan liseye gitmeyeceğini biliyordum. Ne pis adam! Bunu nasıl yapabilir!"

Giderek daha fazla sinirleniyordum.

"Cathy, Francis'in bizimle kaynaşmak istediğini düşünüyordu," dedim. "Bize ilgi gösterdiğini düşünüyordu. Bize kibar davrandığını söylüyordu."

Kibar kelimesini öyle bir vurguyla söylemişim ki Anna tuhaf bir ses çıkardı. Onun yanımda olduğunu unutmuşum. Gelip yanıma oturdu.

"Ne... Ne yapıyor bu çocuk?" diye sordu alçak sesle.

Müdür odasında diz çökmüş, dosyayı sıkı sıkı tutuyordum. Şüphelerimde haklı çıkmıştım.

“Bizi inceliyor. Bir kitap yazıyor,” dedim. “Ergen Homo Sapiens ve Aşk Hakkında adında bir kitap. Burada, daha önce üzerinde çalıştığı bir insan ve bu büyük eseri için ne kadar geniş kapsamlı bir deneyime ihtiyacı olduğu hakkında bir kısım var. Tezinin bu kısmının, vampirler aşk gibi insani duyguları incelerse, kendi insani duygularından sıyrılmalarının daha kolay olacağını savunduğunu söylüyor. Francis, nasıl âşık olunacağını öğrenmek için, Cathy’yi inceliyor! Bütün bu yaptıkları numaradan ibaret!”

Bütün o sahneler, fareler, Francis ve Cathy’nin birbirine sarılması. Ya bütün bunları Francis ayarladıysa? Ya ona sarıldığında Cathy’nin tepkilerini gözlemliyorsaydı? Bunu Cathy’ye nasıl anlatacaktım?

“Ufff,” dedi Anna. “Bu dediklerin, Cathy’nin Francis’i bir ton ölümsüz tuğla gibi çöpe atmasına yeter. Francis onu kullanıyor.”

“Onu öldüreceğim,” dedim. Daha doğrusu, Anna’nın irkilerek geri kaçışma bakılırsa, hırlamış olmalıyım.

“Başka ipuçları var mı?” diye sordu Anna. “Onu geldiği yere nasıl geri göndereceğiz?”

“Bu yeterli değil mi sence? Derhal gidip Cathy’ye Francis’in onu incelediğini söylüyorum. O da Francis’i şutluyor. Bu da Francis’in sonu oluyor. Bizim, onun deney araçları olduğumuzu bilmemizi istemiyordur kesin. Bu da risk altında olduğumuz anlamına gelir. Bilim adamları asla kobaylarının neyle karşı karşıya olduklarını bilmesini istemezler.”

“Umarım haklısındır,” dedi Anna. “Bir daha böyle bir maceraya girmek istediğimi sanmıyorum.”

Başımı salladım.

“Ciddiyim Mel, şu andan itibaren her şeyi yasal bir şekilde halletmeyi tercih ederim.”

“Öfff, sen de hiç eğlenceli değilsin,” dedim Anna’ya. “Ama emrin başım üstüne. Fakat Francis Havelok Maurice Duvarney’ye yapacağım şeyin tamamen yasal olacağına söz veremem.”

“Tamam,” diye konuya noktayı koydu Anna. Katlanmış dosyayı elimden alıp düzeltti ve telefonumun ışığı yardımıyla doğru yere koydu. “Ne yaparsan yap, vampirin bunu hak ettiğine eminim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Francis'e Elveda

“Bir kitap yazıyor. Bilimsel bir inceleme. Bizimle ilgili!” dedim Kristin’e. Pencereye tırmanıp odama girdikten sonra, ilk iş Kristin’i geri aramıştım.

“Kim yazıyor?” diye sordu Kristin. Sesi sinirli geliyordu. (Sevgili ablamın sık sık böyle sinirli olduğunu hatırlatmakta fayda var. Ya da en azından benimle konuşurken öyle.)

“Francis. Şu ölümsüz baş belası!”

“Niye telefonu yüzüme kapattın?”

“İmmm,” dedim. Okula gizlice girdiğimi söyleseydim Kristin bir ihtimal etkilenebilirdi. Maceralarımı dinlemeye bayılırdı. Ama beni, bunu anneme ve babama itiraf etmeye zorlaması da kuvvetli bir ihtimaldi. Maceralarımı her zaman tasvip etmezdi.

“Meşguldüm. Şey, bazı işlerle işte.”

“İşler derken?”

“Anna’yla birlikteydim,” dedim. Doğruyu söylemek, her zaman en iyi seçenektir. “Depresyondaymış. Telefonu yüzüne kapatan da oydu.”

“Ha, tamam. Babası kaçmıştı, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Hiç arayıp sormamış. Annesini terk ettiğini telefon mesajıyla bildirmiş.” Bunun nasıl bir iş olduğunu düşünürken kısa bir sessizlik oldu.

“Feci.”

“Çok. Her neyse, Francis, şu ölümsüz gıcık, Ergen Homo Sapiens ve Aşk diye bir kitap yazıyor. Bu yüzden okulda. Eğitimini tamamlamak için falan değil. Biz insanlar hakkında bir kitap yazıyor. Bizimle içli dışlı olmak ve çiftleşme alışkanlıklarımızı incelemek için bir proje.”

“Deneyi için Cathy’yi mi seçmiş?”

“Evet!”

“Halbuki Cathy, Francis’in ondan hoşlandığını düşünüyor.”

“Evet!”

“Ama bütün bunlar hep kitabı için.”

“Evet!”

“İğrenç.”

“Evet!”

“Cathy ne kadar kaptırdı kendini?”

Fare felaketi esnasında Cathy’nin Francis’e bakarkenki surat ifadesini düşündüm. “Çok.”

“Hımmm. O zaman bunu Cathy’ye söyleyemezsin. Francis’e söylemen gerek.”

“Ne söyleyeceğim Francis’e?”

“Gözünün, üstünde olduğunu. Cathy’ye onu kullandığını söyleyerek, o güzel araştırmasını berbat edeceğini söyle. Gitsin başkasına uçkağıt yapsın.”

Gözümün önüne, Francis’e tamamen, düpedüz, geri dönüşsüz bir şekilde, yanlış yolda olduğunu söylediğimi getirdim. Onun aşağılanmış ve utanç içindeki hâlini hayal ettim. O aşırı yakışıklı yüzüne haykırdığımı düşündüm.

“Bu, dünyadaki en eğlenceli konuşma olabilir.”

Ama değildi.

Bir kere, Francis’i tek başına yakalamak neredeyse imkansızdı. Ya Cathy’yle birlikteydi ya da etrafında hep vampir hayranı kızlar oluyordu. Ya da Cathy’yleydi ve etrafında vampir hayranı kızlar oluyordu. O gün okula süper erken bir saatte gelmiş, merdivenlere oturmuş onu bekliyordum. Ama Francis merdivenleri çıkarken, kızlar etrafına üşüşmüştü bile. Francis bana soğuk bir ifadeyle, hafifçe başını eğerek selam verdi.

“Ben de seni seviyorum Francis,” diye peşinden seslenmekten kendimi alamadım.

Robyn Johnson bana öfkeyle baktı. Bir ponpon kız takımı liderinin öfkeli bakışı, insanı dilim dilim kesebilir.

Francis’i ilk dersten sonra da yalnız yakalayamadım. İkinci, üçüncü ve dördüncü dersten sonra da. En sonunda öğle yemeğinden sonra Ty’ı tutup bir kenara çektim. “Cathy’yi biraz oyala da Francis’le konuşayım.”

“Niye Francis’le konuşmak istiyorsun ki?” diye sordu Ty, şüpheli bir ifadeyle. “Kabalık edeceksin değil mi?”

“Ty!”

“Edeceksin. Biliyorum, edeceksin. Ben bunun bir parçası olamam. Cathy çok mutlu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Büyük bir abartıydı bu. Cathy eskiden de her zaman mutluydu. İçine kapanık olması mutlu olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunu Ty’a açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedi bile.

“Francis sandığın kadar kötü biri değil. 1920’lerden kalma fotoğraf albümüne bakmama izin verdiğini biliyor musun? Acayip eskiydi ha. Bir Fokker uçağı bile varmış! Resimler müthiş. Francis 1930’lara kadar olan bütün uçakları biliyor. O zamandan sonra da bu uçaklar, ne demişti bakayım, *zarif sanat eserleri* olmaktan çıkmış, şeye, ııı, kötü bir şeye dönüşmüş. Tam ne dediğini hatırlamıyorum. Hah, dur: *Savaş aletlerine ve sığır taşıma araçlarına* dönüşmüş!”

Ty’a, Francis’e kendisine bir kahraman gibi tapılmasını nasıl hak etmediğini anlatmaya can atıyordum ama buna vaktim yoktu.

“Ty, eminim Francis tarihi konularda harikadır ve her şeyi tanımlamak için süslü kelimeler kullanıyordur. Ama bu, gerçekten çok ama çok yaşlı olduğu için. Dünyadaki en iyi arkadaşlarından birinin ayaklı bir müzeyle kaçıp gitmesini ister misin? Bu sanki, Cathy büyük büyük büyük büyük büyük büyük babasıyla çıkıyormuş gibi bir şey. Bu çok yanlış ve iğrenç. Arkadaşları olarak bu işe bir son vermek bizim görevimiz.”

“Çok uzun sürmez. Yani nasıl olsa Francis ondan sıkılacak, öyle değil mi? Cathy on yedi yaşında, Francis ise, ımmm, dediğin gibi, çok yaşlı. Şu an ikisi de mutlu. Bence bizim karışmamamız gerek.”

“Ty, ben bugüne kadar senden kaç kere iyilik istedim?”

Ty iç geçirdi. “Bana birçok kez iyilik yaptın. Ama bunların hiçbirini Cathy’yi ağlatacak şeyler değildi.”

“Hayır ama bazılarının ülke yasalarıyla şu ya da bu şekilde ilgisi vardı.”

Ty homurdandı. “Pekâlâ. Cathy’yle konuşurum ama bundan sonra senden isteyeceğim iyilik gerçekten iğrenç olacak. Pişman olacaksın.”

Ders zili çaldı. Ne kadar çabuk?

“Ders bitince Ty. Cathy’yi oyal.”

“Tamam.”

Ty sözünü tutmuştu ama ben daha çantamı alıp sıramdan kalkmadan, Robyn Johnson, Francis’in üzerine atlamıştı. Yani, gerçekten atlamıştı.

“Sadece reflekslerini ölçüyorum,” dedi Robyn gülümseyerek, Francis onu sırtından indirirken. “Sen bizim takımda çok iş yaparsın Francis. Çok hızlı ve güçlüsün.” Robyn’in kirpiklerini kırpıştırdığına yemin ederim. “Çok iyi bir taban olursun. Beni ne kadar yükseğe atabileceğini bir düşünsene. Dünyanın en iyi koreograflerini yaparız!”

Francis hafifçe gülümsedi. “Onur duydum Robyn. Ama herhalde bu yasa dışı bulunur. Biliyorsun, vampirlerin insan sporlarında yer alması yasaktır. Doğüstü hünelerimiz bize haksız avantaj sağlar.”

Robyn suratını astı.

“Francis,” dedim. “Bir sakıncası yok, değil mi Robyn?”

Robyn için sakıncası vardı ama kendisi aynı zamanda, derse geç kalmayı hiç sevmeyen, titiz bir öğrenciydi. Francis’e gülümsedi, bana hiçbir şey söylemedi ve hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı.

“Seninle konuşmam gerek Francis. Önemli bir konu. Okuldan sonra buluşabilir miyiz?” Derse vaktinde girmek isteyen tek kişi Robyn değildi. “Lütfen.”

“Bu tarz teklifleri reddetmek gibi bir huyum yoktur. Hele ki...” Francis bir an duraksadı, “Bir hanımefendiden geliyorsa. Oatmeal & Caffeine’de buluşalım. Orayı biliyor musun? Chestnut and Third’deki kafe.”

Başımı salladım.

“Aslına bakarsan,” dedi Francis, “benim de sana bir teklifim olacaktı.”

Başını salladı ve bir şey dememe fırsat vermeden uzaklaştı. Benim bir hanımefendi olduğumu düşünmediğini açıkça belli etmişti. Zaten umurumda da değildi. Yani, artık yirmi birinci yüzyıdayız, 1800’lerde değiliz. Artık hanımefendi diye bir şey yok. Olsa bile, ben hanımefendi olmak istemem. Benim olacak daha bir sürü şeyim var.

Tam tersi yöne gitmek üzere arkamı döndüm. Ne diyebilirim ki? Ukala vampirlerden uzak olmak gibi bir içgüdüm var.

Tam o anda, bugünün B günü olduğunu hatırladım. Okulumuzdaki sınıflar farklı şekilde düzenlenmiştir. A ve B günlerine ayrılmıştır ve ben bunu çok severim.

Fakat bugün Francis'le aynı derste olduğumuzu hatırlayınca, bugünkü programdan pek hoşlanmamıştım. Kaplan'la Yerel Tarih dersi, B günlerinde öğleden sonra oluyordu. Nefis.

Kaplan son zamanlarda New Whitby'nin kanalizasyon sistemine yoğunlaşmıştı. Bu durum, geçen günkü fare istilasının, bodrum kattaki kanalizasyon borusundaki patlama yüzünden yaşandığının ortaya çıkması sonucunda oluşmuştu. Kaplan derslerimizi gündemdeki olaylara bağlamayı çok severdi. Aslında bu bayağı da ilginç oluyordu. Bugün bizim Frankie de eskiden atıkları toplamak için kullanılan atlı yük arabalarından ve o zamanlar şehrin ne kadar pis koktuğundan bahsetme fırsatını bulmuştu. Ayrıca Romalıların bir kanalizasyon tanrıçası olduğunu da öğrendim: Cloacina. Bunun üzerine acaba osuruk, kıymık veya hazırcevaplık tanrıçası da var mıdır diye merak ettim.

Vay canına, kendi kendime tanrıçalar uydurarak dersin geri kalanında oyalanmayı başarmıştım.

Ben kafeye vardığımda, Francis çoktan gelip oturmuştu bile.

Kapıdan içeri girer girmez anladım. Feci bir hata yapmıştım. Ben, kafe derken, bizim favori mekanımız Kafeen Krank'ı düşünmüştüm. Burası Kafeen Krank gibi değildi. Hiçbir yerde en ufak bir graffiti bile yoktu.

Çok süslü bir yerd. Kasanın üzerindeki parlak beyaz tahyaya en az on dokuz kez *organik* yazılmıştı ve içeride benim dışımdaki herkes, fısıltıyla konuşarak havalı kahvelerini içen yetişkinlerdi.

Burası rezalet çıkartıp birine ölümsüz bir aşk çakalı olduğunu bağırabileceğiniz bir yer değildi.

Francis, kocaman yeşil bir İtalyan şişeye gelen maden sodasını içiyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve sandalyemi tuttu.

Oturduğumuzda, benim bardağıma da soda koydu.

Kıbarlıktan nefret ederim. Şimdi Francis'in suratına nasıl tokat atacaktım?

Onun yerine kendimi, birden hiç beklenmedik bir şey söylerken buldum.

Korkunç bir şey.

"Teşekkür ederim Francis."

"Bir şey değil Mel."

Gırtlığımı temizledim. O harika tokat sahnem uçup gitmiş olabilirdi ama bu işi bitirmem gerekiyordu. Francis'i o aptal kitabı için Cathy'yi kullanmaktan vazgeçirmem gerekiyordu. "Burada ne yaptığını biliyorum."

"Maden sodası içtiğimi mi?"

"Hayır, insanların öğrenmesini istemediğin o gizli şeyi."

İnsan olsaydı yüzü kızarırdı. Hâlbuki o bir an uzaklara akıp sodasından bir yudum aldı.

"Başka kimin bildiğini sorabilir miyim?"

"Soramazsın," dedim.

"Ah," dedi. "Ama bu çok hassas bir konu. Gizlilik çok önemli."

"Eminim öyledir," dedim. "Ama seni uyarıyorum. Eğer Cathy'nin peşini bırakmazsan, neler olup bittiğini herkese anlattırım."

Vampirlerle has bozum olma hareketini bir daha yaptı. “Kimseye bundan bahsetmemeni tercih ederim. Eğer biri öğrenecek olursa...”

“Eminim öyledir,” dedim. “O zaman bir anlaşma öneriyorum. Cathy’den uzak duracaksın. Ben de çenemi kapatacağım.”

Francis, şan, şöhrat ve bir centilmenin toplumdaki itibarıyla kafayı bozmuştu. Biz geçen ay boyunca onun toplumu olmuştuk. Onun ölümsüz bir aşk çakalı olduğunu düşünmemizden hiç hoşlanmayacağından emindim.

“Ah,” dedi Francis, kusursuz tırnaklarına bakarak.

“Yapma Frankie, Cathy senden bir milyon yaş küçük. Bu iş onun kalbini kırmaktan başka nereye varır ki? Yetişkin olan sensin. Hem de ne yetişkin! Onu rahat bırakman gerek. Bu çok yanlış.”

“Ben...” dedi Francis ve sustu. “O çok özel biri,” dedi sonra.

“Öyle. Senin de işte bu yüzden onu rahat bırakman gerek. Bu hiç şey değil...”

“Centilmence mi?” diye tamamladı Francis.

“Evet, hiç centilmence değil,” dedim. Hâlbuki bu kelimeyi kullanmayacaktım.

Francis üzölmüşe benziyordu. Hem de çok. Normal vampir üzgönlüğünden bile üzgün görünüyordu. Ve *üzgün*, aslında, vampirlerin zaten kısıtlı olan surat ifadesi repertuvarındaki ana ifadeydi. Bir üzgün, bir de bıkkın.

Ama ben Francis’in başka bir ifadeye büründüğünü de görmüştüm. Fare felaketinin olduğu gün, Cathy’yle birbirle-

rine taparcasına baktıklarını hatırlıyordum. Gerçi bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama neredeyse Francis'in Cathy'yi önemseydiğine inanacaktım. Fakat işin içyüzünü öğrenmiş-tim. Francis bizi inceliyordu.

“Cathy bir insan. Ve daha çok genç. Sen de bir vampirsin ve... Evet, belki teknik olarak çok gençsin ama yüz yıldan fazla bir zamandır öylesin. Kendine göre, genç bir vampir bulmalısın.”

“Bana, bu durumu bilen diğerlerinin de sessiz kalacağını garanti edebilir misin?”

“Edebilirim,” dedim, tanıdığım en ağzı sıkı insan Anna'yı düşünerek.

Francis masaya yirmi dolar bıraktı ve ayağa kalktı. Eğilerek selam verdi. “İstediğini yapacağım. Sen de Cathy de beni bir daha görmeyeceksiniz.”

Neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Ben daha ziyade, onu Cathy'nin sınıfından, başka bir yere transfer ettirmeyi düşünüyordum.

“Gidiyor musun?” dedim. “Harika!”

Francis'in soğuk hâli iyice buz gibi oldu.

“Şey,” dedim. “Yani her şey harikaydı Francis. İyi yolculuklar.”

Ama bu sözlerim de Francis'i pek memnun etmiş benze-miyordu. Ne yapalım?

“Catherine'in hayatından sonsuza kadar çıkmam, onun için en iyisi olur,” dedi Francis, tatsız bir şekilde. “Bensiz, dopdolu, uzun bir hayat sürer. Mutlu olur. Aslında onu, onun iyiliği için terk etmeliyim.”

Francis'in bu sözlerinden pek hoşlanmamıştım. İnsanın iyiliği için böyle işleri anne babalar yapmaya çalışırlar. Erkek arkadaşlar değil. Erkek arkadaşlar söz konusu olunca, ilişkilerin eşit olması gerekir. Erkek arkadaşların, sizin kendi kararlarınızı vermenize izin vermesi gerekir.

Fakat Cathy'ye Francis'in bu ölümsüz aşk çakalı hallerini anlatamazdım. Her neyse, bu zaten, Francis'in onun için çok yaşlı olduğunun başka bir kanıtıydı.

Tüm bunlar, gerçekten Cathy'nin iyiliği içindi.

Francis'le aynı fikirde olmak karnımı ağrıtmıştı, bu yüzden oturduğum yerde suratımı astım.

“Sözünü tutacak mısın?” diye sordu Francis, bir kez daha. “Kimseye tek bir kelime bile etmeyeceksin. Özellikle de müdürüne.”

“Söz veriyorum.”

Yeniden eğildi ve kendi teklifini söylemeden veya Cathy'ye bir mesaj iletmeden gitti. Kendimi hiç de sandığım kadar mutlu hissetmiyordum.

Ayrıca kafam da karışmıştı. Müdür Saunders herhalde Francis'in kitabından haberdardı. Bütün bilgiler okul dosyasında duruyordu ne de olsa.

ONUNCU BÖLÜM

Cathy Üzüntü İçinde

“Sinemaya gitmeye ne dersin?”

Cathy isteksizce gülümsedi.

“Hayır, sağ ol Mel.”

“Yürüyüşe çıkalım mı peki?”

Cathy’nin yüzünde bir an için bir gülümseme belirdi. Sonra üzüntüsünün gücüne yenik düşerek yok oldu. “Hayır, sağ ol Mel.”

Cathy’yi evden çıkartmam gerekiyordu. Hatta odasından çıkartmam gerekiyordu. O kadar uzun süredir odasında oturuyordu ki fosilleşme sürecinin başlayacağından korkuyordum. Esas kozumu oynama vakti gelmişti.

“Peki o zaman,” dedim, “gidip milkshake alalım. Ben ısmarlıyorum.”

“Hayır. Ama yine de sağ ol.” Cathy kılını bile kıpırdatmıyordu.

“Sıkı pazarlık ediyorsun. Çikolata parçalı milkshake diyor-
rum o zaman.”

Cathy geldiğinden beri sandalyesinden kalkmamıştı. O
acınası, iki büklüm hâlini değiştirmemişti. Bana bakmıyordu
bile.

Kocaman, siyah gözlerini kirli pencereye dikmiş, sanki
camların o pis hâline üzülmüş gibi bakıyordu.

Cathy ve annesi hayatları boyunca bu eski evde yaşamış
oldukları için, arkadaşımı üzen şeyin pencereler olduğunu
sanmıyordum.

Cathy’nin bu üzüntüsü bir bakıma benim suçumdu.

“Ah, Cathy,” dedim. “Üzgün olduğunu biliyorum. Bu
Francis de tam bir hıyar.”

“Francis hıyar değil!”

“Sana, *Umarım Şutlananlar Diyarı’na yaptığın yolculukta-
ki güzel manzaraların keyfini çıkartırsın*, diye bir mesaj bile
yollamadan okulu bırakmış.”

“Francis mesaj yazmaktan nefret eder,” dedi Cathy.
“Telesekreter mesajı bırakmaktan da. İnternette de. İletişim
için ruhsuz makinelere bağımlı olmanın, toplumsal münase-
betlerin hassas etkileşimini mahvettiğini düşünür!”

Cathy bu sözleri, sanki onun için gerçek bir anlamı var-
mışçasına söylemişti. Francis’in *münasebet* demiş olmasına
kıs kıs gülmek için kendimi zor tuttum.

“Eminim gitmek için iyi bir nedeni vardır,” diye devam
etti Cathy. “Ya da... Ya da belki bana karşı artık bir şey his-
setmediğini, bir yanlış yapmış olduğunu fark etmiştir.”

“Ya da benim teorimi bir kez daha düşün; hıyarın tekidir!”

“Francis çok güzel, çok akıllı biri. Bir odadan içeri girdiği zaman, insan dönüp ona bakmaktan kendini alamıyor,” dedi Cathy. “Bense sıradan biriyim. Bu çok anlaşılabilir bir durum.”

“Sen sıradan biri değilsin!”

“Onunla karşılaştırıncı...”

“Bana, senin özel biri olduğunu söyledi,” deyiverdim.

Vampirliğin yanı sıra, gelecekte düşünmemem gereken mesleklerden biri de galiba casusluktu.

Neyse ki Cathy güvenilir bir insandı.

Bir an için gözleri parlayınca, Francis’in söylediği şeyin onu mutlu ettiğini sandım. Sonra anladım ki gözleri yaşlarla doluğu için parlıyordu.

“Onunlayken kendimi özel hissediyordum,” diye fısıldadı. “Ama artık kendimi özel hissetmiyorum.”

“Hâlâ özelsin!” dedim, sert bir sesle. “Harika bir öğren-cisin, Oxford’a gideceksin, bütün arkadaşların seni seviyor. Sen şahane bir insansın, hayatın da şahane. O hıyar vampir olmadan da iyice şahane olacak.”

“Artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor bana,” dedi Cathy, ağlamaklı bir sesle. “Günlüğümü bile yazamıyorum. Francis’le birbirimize, yıllar boyunca her gün, günlüğümüze bir şeyler yazacağımıza ve yazdıklarımızı okuyarak birbirimizi tanıyacağımıza söz vermiştik.”

“Anlaşılan çok seksi zamanlar geçirmişsiniz,” dedim. “Bu günlükleri yazmaya ne zaman başladınız?”

“Geçen salı,” dedi Cathy. “Ama kısa süre içinde, benim için çok önemli bir hâl aldı. Yıllar sonra o günlüklerde bir sürü anı olacaktı.”

Oturduğu sandalyenin dibine çömelip Cathy'nin elini tuttum.

"Her şeyin hâlâ önemi var," dedim. "Belki beş dakikalık anıyla dolu o günlük hariç. Cathy, bu senin hayatın değildi. Çocuğun biriydi, o kadar."

"Evet, biliyorum," dedi Cathy. Hâlâ o aptal pencereye bakıyordu. "Ama insanın hayatını değiştiren türden bir çocuktu."

Cathy'nin, hayatının değişmesini bu kadar çok istediğini bilmiyordum.

"Peki, ya," dedim çekinerek, "ya Francis yanlış bir şey yapmış olduğu ve seninle bu konuda yüzleşmeye çekindiği için gitmişse? Belki de coğrafya sınavında kopya çekmiştir."

"Francis dünyanın her yerini dolaşmış! Adını bile duymadığım ülkelere gitmiş. Habeşistan! Çamba! Prusya! Sikkim! Zanzibar! On yedi yaşında Avrupa turu yapmış. Coğrafya sınavında neden kopya çeksin ki?"

Francis acaba bu ülke isimlerini kafadan atmış olabilir mi diye halya baktım. "Sen ne demek istediğimi anladın Cathy. Ya Francis senin zannettiğin kişi değilse demek istiyorum."

"Mel," dedi Cathy. "Francis gitti. Kendini savunamaz. Onun hakkında kötü şeyler duymak istemiyorum. Eminim gitmek için iyi bir nedeni vardır. Ben sadece... Sadece neden gittiğini keşke bana söyleseydi diyorum."

Fakat Francis'le birlikte, Cathy'nin bunu öğrenmemesine karar vermiştik.

Kendi iyiliği için.

*

“Ona doğruyu söylemem gerekirmiş gibime geliyor,” dedim Kristin’e. “Çok üzüldü. Üç gündür odasından çıkmadı. Hatta üç gündür sandalyesinden bile kalkmadı. Uyuyamıyor.”

“Sandalyesinde uyumaya çalışıyorsa tabii uyuyamaz,” dedi Kristin.

Eşofman altımla ve birkaç yıl önce bir eskrim turnuvasında aldığım, üzerinde, ESKRİM KILICI: SENİNKİLERDEN DAHA İYİ diyen kılıç gibi sivri dişli bir kaplan resminin olduğu delik deşik tişörtümle yatağıma uzandım. Benim de Cathy gibi hiç uyuyasım yoktu.

Suçluluk duygusunun uyku kaçırdığını bilmiyordum. Bir vampirin hasretiyle yanıp tutuşmanın da uyku kaçırdığını bilmiyordum tabii.

Ben, Cathy’yi hayal kırıklığı yaşamaktan kurtardığımı sanıyordum. Gönlünü ona iyice kaptırmadan Francis’i buradan yollamanın Cathy için iyi olacağını düşünmüştüm. Ama meğerse kaderde sonsuz aşk varsa, birine bağlanmak için iki hafta bile yeterliymiş.

Kafamı yastığa gömerek, acaba gidip ikimiz için de uyku ilacı mı alsam diye düşündüm.

Cathy tabii bunu almayı reddederdi. Çünkü Francis, uyku ilaçlarının, cep telefonu mesajı, televizyon ve aslında komik olan espriler gibi tehlikeli bir şekilde modern olduğunu düşünüyordu.

“Francis’in, buradan gitmiş hâliyle bile bize işkence edebilmesine inanamıyorum,” dedim. “Cathy oda sıcaklığından soğuk bu şevkli adamla sarmaş dolaş olmak istiyor, bense onun kafasında şezlong kırmak istiyorum.”

“Şevkli, güzel kelimeymiş,” dedi Kristin. “Eğitim Yetenek Testi’nde mi vardı bu?”

“Keşke öyle olsaydı,” dedim homurdanarak.

Lanet olsun Francis, çıksana kafamdan!

“Sen iyi misin Mel?” diye sordu Kristin.

“Cathy’ye üzülüyorum. Bu adam için kendine işkence ediyor ve Francis buna değmez. Cathy’ye gerçeği söylemem gerek. Mutlaka söylemeliyim.”

“Bence seni dinlemez,” dedi Kristin. “Onun gibi son sesine kadar açık aşk şarkılarını arka arkaya dinleyenler sağır olur.”

Kafamı yastığa arka arkaya gömdüm.

Kristin bana pek yardımcı olmadığını hissetmişti sanırım. “Üzüleceğini biliyordun ama değil mi?”

“Galiba,” dedim.

Ama onun da benim Ryan’dan ayrıldığı zamanki gibi üzüleceğini sanmıştım. Kızacağını, benimle dondurma yiyeceğini, Francis’e sövüp sayacağını sanmıştım. Onu rahatlatılabileceğimi düşünmüştüm.

Uyumayı ve yemek yemeyi bırakacağını hiç düşünmemiştim. Düşünmemiştim çünkü bu delilikti.

“Daha birkaç gün oldu. Birkaç hafta daha bekle, sonra paniğe kapıl. Cathy’nin ihtiyacı olan tek şey zaman.”

“Evet,” dedim iç geçirerek. “Haklısın. Sağ ol Kris.”

Şu *onun ihtiyacı olan tek şey zaman* lafının tam bir klişe olduğunu biliyordum ama telefonu kapattığımda kendimi birazcık daha iyi hissediyordum. Doğruydum, daha o kadar uzun zaman geçmemişti. Cathy, Francis’i daha o kadar uzun

zamandır tanımıyordu. Sandalyesinde oturup bir süre daha kendini üzebilirdi, sonra atlatırdı.

Telefonum çaldı. Arayan Cathy'ydi. Mükemmel bir işaret!

"Merhaba," diye telefonu açtım, ne diyeceğimi bilemeye-
yerek. Sesimin çok mutlu çıkmasını istemiyordum. Acaba
Cathy'ye kendini daha iyi hissedip hissetmediğini mi sorma-
lıydım? Yoksa milkshake konusunda fikrini mi değiştirmişti?

"Merhaba Mel," dedi Cathy'nin annesi, o nazık, hoş
sesiyle.

Cathy'nin annesi beni arıyordu. Daha önce beni hiç ara-
mamıştı. Bir kere bile.

Hemen yerimde doğruldum.

"Cathy'yle konuşabilir miyim lütfen? Cep telefonunu
açmıyor."

"Ne..." diyecek oldum, sonra, *ne diyorsunuz, Cathy bura-
da değil ki*, demeden sustum.

Düşün Mel, düşün.

Durum: Cathy'nin annesi kızının burada olduğunu sanı-
yorsa, bizimki ona burada olduğunu söylemiş olmalıydı.
Durum: Cathy yalan söylemekten nefret ederdi. O yüzden
Cathy gerçekten önemli bir şey yaptığını düşünüyordu sanı-
rım. Durum: Cathy'nin gerçekten önemli olduğunu düşün-
düğü tek şey, ölümsüz bir aşk çakalıydı.

"Ş..ş... Şey, olmaz," dedim. "Cathy şu an telefona gele-
mez. Çünkü! Çünkü şu an tuvalette. Evet şu an orada. Ben
de oraya girip telefonu ona veremem. Cathy'yle yakınızdır
ama o kadar da yakın değiliz. Ayrıca Cathy'yi bilirsiniz. Çok
utangaçtır. Çiş konusunda. Zaten genel olarak utangaçtır."

Uzun bir sessizlik oldu.

“Acaba biraz daha iyi oldu mu diye merak etmiştim.”

“Çok iyi vakit geçiriyor!” dedim. “Yani, şu an değil tabii. Şu an tuvalette.”

“Mel,” dedi Bayan Beauvier. “Siz içki falan içmiyorsunuz değil mi?”

“Yok canım, baş başa keyif yapıyoruz!” dedim. “Ve çikolatalı dondurma yiyoruz. Klasik ayrılık tatlısı işte. Bu arada dondurma demişken... Dondurmalarımız eriyor. Bu yüzden kapatmam gerek. Cathy’ye telefonunu şarj etmesini ve sizin aradığınızı söylerim!”

Telefonu kapattım.

Cathy’nin o günkü bitkin, üzgün ve yakalayamamış olduğum bir ifadeyi de içeren sesi, kulağımda çınılıyordu.

“Eminim gitmek için iyi bir nedeni vardır. Ben sadece... Sadece keşke neden gittiğini bana söyleseydi diyorum.”

Kendi iyiliği için, dediğim şey, ancak bu kadar iyi olmuştu. Cathy şimdi Francis’le benim ondan sakladığım cevapları bulmaya gitmişti.

Francis’in peşinden gitmişti.

Gölge’ye gitmişti.

Cathy’ye gerçeği söylemediğim için kendimi ne kadar suçlarsam suçlayayım, şu an yine de memnun olduğum bir şey vardı. Francis’in dosyasını okuduğum için çok memnundum.

Dosyada adresi yazıyordu.

Francis’in Cathy’ye nerede yaşadığını söylediğini ve sevgili arkadaşımın da (of lütfen, hayır, Cathy herhalde o kadar

salak değildir) Francis'i bulmak için Gölge'nin altını üstüne getirmeye gitmediğini, bunun koca samanlıkta tek bir iğneyi aramak gibi bir şey olacağını varsaydığım için, nereye gittiğini biliyordum.

Kim demiş, suçlu er ya da geç yakalanır diye?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cathy Gölge’de

Gölge’ye daha önce de gitmiştim. Nasıldır bilirsiniz: Şehir dışından akrabalar gelir, siz turist gezdirme olayına girersiniz, onlarla birlikte bir otobüse atlayıp mahallesini istila ettiği ve ona aval aval baktıkları için turistlerden, hayatını rehberlikten kazandığı için de kendinden nefret eden vampir turu rehberinin iç bayıcı ukalalıklarına tahammül etmek zorunda kalırsınız. Akrabalarınız ise bunun ukalalık olduğunu fark etmezler, tur rehberinin korkutucu olduğunu düşünür ve onları YİYECEK bir vampirle aynı otobüse binerek süper cesur bir şey yaptıklarını zannederler! Zevkle ürperir, korkutucu vampir evlerini işaret eder, Gölge’de hiç ışıklandırma olmamasına ve mahalle sakinlerinin nasıl hızlı hareket ettiğine hayret edip dururlar.

Ve her seferinde, otobüsteki turistin biri çıkar, “Aaa, şu yarasayı gördünüz mü?” diye bağırır. Canı sıkılan tur rehberi

bu noktada onlara, bugüne kadar Gölge'ye gelmiş bütün otobüs dolusu turistlere yaptığı üzere, vampirlerle yarasalar veya başka herhangi bir hayvan arasında hiçbir ilişki olmadığını açıklar. O zaman da işgüzar turistler pencereden bir daha bakıp ortada hayvan falan olmadığını görürler. Hayvanlar vampirleri sevmez ve bu duygular karşılıklıdır. Ama turistler, vampirler hepsini yediği için hiç hayvan olmadığını zannederler. Yine ürperirler. Turist amcanız size bakıp ürpermediğinizi görünce, siz de korkmuş gibi yaparsınız. Çok üzücüdür. Bunu birden çok kez yaptığınızda ise iyice anlamsız bir hâl alır.

Gölge'de tek başına olmak ise farklıdır. Bir iki vampirin insanların arasına karışması tamam ama bir sürü vampirin arasında tek insan olmak, bambaşka bir şeydir. Gölge'deki her şey, "Burada İnsan İstemiyoruz! (Çerez Olursa Başka)" diye bağırır.

Burada apartman, ofis veya alışveriş merkezi yoktur. Mahallede günlük bakım merkezine veya süpermarkete ihtiyaç var diye alelacele yenilenmesi gereken bir bina da yoktur. Vampirlerin asla acelesi yoktur; yemek yemezler, çocuk yapmazlar ve estetik konusunda sağlam görüşleri vardır.

Ayrıca, çoğunlukla eski şeyleri severler. Bir iki kez birileri Gölge'ye planlama izni alınca, vampirler onlara ya rüşvet vermiştir ya onların gözünü korkutmuştur ya da bir keresinde olduğu üzere, bir dedikoduya göre, bu kişiyi öldürmüşlerdir.

Ha, bu arada, o planlamacı orada turistler için bir McDonald's açmayı düşünüyordu.

Olur da bir vampir saldırırsa daha hızlı kaçabileyim diye, Gölge'ye bisikletimle gittim. Neyse ki dolunay vardı. Yine de gözlerimin karanlığa alışması zaman almıştı.

Gotik, Art Deco ve ismini bilmediğim bir sürü mimari tarzda bina, karanlığın içinde bir canavarın şatoları gibi yükseliyordu. Baktığım her kocaman karanlık pencerede beni izleyen birini görüyordum.

Sokaklarda tek bir bisiklet, havlayan köpek veya kavg eden kedi yoktu. Çocuk yoktu. Evlerden gülme, ağlama, bağırma sesi gelmiyordu. Duyduğum tek şey, arada sırada bir televizyondan gelen ses ve elbette sokaktaki trafiğin gürültüsüydü. Vampirler gezinmeyi severdi.

Gölge, başka yerlerde olduğundan biraz daha hızlı ve akıcı hareket eden soluk yüzlü yaratıkların olduğu, karanlık bir öteki dünyaydı. Ne zaman parlak üniformalarıyla gezen vampir polis devriyesi görsem (insan polisler gibi ikiyeşli dolaşıyorlardı) gidip boyunlarına sarılasım geliyordu.

Gölge, insan mahallelerine göre daha soğuk ve karanlıktı. Farklı kokuyordu. Tüylerimi diken diken ediyordu bu koku. Cathy'nin de benim gibi karanlığın içinde bir yerlerde tek başına olduğunu düşündükçe pedallara asılıyordum.

Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim.

Ve Francis'in kafasında gerçekten şezlong kıracaktım.

Francis'in sokağının olduğu köşeyi dönünce, Cathy'yi çakal vampirin evinin önünde kararsız bir şekilde beklerken gördüm ve neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

Cathy, uzun saçları rüzgârda uçuşarak kafasını kaldırmış, benim gibi şüpheyile değil, özlemle pencereye bakıyordu. Fv.

girişinde sütunlar bulunan, sivri çatılı bir binaydı. Cathy ve ev, bir aşk romanının kapak resmi gibi görünüyordu.

Derhal fırlayıp bisikletimi atarak Cathy'yi tutup omuzlarından silkeleyene kadar.

“Sen delirdin mi?”

Cathy şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. “Mel! Senin ne işin var burada?”

“Benim mi? Esas senin ne işin var burada?” diye sordum. “Bilmiyor muyum sanıyorsun? Buraya seni evine geri götürmeye geldim. Annen aradı. Seni merak etmiş, ben de bizde olduğunu söyledim. Bu arada, istersen bize gelebilirsin.”

Cathy kafasını iki yana salladı.

“Yapma Cathy, Francis’in burada olup olmadığını bile bilmiyorsun. Burası bir vampir evi. Kapıyı çalıp tanımadığın birine, tuhaf bir vampire, Francis oyun oynamaya çıkabilir mi diye sormayacaksın herhalde?”

Cathy’nin utangaçlığını ona karşı bir koz olarak kullanmam hataydı. Bunu biliyordum. Cathy’yi alıp eve götürdüğümde kendimi çok suçlu hissetmeyi planlıyordum.

“Hayır,” dedi Cathy, iyice solgun bir yüzle.

Bir an için zafer hissine kapılmıştım ama Cathy, “Gideyim de arka tarafa bakayım,” diyerek kararlı bir şekilde evin arkasına geçince, bu his hemen kayboldu.

Peşinden gittim. Bir vampirin özene bezene yetiştirdiği petunyaların arasından geçerek. Beni kovalayacak ölümsüz bir bahçıvan konusunda daha sonra endişelenirdim.

Cathy’yi bir kapıyı zorlayarak açmaya çalışırken görünce dehşete kapıldım. Bir vampirin evine gizlice girmeye çalışıyordu.

“Cathy,” dedim çok alçak, sakın bir sesle. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Francis’in odasının hangisi olduğunu biliyorum,” dedi Cathy. “Günlüğünde yazmıştı. Yapmam gereken tek şey, içeri girip yanına gitmek.”

Acaba ben de okula gizlice girerken Anna’ya böyle deli gibi mi görünmüştüm? Eğer öyleyse, neden o kadar telaşlandığını şimdi anlıyordum.

Ben hâlâ Cathy’nin planına itirazlarımı sıralamaya çalışırken kapıyı açmayı başardı ve içeri girip gözden kayboldu.

“Cathy,” diye seslenip peşinden içeri atladım. Yere konduğumda, ayakkabılarım içinde toprak olan paketlere değince, gözlerimi kırıştıtarak etrafıma baktım ve ay ışığının aydınlatığı, kasalar ve fiçiler dolusu...

“Bir vampire ait şarap mahzeni mi? Ben vampirlerin şarap içmediğini sanırdım.”

Cathy bana hafifçe gülümseyince, gerçek Cathy’nin, hâlâ Francis’e karşı duyduğu o çılgın aşk yığınının altında bir yerlerde olduğunu anladım.

Karanlıkta görebildiğim kadarıyla, vampirin mahzeni bu kadar değildi. Evin geri kalanına açılan ahşap bir merdiven olduğunu görebiliyordum. Ay ışığı, merdivenin altındaki örümcek ağını aydınlatıyordu. Örümcek ağı titreyince ben de titredim.

“Cathy,” dedim. “Buradan çıkmamız gerek. Yakalanacağız. Burası güvenli değil.”

Cathy tereddüt etti.

“Cathy, lütfen,” diye yalvardım. “Bütün bunlar benim suçum, sana her şeyi açıklayacağım. Ama buradan hemen çıkmamız gerek!”

Örümcek ağının gümüş renkli ipleri bir kez daha titredi.
Bize son uyarıydı bu.

Yüksek, ahşap merdivenlerden bir karaltı, ölümcül bir kararlılıkla aşağı indi. Az sonra bu karaltının, siyah saçları dalgalanıp köpek dişlerini göstererek üzerimize atlayan bir kadın olduğu anlaşıldı.

Cathy’yi tutup arkama aldım ve yumruklarımı sıktım. Ama zaten o hıza ve dişlere karşı en ufak bir şansım yoktu.

“Anne!” diye bağırdı birisi. “Anne, sakın ol!”

Vampir, pencereye çarpan bir kuş gibi birden durdu. Dudakları hâlâ aralıktı. Köpek dişleri parlıyordu.

“Evimde ne yapıyorsunuz?” diye fısıldayınca, sesinin tınısı, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Cathy, arkamda tir tir titriyordu.

“Cathy, sakın kıpırdama,” dedim alçak sesle.

“Cathy mi?” dedi vampir. Sesindeki ölüm tehdidi azalmış ve kadın şaşırmıştı.

Hafif Fransız aksanıyla konuşuyordu ve üzerindeki giysiyi görebilir hâle gelmiştim. (Ölüm korkusuyla, bir an için, moda algım kafamdan uçup gitmişti.)

Kadının gömleğinin yakası açıktı, rozeti parlıyordu. Üzerindeki, emniyet teşkilatının vampir polis üniformasıydı.

Bir vampir polisin evine girmiştik. Çok akıllıydık.

“Cathy mi?” dedi merdivenlerden durup bize bakan, ben yaşılda bir oğlan. Kıvrıcık saçlı, üzerine bir rock grubunun tişörtünü giymiş bir çocuktu. Normal insan hızıyla merdivenleri indi. “Aşk şiirlerindeki Cathy mi? Aşk şarkılarındaki Cathy mi?”

Vampir polis, gözle görülür bir şekilde ürperdi. O eski hikâyelerdeki, haç görmekten korkan vampir hikâyesini doğrularcasına geri çekilmişti.

“Lütfen aşk şarkılarından bahsetme,” dedi.

Çocuk merdivenin en alt basamağına oturup çenesini yumruğuna dayadı. “Cathy,” dedi. “Harika.”

Çocuk, aşk şarkıları ve Cathy gibi son derece aptalca bir şeyi birbiriyle ilişkilendirdiği için, bunu kimin yaptığını tahmin etmiştim: Francis.

En azından doğru eve girmiştik.

“Evet,” dedim, Cathy’nin hayatta ağzını açamayacağını bildiğim için. “Cathy.”

“Bu ne sıra dışı bir ziyaret biçimi,” dedi vampir kadın. Şimdi iyice Fransız gibi konuşmaya başlamıştı. “Ön kapıyı fark etmediniz mi? Sanırım üst kata gelseniz daha iyi olur. Bir mutfağımız ve insanlara uygun birçok çeşit yemeğimiz var,” diye ekledi, hafif bir gururla. “Oğlum her hafta manava gider. Gerçi keşke biraz daha sebze alsaydı olurmuş.”

“Hep dırdır ediyorsun sen de,” diye söylendi çocuk, sanki içinde bulunduğumuz durum yeterince garip değilmiş gibi. Ayağa kalktı.

“Buradan,” dedi vampir kadın.

Sesinden, itiraz istemediği anlaşılıyordu. Evine gizlice girerek yanlış yapmış olduğumuzdan bahsetmiyorum bile.

Dirseğimi sımsıkı tutan Cathy'yle birlikte vampirin arkasından merdivenleri çıktık ve Francis'in gölgesinin merkezine girdik.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ölümsüzün Mutfağı

İlk fark ettiğim şey, bu vampir evinde yapay ışıklandırma ve vampirin de dediği üzere, bir mutfak olduğuydu. Mecburen, her ikisinin de şu an mutfak tezgahına oturmuş, merakla Cathy'ye bakan adamın iyiliği için olduğunu düşündüm.

“Francis burada değil,” dedi çocuk. Vampir annesi (yanlış duymadıysak kadına böyle seslenmişti) ise bize sordu: “Çay içer misiniz?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim, aynı şeyi yere bakarak söyleyen Cathy'yle birlikte.

“Adım Camille,” dedi vampir. “Bu da oğlum Kit.”

Evet, yanlış duymamıştık. Nasıl mümkün olabilirdi ki bu? Hele ki birazcık bile birbirlerine benzemedikleri düşünülürse. Camille ufak tefek, saçları gece yarısı siyahı -tam bir vampire göre- bir kadındı. Kit ise sırık gibi uzun, gür, kahverengi, kıvrıkcık saçlı bir çocuktü.

Vampirlerin vampirleşmeden önce çocuklara hâlâ ilgi duyması mantıklı geliyordu ama şu an karşı karşıya olduğumuz durumun bu olduğunu düşünmüyordum. Bir vampir ne kadar yaşlıysa, o kadar az insan gibi görünüyor ve davranıyordu. Camille'in teni de beyaz bir taş gibiydi ve vampir kadın su gibi hareket ediyordu.

"Merhaba Camille. Merhaba Kit," dedim, Camille'in gösterdiği sandalyeye otururken. Cathy ikisiyle de göz göze gelmemeye çalışarak, temkinli bir şekilde yanımdaki sandalyeye ilişti. "Siz nasıl oluyor da Kit'in annesi oluyorsunuz," gibi beklenmedik bir soru sormak yerine, "Merhaba, ben Mel, bu da..."

"Meşhur Cathy," diye cümlemi tamamladı Kit.

Cathy, yüzü kızararak başını iyice önüne eğdi ve ayaklarına bakmaya başladı. En azından, artık Francis'in gerçekten onun özel biri olduğunu düşündüğüne inanacaktı. O sırada düşünemediğim en olumlu şeydi bu.

"Francis'i çok mutlu eden Cathy. Bu az önce bahsettiğim aşk şarkısından bir bölüm," dedi Kit. "Hani belki o şarkıyı duymamış olacak kadar şanslısınızdır diye söylüyorum. Aslında tüm şarkıdaki en iyi kısım burası. Bu da şarkının ne kadar kötü olduğunu gösteriyor."

Kıkırdadım. Kit hemen bana dönüp zekice gülümsedi.

Çok güzel gülümsüyordu; zekice ve biraz hınzırca. Evine gizlice giren bir yabancıya böyle gülümsemek biraz tuhaf olsa da.

Tabii şu an içinde bulunduğumuz durum, baştan aşağı garipti.

“Francis, Cathy’yle ilgili bir aşk şarkısı mı yazmış?”

Cathy’nin yüzü iyice kızardı. Bense hayatının aşkı olan birinin, senin hakkında bir aşk şarkısı yazdığını öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Herhalde seni insanlar ve aşk hakkında yazdığı kitap için denek olarak kullandığını öğrenmekten oldukça farklı bir şeydi.

Kit başını salladı. “Son birkaç gündür hiç durmadan ut çalıp bu şarkıyı söylüyor. O gündüz uyurken udunu yakmayı teklif ettim ama annem kabul etmedi.”

“Bir polis, ne kadar cazip görünürse görünsün, birinin kişisel eşyasına zarar verilmesine izin vermez,” dedi Camille, istememiş olmamıza rağmen çay hazırlarken. “Ama bunun çok cazip bir teklif olduğunu kabul ediyorum.”

Cathy, Francis’in uduna söylenen sözlerle itiraz etmekle, yabancılar karşısındaki utangaçlığı arasında kalarak kafasını kaldırdı. Sonra tekrar başını önüne eğdi.

“Francis’i, âşık olmadan önce daha çok seviyordum,” dedi Kit.

“Hayır, daha çok sevmiyordun,” dedi Camille, Kit’in omzuna doğru eğilip ona sıcak bir fincan çay verirken. Kit gülümsedi.

Çok tuhaf bir ortam vardı. Camille bir anne gibi bıkkın ve sevecen konuşuyordu. Ama Kit’in annesi olamayacak kadar genç, kimsenin annesi olamayacak kadar da vampir görünüyordu.

Kit ona bakıp gülümsemişti. Ama Camille’in yüzünde en ufak bir gülümseme belirmedi. Camille’in heykel gibi yüzü-

nü Kit'ininkin yanında görmek, ellerinin birbirine değdiğini fark etmek, tüylerimi ürperti.

Kafamı çevirdim. Galiba Kit de bu yüzden bana öyle gülümsemişti. Sessiz ölümsüzlerle dolu bu evde, onun esprilere kimse gülmüyordu. Kafamı tekrar çevirdiğimde, Camille az önceki ifadesiz suratıyla masaya oturmuştu ama Kit bana bakıyordu. Tek kaşını kaldırmıştı ve hafifçe somurtuyordu.

Ben de iki kaşımı birden kaldırarak ona baktım. (Aynanın karşısında ne kadar denediysem deneyeyim, daha tek kaşımı kaldıramıyordum.)

Kit'in muhtemelen vampirler arasında yaşadığı için olağanüstü anlamlı yüzündeki somurtkanlık, yerini önce alaycı bir ifadeye, sonra gülümsemeye bıraktı.

"Şunu söyleyeyim. Francis'i sevmiyor falan değilim," dedi. "Sadece... Francis'in her konuda bir fikri olduğunu bilirsiniz herhalde. Her şeyi bildiği için."

Başımı salladım. "Francis'in kişiliğinin bu yönünü bilirim. Evet."

Cathy hafif bir ses çıkardı.

"Bilgisini aktarmayı sever. Beni de Gölge'mizin ve muhtemelen dünyanın en akılsız kişisi olarak gördüğü için, onun bilgi dağarcığından en çok nasibini alan kişi benimdir." Kit ürperti. "Ve esprilerinden."

Kit'in kendinden, çok normal bir şeymiş gibi Gölge'nin bir parçası olarak bahsetmesi, bir balığın bir papağan sürüsüne ait olmasını söylemesi gibi bir şeydi. Yine de onun vampir olmadığını söylemek kabalık olurdu. Bir deliye aslında Napolyon olmadığını söylemek gibi.

“Hayır tatlım,” dedi Camille, ağır ağır konuşarak, “hepimiz, daha sen doğmadan çok uzun zaman önce bunları duymuştuk.”

“Beni incelemeyi de çok sever.”

Kit, Francis’i, elinde bir büyüteç varmış gibi yaparak taklit etti. Yine güldüm. Francis’le olan bu benzerliği tekinsizdi.

Kit çok mutlu olmuşa benziyordu. Vampir evinde doğmuş bir soytarı olarak verdiği bu tepki, bir kez daha ürpermemeye neden olmuştu.

“Ben onun insan tutsağıydım,” diye devam etti Kit, beni yine güldürmeye çalışarak. “Sürekli sorgulanıyordum. Ölçülüyordum. Hesaplanıyordum. Ağzım aranıyordu.”

Francis’in dosyasında yazan insan konusunu düşününce, bir kez daha ürperdim. Kit yoksa bu yüzden mi burada tutuluyordu?

Hiç de komik değildi.

“Kit!” dedi Camille.

“Tamam, tam olarak ağzım aranmıyordu!”

“Sen tutsak değilsin!” diye itiraz etti Camille.

Kit’in dikkati, benden Camille’e yönelmişti. Kaygıyla kaşlarını çatı.

“Özür dilerim anne. Biraz abartıyorum, o kadar.”

“Bizi de inceliyordu,” dedim, beni ne kadar huzursuz ettiklerini belli etmemeye çalışarak. Eğer Kit’i incelemek için esir aldılarsa, beni ve Cathy’yi de esir almamaları için bir neden var mıydı? “Ama sanırım bizim peşimizi bıraktı,” diye ekledim hemen. “Biz onun işine yaramıyorduk. Biz zaten böyleyizdir. Hiç işe yaramayız.”

“Bence o, sizin okulunuza, benim başyapıtı için çok küçük bir denek olduğumu düşündüğü için yazıldı.”

Cathy kafasını iki yana salladı ama bir şey demedi. Galiba hâlâ Francis’in aşk şarkıları yazması kısmına takıldığı için, Kit’in söz ettiği başyapıtın ne olduğunu merak edemeyecek hâldeydi.

“Bu senin taşıyamayacağın kadar büyük bir yük,” dedim Kit’e. “Tüm insanlığı temsil etmek.”

“Ben de öyle dedim zaten! Francis’e ayrıca, insanlıkla çok ilgileniyorsa televizyon seyretmesini de söyledim. Bir hafta *Real Schoolkids of Chicago* veya *Celebrity Janitor* seyretse bütün merakını giderirdi. Ama Francis televizyon izlemeyi hiç sevmiyor.”

“Ya da cep telefonu mesajını. Ya da telesekreter mesajını. Ya da interneti. İletişim için ruhsuz makinelere bağımlı olmak...”

“Toplumsal münasebetlerin hassas etkileşimini mahveder,” diye cümlemi tamamladı Kit ve Camille aynı anda.

Cathy’nin de konuşmaya katılması, bardağı taşıran son damla olmuştu. Cathy hafifçe inledi.

“Onu seviyorum,” dedi, “ve siz onunla dalga geçiyorsunuz!”

Tam o an, Francis eve dönmeye karar vermişti.

Elinde bir buket solmuş gülle kapıda durmuş, Cathy’ye bakıyordu.

Cathy sandalyesinden kalktı. İkisi de konuşmuyordu. Birbirlerine bakmakla meşguldüler.

“Misafirin var,” dedi Camille, ruhsuz bir sesle.

“Galiba şu bize bir iki kere bahsettiğin Cathy,” dedi Kit.
Güldüm. Kit’in gözleri parladı. Cathy bayıldı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Âşıklar Buluşuyor. Ve Çay

“Bunu hep yapar mı?” diye sordu Camille, Francis, yerde yatan Cathy’nin yüzüne hafifçe su çarparken.

“Kaç gündür yemek yemedi,” dedim. “Kırık kalbi yüzünden.”

Francis’in Cathy’yi bırakmasını istiyordum ama o kadar nazikçe tutuyor, o kadar endişeli görünüyordu ki.

“Ona yemek yap,” dedi Camille, Kit’e. “Şöyle canlandırıcı bir şey. Ben de biraz daha çay yapayım.”

Çay yapmak, belli ki Camille’in en sevdiği ev işiydi.

Bense Cathy’nin yanında öylece duruyor, acaba annesini aramalı mıyım diye düşünüyordum. Bütün bunları izah etmenin çok zor olacağını anlamıştım. “Lütfen iyi ol,” diye yalvardım usulca. Cathy’nin daha önce hiç bayıldığını görmemiştim. Hasta bile olmazdı. Hiç göstermezdi ama güçlü bir kızdı.

Her zaman güçlü olmuştı. Francis'le tanışana dek.

Gözlerini kırıştırdı. "Francis," diye mırıldandı.

"Cathy," diye mırıldandı Francis de.

"Heathcliff," diye mırıldandı Kit, sandviç yaparken. Kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Kit, yüzünde koca bir sırıtmayla bana döndü. "İyi olacak," diye fısıldadı.

Kit kendine geliyor gibiydi. Cathy bayıldığında çok kötü olmuştı. Galiba insan, asla kötü olmayan vampirlerle yaşamaya alışınca, birinin yere yığıldığını gördüğü zaman fena oluyordu.

Francis, Cathy'nin yattığı yerde doğrulmasına yardım etti. "Ah," dedi Cathy, elini alnına götürerek. Sonra Francis'in kollarında olduğunu fark edince yüzü kızardı. "Ah," dedi tekrar.

"Bayıldın," dedim ona.

"Beni tuttun," dedi Cathy, Francis'e hayranlıkla bakarak.

Keşke tutmadığını söyleyebilseydim. Ama tutmuştu. Francis, daha önce hiçbir vampirde görmediğim kadar hızlı hareket etmişti. Daha yere düşmeden Cathy'yi yakalamıştı. Oldukça etkileyiciydi.

Kit bir tabakta peynirli ve domatesli sandviç uzattı.

"Yemek yemen gerek sevgilim," dedi Francis, Cathy'yi kolayca kaldırıp sandalyeye koyarken.

"Hayır, yiyemem," diye itiraz etti Cathy.

"Biz bu yüzden bayıldığını düşünüyoruz," dedim. "Son birkaç gündür ne kadar yemek yedin sen?"

Cathy'nin yüzü kızardı.

“Bir ısırik al bari,” diye yalvardım. “Kendini daha iyi hissedeceksin.”

Kit tabağı canını çektmek için sallayarak Cathy’ye iyice yaklaştırdı.

“Of, hayır,” diyecek oldu Cathy.

“Lütfen ye sevgilim,” diye ısrar etti Francis. Tabağı Kit’ten alıp Cathy’nin önüne koydu. “Hatırım için.”

Cathy sandviçten bir ısırik aldı. En iyi arkadaşının değil Francis’in hatırı için yemesine gücenmemeye çalıştım.

“Sandviç çok güzel olmuş,” dedi Cathy, muhtemelen sandviçi yapan Kit’e. Ama Francis’e bakıyordu. Bir ısırik daha aldı, sonra bir ısırik daha. Sonra da ondan bugüne kadar hiç görmediğim bir hızda, sandviğin hepsini yiyip bitirdi. Kit bir sandviç daha hazırladı, Camille de Cathy’ye bir fincan çay verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Cathy. “Özür dilerim, sizi de rahatsız ettim.”

“Sen bizi asla rahatsız etmezsin,” dedi Francis.

“Edersin,” diye itiraz ettim. “Yemek yemezken ve sandalyenden kalkmazken beni rahatsız ediyordun. Ben rahatsız oluyordum. Hem de çok.”

Cathy beni dinlemiyordu. Sandviğini yemekle, çayını içmekle ve Francis’e bakmakla meşguldü.

Birbirlerinin gözlerine dalıp gitmişlerdi. Çıkış yollarını bulmaları için küçük bir göz haritası yapsam bile, çıkmak isteyecek gibi görünmüyorlardı.

Durum düşündüğümden de kötüydü. Eğer Francis de bu talihsiz aşıklar yanılmasına kendini kaptırırsa, bu iş sona

erdiğinde, her şey Cathy için iyice kötü ve acı verici bir hâl alacaktı. Ağlamaklı gözlerle mutfak tezgahına yaslandım. Gözlerimi kırpıştırarak, tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Ağlamayacaktım.

“Okula geri döneceksin değil mi?” diye sordu Cathy.

“Ben...” diyecek oldu Francis.

“Evet, dönecek,” diye araya girdi Camille.

Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Camille, gırtlığımızı parçalayacakmış gibi parlayan gözleriyle başımızda dikilen korkutucu bir vampirdi ama en azından mantıklı biriydi. Çay yapan, mantıklı bir vampir polis!

Sanırım artık aşk şarkılarına tahammülü kalmamıştı. Ama Francis’i başımıza musallat etmesi de zalimlikti.

“Döneceğim,” dedi Francis.

“Sevindim,” diye mırıldandı Cathy. Başını önüne eğdi ve kızardı.

Francis, Cathy’nin ellerini tuttu. Birbirlerinin gözünün içine bakmaya, kaldıkları yerden devam ettiler.

“Gerçekten mi?” dedim Camille’e. “Okula dönmesini istiyorsunuz yani. Sizce bu kötü bir fikir değil mi?”

“Evet anne, ben senin, immm...”

Kit sesini alçalttı.

“Bu deliliği teşvik etmek istemediğini sanıyordum. Bunlar senin kelimelerin, benim değil.”

“Artık çok geç,” dedi Camille, çifte kumrulara doğru elini sallayarak. “Ayrıca, bence insan okulu Francis’e iyi geldi. Ayağımızın altında dolaşmıyor artık.”

“Hayır, iyi gelmedi. Sen uyurken o hep dışarıdaydı.”

“Evet ama geceleri daha fazla uyudu. Ayrıca senin de başına ekşimiyor artık Kit. Sana bütün gün soru sorup durmasından kurtulduğun için memnun değil misin?”

Kit, Cathy’nin tabağını ve fincanını alırken memnun olduğunu kabul etti.

Tam bu noktada duruma müdahale etmeye çalıştım. Davetsiz bir misafir olarak en azından bulaşıkları yıkamam gerektiğini düşünüyordum. Fakat Kit benden hızlı davranıp tabağı almıştı. Peşinden lavaboya gittim. Onu dikkatle izledim ve yıkaması bittiği anda tabağı elinden kaptım. Ben tabağı alırken, ıslak parmakları elime değdi. Kit irkildi ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış mavi gözleriyle bana baktı.

Tabağı tutması mümkün değildi.

Tabağı kurularıp hayatımda gördüğüm en boş mutfak dolabına koydum. Galiba evde yemek yiyen sadece bir kişi olduğu için, pek yemek partisi yapmıyorlardı.

“Francis bu yıldız yanığı Cathy’dan ayrıldığından beri dayanılmaz değil mi sence de?” diye sordu Camille, oturduğu yerden.

“Yıldız yanığı Cathy mi?”

Kit yüzünü buruşturdu. “Şu aşk şarkısı.”

“Son ayrılık acısından, daha yüz yıl önce kurtulmuştu. O da vampir olmadan önceki kızdı. Romantikler sizi,” dedi Camille, küçümsemesini tek kaşını hafifçe kaldırıp aktarmayı başarak.

Francis ve Cathy, aşktan sağır olmuş gibilerdi.

Aramızda kibar olan hep o olmasına rağmen, Cathy’nin asla söylemeyeceğini anlayıp gecikmiş özrümüzü ilettim. “Gizlice girdiğimiz için özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi Camille, mutlu ifte yeniden şöyle bir bakış atarak. “Bunun senin fikrin olmadığını görüyorum.”

“Annem galiba içeri girdiğinize memnun oldu,” dedi Kit alçak sesle. Fakat ben Camille’in bizi hâlâ duyabildiğinden emindim. “Zaten benden hep insanlarla takılmamı ister.”

Yine güldüm ama bu seferki iyi bir sahte glck bile değildi. Aklıma gelen tek söz, *ah şu anneler yok mu! Zaten hep kendi ırkından kişiilerle birlikte olman için ısrar ederler. Bu arada, o senin tam olarak ne kadar annen, demek olmuştu.*

Tabii bunu demedim.

En azından Kit vampir olmadığını biliyordu. Peh!

Kit, glcğmn sahte olduğunu elbette anlamıştı. Glmsemedi. Cathy’nin fincanını yıkarken tek kaşını kaldırmakla yetindi.

Soruya cevap vermedim. Buradaki gizemli kişi ben değildim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vampir Gezintisi

“Size evinize kadar eşlik etmeme izin verin,” dedi Francis.

“Gerek yok, biz gideriz,” dedim.

“Çok nazıksın,” dedi Cathy.

Bilin bakalım, Seçici Sağır Francis kimin sözünü dikkate aldı?

Kit ve Camille’e yalvaran gözlerle baktım.

“Eminim Francis’in evde yapılacak işleri vardır,” dedim. “Gündelik ev işleri mesela. Belki birinin tuvaleti temizlemesi gerekiyordur.”

“Vampirler tuvalete gitmez,” dedi Kit, asık suratla. “Bu yüzden, bilin bakalım tuvaleti hep kim temizler?”

Kit’in sanki *yetişkinler* der gibi, acı çekercesine *vampirler* demesi tepemi attırmıştı.

“Gölge, yabancı insanlar için, gece vakti pek güvenli sayılmaz,” dedi Camille, özür olduğunu tahmin ettiğim anlaşıl-

maz bir ifadeyle bana bakarak. “Ne demişler, şah damarını kaybetmektense, aşırı temkinli olmakta fayda var.”

Çok hastalıklı bir deyişti. Belki de sadece vampirler kullanıyordu bu deyişi.

Belki de sadece Fransız vampirler kullanıyordu.

“Ben sizle ve Francis dayıyla gelirim,” dedi Kit.

Cathy bunu duymuştu. Sanırım birinin Francis’ten akrabası olarak bahsetmesi, onu hayal aleminden uyandırmıştı. Francis’e merakla baktı.

“Bazen ona böyle hitap ederim,” dedi Kit. “Çünkü o yaşlı biri.”

“Bana bugüne kadar hiç böyle hitap etmemişti,” dedi Francis, buz gibi bir sesle.

“Galiba hatırlamıyorsun,” dedi ona Kit. “Zaten bu yüzden, sizle gelsem iyi olur dedim Francis dayı. Şu bunama nöbetlerinden birini geçirip evin yolunu unutursun belki. Seni ne kadar özlediğimizi bir düşün. Ut çalışını ne kadar özlediğimizi.”

Kit gülümsüyor muyum diye yan gözle bana baktı.

Gülümsemişiyordum. Kit, Francis’le dalga geçiyor olablirdi, bu onayladığım ve hoşuma giden bir şeydi ama ben olsam, bunu böyle rahat, sevecen bir şekilde yapmazdım. Anlaşılmaz bir durumdu ama galiba Kit alenen Francis’i seviyordu.

Neden tanıdığım bütün insanlar vampirlere ilgi duyuyordu? Sanki vampirlerin gerçekten hipnotik güçleri vardı.

Francis doğal olarak, bu sözlerle bir buz dağının sıcaklığıyla cevap verdi. “Kit, rica ederim, misafirlerimizin yanında o

her zamanki saygısızlığını sergileme. Kim bilir Catherine’de Gölge’imiz hakkında nasıl bir intiba oluşmuştur.”

“Aaa, hayır,” dedi Cathy. “Hepiniz bize çok iyi davran-
dınız.”

“Ben onlara eşlik etmeyi teklif ettim,” diye araya girdi Kit.
“Zaten hep mükemmel bir beyefendiyimdir.”

“Çok nazıksın,” diye mırıldandı Francis, Cathy’ye.
“Gidelim mi canım?”

Cathy gözleri parlayarak Francis’in uzattığı koluna girdi
ve birlikte ön kapıdan çıktılar. Camille kapıda ev sahibesi
olarak asil bir şekilde duruyordu.

“Bizi misafir ettiğiniz için teşekkürler,” dediğini duydum
Cathy’nin, Camille’e ciddi bir ifadeyle.

“Yine gelin. İkiniz de.” Evlerine gizlice girdiğimizi dile
getirmemesi çok tatlıydı.

Umarım bir daha buraya gelmezdik. Fakat Francis ve
Cathy’nin birbirlerine nasıl baktıkları düşünülürse, bu boş
bir ümitti. Gözümün önüne, masadakilerin yarısının yemek
yemediği, inanılmaz saçma akşam yemekleri geldi. Francis ve
Cathy koltuğa oturmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakar-
ken, Ty ve benim, vampir polis Camille’le sohbet edişimiz.
Belli ki Francis’in Cathy’ye karşı hisleri gerçekte. Aşk şiirleri?
Şarkılar?

Cathy’nin böyle şiirler ve şarkılar olduğunu öğreneceğini
bilemezdi. Cathy’ye karşı gerçekten bir şey hissetmeseydi,
Francis’in bu şiirleri yazıp evdekilere ut çalarak işkence etme-
si için hiçbir neden göremiyordum.

Gerçi vampirlerin gerçekten ne hissettiğini kim bilebilirdi ki?

O hisler gerçekte bile, yine de korkutucuydu.

“Bisikletimi almam gerek,” dedim, ön kapının merdivenlerinden paldır küldür inerken.

Kit annesini yanağından öpüp benimle merdivenlerden indi.

“Petunyalar için özür dilerim,” dedim yarım ağızla, zaten ezilmiş çiçekleri daha da ezmeye çalışarak bisikletimi alırken.

“Sorun değil,” dedi Kit. “Minty zaten birkaç ayda bir bahçeyi değiştirir. Bazı vampirlerin -bu kelimeyi yine sanki yetişkinlerden bahseder gibi telaffuz etmişti- canı çok sıkılır. Süs bahçeciliği. Mutlaka yeni bir şeyler hazırlıyordur.”

Sadece geceleri bahçeyle uğraşmanın nasıl mümkün olabileceğini düşündüm. Belki de Francis gibi bir giysisi vardır.

“Minty mi?” dedim.

Kit bana bakıp gülümsedi. Ben de ona bakıp gülümseyince şaşırdı. Gülümsemesi iyice büyüdü.

“İsmi Araminta. Ona Minty dememe deli oluyor. Olur da tanışırsanız, ona sakın bu şekilde hitap etme.”

“Muhtemelen tanışmayız.”

Kit’in gülümsemesi yok oldu.

Cathy ve Francis önde yürüyor, sanırım hülyalı bir şekilde sohbet ediyorlardı. “Ah, seni ne kadar çok seviyorum!” “Benim seni sevdiğim kadar değildir!” Bunları duymadığıma seviniyordum.

“Bisikletini alayım istersen.”

“Ben iyiyim,” dedim sert bir sesle.

Doğrusu, bu teklifin Francis’ten öğrenilmiş bir şövalyelikten mi yoksa Kit’in insan kızlarının çıtkırıldım olduğunu

düşünmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama hangisi olursa olsun hoşuma gitmemiştir.

Sağımızdan solumuzdan bir sürü vampir geçiyordu. Galiba vampirlerin akşamüstü yürüyüşü için en uygun zaman, gece yarısından sonraydı.

Bazılarının üzerinde, vampire dönüştükleri dönemin modası olduğunu düşündüğüm giysiler vardı. Kabarık etekler, güneş şemsiyeleri, kuyruklu elbiseler ve düz şortlar gördüm. (Vampirler soğuğu hissetmez.) Diğerleri modern kıyafetler içindeydi ama yine de sanki kabarık etekler giymeleri gerekiyormuş gibi görünüyorlardı ve nitekim bazıları giymişti. Yürüyüş yapıyorlardı ama yürüyüş hızları, neredeyse benim koşma hızım kadardı.

Çok ama çok garipti. Kit buna nasıl dayanıyordu? Ama o bunu seviyormuş gibi görünüyordu.

Eşlerinin kollarında salına salına yürüyen vampir kadınların aksine, Cathy tökezliyormuş gibi yürüyordu. Francis'e, adımlarını Cathy'ninkilere uydurduğu için neredeyse müteşekkir olacaktım.

Diğer yandan, Francis olmasaydı ikimiz de burada olmazdık. Ben hayatımda tanıdığım en tuhaf çocuğun yanında, bisikletimi taşıyarak, ay ışığı yanımdan geçen vampirlerin yüzünden yansırken yürüyemezdim. Galiba hayatımın en garip gecesi idi.

Bir vampir kız yanıma yaklaştı ve başını eğdi.

"Merhaba Kit," dedi, kültürlü ve yetişkinlere has bir sesle.

"Merhaba Bayan Appleby," dedi Kit gülümseyerek.

Kız gülümsemeden yürümeye devam etti.

“Bayan Appleby mı?” dedim. “O kız bizden küçük görünüyordu.”

“İnsanlar orta çağda on dört yaşında evlenirlermiş,” dedi Kit. “Bayan Appleby tatlı bir teyze. Çocukken bana hep şekerleme getirirdi.”

“Aaa.”

Çok merak etmeme rağmen, Kit’in ilginç hayatı hakkında sorular sorup kabalık etmemek için Cathy ve Francis’in sırtlarına baktım.

“Demek küçük yaşlardan beri Gölge’de yaşıyorsun, öyle mi?” diye sordum, kararımdan anında utanmazca vazgeçerek.

“Hayatım boyunca burada yaşadım,” dedi Kit, yan yan bakarak.

“Özel hayatına çok burnumu soktuğumu biliyorum ama,” dedim, “vampirlerle yaşayan bir insan nasıl oluyor, meraktan ölüyorum.”

“Sen de zırt pırt ölüyorsun diyorsun ama daha ölmedin,” dedi Kit. Ben dönüp bakınca mırıldandı. “Annemin lafidır.”

Ses çıkartmadım. Gölge’deki hayat da sessizdi. Bir vampir, koşu elbiseleriyle yanımızdan geçti. O kadar hızlıydı ki eşofmanı bulanık görünmüştü. Koşu ayakkabıları neredeyse yere değmiyordu.”

“Vampirler koşar mı?” diye sormaktan kendimi alamadım. “Zinde kalmaları gerekir mi ki?”

“Hayır,” dedi Kit. “O yanımızdan geçen, daha yeni vampir oldu. İnsan alışkanlığı işe. Yakında bırakır.”

Ürpermek için kendimi zor tuttum. Kit böyle bir yerde yaşamaya nasıl tahammül ediyordu?

“Doğduğumda, biri beni onların kapısına bırakmış,” deyiverdi Kit birden.

“Biri...” dedim. “Ama neden...”

Bir bebeği kilisenin ya da yetimhanenin kapısına bırakmak gibi bir şey değildi bu. Bahsettiği, bir vampir eviydi. Gölge’de.

“Bu, insanların ara sıra yaptığı bir şey,” dedi Kit, nazik bir sesle. “Eğer kimsenin bilmesini istemediğin bir bebeğin olduysa. Vampirler geride hiç iz bırakmadan bebeği ortadan kaldırır.”

“Ay.” İçim kalkmıştı. Kit, bebeklerin öldürülmesinden bahsediyordu.

“Sanki eve Çin yemeği söylemek gibi,” dedi Kit. “Tabii Çin yemeğini Gölge’ye getirmek büyük bir acıdır. Altı yaşındayken, iki ay boyunca Çin mantısı dışında bir şey yememiş-tim, annem de her seferinde, siparişi getiren çocuğa yemeğin dört katı bahşış vermek zorunda kalıyordu.”

Aynı anda hem gülüp hem de dehşetli bir ifadeye büründüm.

“Ama benim için yanlış kapıyı seçmişler,” diye devam etti Kit neşeyle. “Annem polis. Kimsenin beni çerez gibi yemesine izin vermemiş. Beni insan yetkililere teslim etmeleri gerektiğini söylemiş ama Minty, Albert ve Jennifer benim çok şirin olduğumu düşünmüş, Francis de beni incelemek istemiş. Benim, üzerinde düşünülmesi gereken bir masumiyet timsali olduğumu söylemiş. Galiba Marie-Therese, bu acayiplik bittikten sonra beni yemesine izin vereceklerini düşünmüş. Hep birlikte durumu oylamışlar ve ben kalmışım.”

“Demokrasi kazanmış,” diye mırıldandım, Kit’in kaderine ne kadar büyük farkla karar verilmiş olduğunu merak ederek. Yine de Kit’in bu bebek oylamasında Francis’in ne oy kullandığını söylerken gözlerini devirmesine gülümsedim.

İnsan nasıl olur da bir bebeği canavarlar yesin diye bir kapıya bırakabilirdi? Yani bunu yapıp nasıl kendilerine insan diyebilirlerdi?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kit Hangi İsmi Kısaltması?

Sonunda Gölge'den çıktığımızı memnundum. Şehrin hâlâ eski kısmındaydık ama bazı binalarda neon ışıkları görülmeye başlanmıştı ve içinde bir iki insan müşterinin olduğu, bütün gece açık bir dükkan vardı. Renklerle ve insanlarla cıvı cıvı, gerçek dünyaya dönmüştük. Birkaç mahalle sonra, daha tanıdık muhitlerden ve en sevdiğim kafenin önünden geçiyorduk.

Kit'e bu rahatlamayla sordum: "Demek senden sıkılmadılar."

"Bir yaşına geldiğimde benden yılmışlar," dedi Kit, hâlâ neşeli bir sesle. "Ama annem bir kere sorumluluğu aldı mı vazgeçmez. Ben de akıllı bir çocuktum. Hâlâ, onun bacağına tutunup nasıl ortalıkta dolandığımı anlatırlar. Diğerlerinin de benim üzerime titredikleri dönemler olmuş ama annem, benim yük olduğumu düşündüğü zamanlarda bile (çıkıp

işini yapmak istiyordu) sorumluluğumu üstlendi. Mutlaka yemek yememi ve bana göz kulak olunmasını sağlıyordu. Raşitik olmayayım diye, şu aptal elbiseleri giyip gündüzleri beni yürüyüşe çıkartıyordu. Zavallı kadın, ben evin yolunu öğrenene kadar beni yürüyüşlere çıkartmak zorunda kaldı. Yani beni başka birinin kapısına bırakmak işe yaramazdı. Gerçi bunu bir ara düşündüğünü zannediyorum.”

“Düşünmemiştir canım.” Bisikletimle Kit’in kalçasına vurdum. Ama yanlışlıkla biraz sert vurdum.

“Ah,” dedi ama memnun görünüyordu.

Sonunda Francis ve Cathy’yi yakalamıştık. Cathy’lerin evine gelmiştik. Neredeyse üzülecektim. Kit’e sormak istediğim daha bir sürü soru vardı.

Cathy ve Francis, kapının önünde, baygın gözlerle vedalaşıyorlardı. Francis’in, parmaklarının ucuyla Cathy’nin yüzüne dokunduğunu gördüm.

“Bu Cathy’yle Francis meselesi de çok fena,” dedim.

“Sen fena görmemişsin,” dedi Kit. “Daha şu aşk şarkısını duymadın.”

Kristin hariç, birinden aldığım en büyük desteki bu. O yüzden, tam bir şeyler söylemek üzereyken, Cathy seslendi. “Hoşça kal Mel! Sabah görüşürüz.”

Her şey yolunda görünüyordu. Cathy’ye el salladım. “Görüşürüz!”

“Şimdi de seni evine bırakalım Melanie,” dedi Francis, sonra bir şey fark edip dehşetle baktı. “Aman Tanrım, Christopher, hanımefendinin bisikletini alsana!”

“İı,” dedi Kit.

“Almamasını ben söyledim.”

“Bana izin vermedi Francis.”

Francis kınayarak Kit’e bakıp yanına gitti. Kit’in Francis’ten neredeyse bir baş uzun olduğunu fark edince memnun oldum.

Ha, bu arada, hemen herkes Francis’ten uzundur. Francis, 1800’ler İngiltere’sinde doğmuş. O zamanlar pek besleyici yiyecekler yokmuş. Francis de herhalde yulaf lapası ve domuz yağıyla beslenerek büyümüştü.

“Hangi yöne gideceğiz?” diye sordu Francis.

“Evim yakında,” dedim. “Buradan sonrasını kendim gidebilirim.”

“Duymamış olayım,” dedi Francis, sert bir sesle.

İç geçirip evime yönlendim. Belki onu, beni evimin kapısına kadar bırakmaktan caydırabilirdim. Bir kez daha anne babamın bilgisi olmadan evden çıkmıştım.

“Melanie’nin ilginç bir karakter olduğunu göreceksin,” dedi Francis, Kit’e.

“Öyle mi?” dedi Kit. “Cathy hakkında ne düşüneceğim peki? Yıldız yanığı olması dışında. Benimle aynı yaşta hem.”

“Cathy, yaşına göre olağanüstü olgun bir kız.”

“Öyle olması gerek zaten, değil mi?”

“Halbuki sen, yetiştirilme tarzına rağmen, ne yazık ki o kadar olgun değilsin.”

“Aaa, Francis dayı,” dedi Kit.

Güldüm. Francis gücenmişe benziyordu.

“Cathy hakkında,” dedim. “İtirazlarım hâlâ baki.” (Nasıl Francis gibi konuşuyorum ama?) “Kit’in de dediği gibi,

Cathy senden çok küçük. Ayrıca bir de onun hakkında yazdığın kitap meselesi var.”

Francis, resmen dehşete düşmüş görünüyordu. Şu ana kadar Francis’in yüzünde bu dehşetli ifadeyi birçok kez görmüştüm -buna galiba hep ben neden oluyordum- ve hakiki bir dehşet olduğundan emindim.

“Kitabım Cathy hakkında değil.”

“Ergen Homo Sapiens ve Aşk Hakkında araştırman için aşk yaşıyormuşsun gibi yaptığın bir insan kıza ilgili değil mi yani?”

“Yaşıyormuşum gibi mi? Sen beni öyle alçak biri mi sandın? Aşkımın samimi olduğunu göreceksin. Ayrıca...”

“Doğru söylüyor,” diye Francis’in sözünü kesti Kit. “Francis gerçekten Cathy’ye âşık.”

Açıkçası, bu gece şahit olduklarımdan sonra, ben de bunun doğru olabileceğini itiraf etmek zorundaydım. “Peki ya kitabın?”

“Senin ilkel tanımınla *kitabım*, sadece ergen âşıklar hakkında değil. Bu yalnızca kitabın bir bölümünü oluşturuyor. Başyapıtım -ki şu an çoktan birkaç cildi buldu- insan ve vampir duygularının tarihi hakkında. Çok uzun zamandan beri, vampirlerin duygularının olmadığı veya insanlara kıyasla ruhsuz oldukları iddia ediliyor. Tam bir insan önyargısı işte. Tamam, bazı duygularımız farklı. Ama farklı demek, daha önemsiz demek değildir. Ben bu iddiaları sonsuza kadar çürüterek, insanlarla vampirlerin karşılıklı anlayış ve iyi niyet çerçevesinde iletişime geçmelerini sağlayacak anıtsal bir eser yazıyorum. Tezimi kanıtlamak için de insan ve vampir duy-

gularını incelemem gerekiyordu. Karşılaştırma ve kıyaslama yapabilmek için. Bulgularıma göre...”

“Sonunda başardın,” diye fısıldadı Kit bana. “Şimdi aylarca susmaz.”

Kıkırdadım.

“Tamam, susuyorum,” dedi Francis, soğuk bir sesle. “Tüm zamanların en önemli eserlerinden biri sana sıkıcı geldiği için özür dilerim Christopher. Sana da neşe kaynağı olduğu için Melanie.”

“Benim adım Melanie değil,” dedim, çileden çıkarak.

“Benimki de Christopher değil,” dedi Kit.

“Evet, öyle,” dedi Francis, bana bakarak. “Adı Christopher Marlowe’dan geliyor. Şair ve tiyatro yazarı. Kendisi erken yaşta trajik bir şekilde ölmeseydi, bence Shakespeare değil, çağının önde gelen dehalarından biri o olurdu ve...”

“Cathy, doğduğumdan beri benim en yakın arkadaşım,” diye Francis’in sözünü kestim. “Bu yüzden Kit Marlowe’un kim olduğunu biliyorum.”

“Evet, bilirsin tabii. Cathy bu genç yaşına rağmen çok bilgili bir kız.”

Suratımı asmamak için kendimi zor tuttum.

“Seninle biraz konuşabilir miyiz Melan... Mel?”

Başımı salladım. Francis, Kit’e uzaklaşmasını işaret etti.

“Anlaşmamıza göre, hâlâ okulunuza gelmemem konusunda kararlı mısınız?”

Francis’e baktım.

“Cathy’yi bir daha görmeyeceğimi söylediğimi biliyorum. Ama gördüğün üzere...” Elini Cathy’lerin evine doğru salladı.

“Anlaşma iptal oldu,” dedim. “Okula geri gelebilirsin. Kimseye söylemem.”

Cathy’ye Francis’in kitabından bahsetmenin hiçbir etki yaratmayacağını anlamıştım.

“Teşekkür ederim,” dedi Francis. “Bunu kolay kolay unutmam. Cathy benim her şeyim.”

“Tabii, tabii,” dedim. Okul dosyasında zaten yer alan kitabını neden özellikle Müdür Saunders’in bilmemesini istediğini çok merak ediyordum. Çok anlamsızdı bu.

Ve tabii Müdür Saunders bu kitabı bilmiyorsa, neden bu kadar tuhaf davranıyordu? Neden Francis’ten nefret ediyordu? Sadece vampir olduğu için mi?

Cevaplara ihtiyacım vardı. Anna’nın da cevaplara ihtiyacı vardı. Ve ben bu cevapları nasıl elde edeceğimi bilmiyordum.

Francis, aşk yüzünden kendinden geçmişti. Mesela, adımlarını biz ölümlülere uydurmayı unutuyordu. Böylesi, Kit’e öksürüp bisikletime çarpma fırsatını vermişti.

“Pek öyle sayılmaz,” dedi Kit.

“Ne?” dedim. Neredeyse evime gelmiştik ve *annemler beni bir vampirle görürse ne der*, diye düşünüyordum. Vampirlere karşı önyargılı olduklarından değil ama biraz şaşırırlardı. Ayrıca şu an odamda olmadığımı bilmiyorlardı.

“Benim adım gerçekten Christopher Marlowe’dan gelmiyor,” dedi Kit. “Annem ve Francis öyle olduğunu düşünüyorlar. Ama ben, diğerlerinin, eskiden bana hangi isimle hitap ettiklerini hatırlıyorum. Ben çok küçükken.”

Kulağıma eğilip o ismi gülümseyerek söyledi.

Francis ve Kit uzaklaşırken, ben karanlıkta durmuş, en yakın arkadaşımın kendini nasıl bir dünyaya bulaştırdığını düşünüyordum.

Karanlık ve sessizlikten ibaret bir dünyaya; ara sıra gelen ut sesleri hariç tabii. Canavarlardan, bir daha haber almaya-
caklarını bile bile bebeklerini terk eden insanlardan oluşan bir dünya.

şu canavarlarsa bu bebeği bir hevesle evlerine almış, dikkatsiz bir şekilde, onlar için ne anlama geldiğini bilmesine neden olmuşlardı. Bir evlat değil, bir evcil hayvan.

Ona bir kedicik gibi, Kitten adını vermişlerdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Fena Aşka Düşenler

Ertesi sabah Cathy'yle okula yürüyorduk. Cathy gülümsemekten ve her şeyin ne kadar harika olduğuna şaşırırmaktan kendini alamıyordu. Sanki uyuşturucu almış gibiydi. Belki de almıştı. Birçok insan aşkın bir uyuşturucu olduğunu düşünürdü.

Eğer öyleyse, Cathy bu uyuşturucuyu damardan almıştı.

Anlaşılan, Francis'in kitabından, ah pardon, başyapıtından haberdardı, hem de en başından beri. Kitapla ilgili bilmek istediğim her şeyi, büyük bir memnuniyetle, fazlasıyla anlattı.

Böylesi de ister istemez aklıma şu soruyu getirdi: Ben neyin peşinde olduğunu bildiğimi söylediğimde, Francis ne demek istediğimi sanmıştı?

Müdür Saunders'ın öğrenmemesini istediği şey neydi? Ya peki Müdür Saunders'ın nesi vardı?

Sanki Francis ve Müdür Saunders'ı düşünerek onları çağırışım gibi, ikisini birden gördüm.

Francis okulun merdivenlerinde Cathy'yi bekliyordu. Yaklaştığımızda ayağa kalktı, eğilerek selam verdi ve Cathy'nin elini öpecekmiş gibi tuttu. Koruyucu giysisini giydiği için yüzünü göremiyordum ama eminim onun suratında da Cathy gibi mutlu bir ifade vardı.

Müdür Saunders park alanında, yeni cipinin kapısını kilitliyordu. Yüzünde ise hiç de mutlu olmayan bir ifade vardı. Bizi görünce beti benzi attı. Üçümüz birden içeri girince ve Francis baretini çıkartıp mavi gözleriyle ona bakınca, Müdür Saunders'ın bayılıvereceğini düşündüm.

Müdür Saunders'ın titrediğine yemin edebilirdim.

“İyi misiniz öğretmenim?” diye sordum. Müdür Saunders çok süzölmüştü ve gözlerinin etrafında o kadar derin ve koyu renkli daireler vardı ki içlerine yarasalar yerleşse şaşırmazdım.

“İyiyim, teşekkür ederim,” diye kestirip attı Müdür Saunders. “İyileştin mi Cathy? Annen hasta olduğunu söyledi.”

Cathy'nin yüzü kızardı.

“Evet Müdür Saunders.”

“İyi iyi. Okul birincimizi okulda görememek bizi çok üzer. Moralimizi bozar.” Müdür Saunders gülümsemeye çalıştı. Ama yüzünde daha ziyade, anlamsız bir sırıtiş oluştu. Akli başka yerde gibiydi.

Çok tuhaftı ama yüzündeki ifade bana, Cathy'nin, Francis'in okuldan ayrıldığını düşündüğündeki hâlini hatırlatmıştı.

Francis'in ifadesinde ise hiçbir değişiklik olmamıştı. İkisinin arasında neler olup bitiyordu? Müdür neden ondan korkuyordu? Francis onun bilmesini istemediğı ne yapıyor olabilirdi?

En önemlisi, bunları nasıl öğrenecektim?

Günün geri kalan kısmında Cathy ve Francis'i pek görmedim. Kendi küçük parıltılı dünyalarında kaybolmuş, sanki vampir aşkından oluşan bir çığın altında kalmış gibilerdi. Fakat aynı zamanda herkesin sohbetlerinin ana başlığı oldukları için, kucağımda oturuyor gibilerdi de. Belli ki Cathy'nin yokluğunu fark eden tek kişi Müdür Saunders değildi. Birçok kişi onun ve Francis'in ortalarda olmadıklarının farkındaydı.

Tabii herkes Francis'in Cathy'den birkaç gün önce ortalıktan kaybolduğunu unutmuşa benziyordu. Ayrıca Cathy'ye ve Francis'e nasıl olduklarını soramıyorlardı. Hepsini bana soruyordu.

"Cathy iyi mi?" diye sordu Ty, köftesini hapur hapur yerken. "Hasta mıydı? Francis'le bir yere mi gittiler? Evlendiler mi?"

"Cathy iyi. İkisi de iyi. Her şey yolunda," dedim. Aslında hiçbir şey yolunda değildi. "Evlenmediler."

"Ne oldu peki? Cathy'nin iyi olduğundan emin misin?" diye sordu Anna, bizim yanımıza gelerek. Cathy ve Francis muhtemelen bir ağacın altına oturmuş, birbirlerine şiir okuyorlardı. Belki de Francis, Cathy'ye başyapıtından bölümler okuyordu.

Dokunaklı hikâyelerini bezgin bir sesle anlattım. “Cathy, Francis’i sonsuza dek kaybettiğini sandı. Şimdi ise onu buldu. Dediğine göre, *mutluluktan uçuyormuş*. Yani sanırım, bu iyi olduğu anlamına geliyor.”

“Aaa,” dedi Anna. Galiba biraz da *mutluluktan uçma* kısmı yüzünden afallamış gibi görünüyordu.

“İyiymiş,” dedi Ty.

“Hayır Ty, iyi değil. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, Francis bir vampir!”

Ty canı sıkılmış gibi görünüyordu. Francis’in güzelliği ve uçaklar konusundaki bilgisi, belli ki aklını başından almıştı.

“Francis çok iyi bir vampir,” diye itiraz etti. “Hem bilirsin, bazı insan vampir ilişkileri çok iyi yürür.”

“Aa, öyle mi?” dedim. “Sen ölümsüzlerle mutlu bir ilişki yaşayan kaç kişi tanıdın?”

“Hiç tanımadım,” dedi Ty. “Ama bunun mümkün olduğunu biliyoruz. Bu konuda yazılmış kitaplar var. Gazetede hep haberleri çıkar. Bir ailenin, nesiller boyu bütün kızlarıyla çıkan vampir hakkındaki haberi okudun mu? *Büyük annenin eski erkek arkadaşı da çok seksiymiş* deseler ne garip olursun ama.”

“Bu şimdi vampirlerle çıkmayı meşru mu kılıyor yani?” diye sordum, Ty aklını mı kaçırdı acaba diye merak ederek.

Ty beni duymazdan geldi. “Bir de Gina Lyons ve Zac Rider var.”

“Onların ilişkisi, filmlerinin reklamı için ama,” diye araya girdi Anna. “Bütün ünlü ilişkileri öyledir.”

“Bence onların aşkı gerçek,” dedi Ty. Cathy’nin yokluğunda, grubun romantikliği olma konusunda kararlı görünüy-

yordu. Bir an durdu, sonra ekledi. “Peki ya Rob Lin ve Aaron Zuckermann? Onlar on yıldır beraberler!”

“Ama bu süre içinde Aaron Zuckermann on beş kez estetik ameliyat oldu,” dedi Anna. “Bu tabii bizim bildiğimiz kadarı.”

“Çünkü iyi görünmek onun için önemli. Hayranlarına karşı böyle bir sorumluluğu olduğunu düşünüyor ve bu da işine bağlılığını gösterir,” dedi Ty. “Aşkından emin olmadığı için değil yani.”

“Hııı, tabii tabii,” dedi Anna. “Estetik ameliyat insanı güzel göstermez. Aaron Zuckerman çok acayip görünüyor.”

Derin bir nefes aldım. “Ünlüler hakkında konuşmayı kesin! Vampirlerle çıkıyorlarsa çıkıyorlar, bundan bize ne? Sanırım hepimiz, Cathy’nin bir sürü para verip estetik ameliyat olmayacağı konusunda hemfikirizdir! Ayrıca Ty, lütfen şu aşk romanlarından bahsetme. Onlar kurmaca.”

“Bazıları gerçek hikâyelere dayanıyor.”

“Bu hikâye değil ama!” dedim. “Cathy de ünlü değil! Kendini hayallerine ve bu aptal vampire kaptırmış durumda. Onun için endişeleniyorum!” Sesim birazcık yükselmiş olabilirdi. Ty ve Anna bana bakıyordu.

“Aaa, vakti geldi mi?” dedi Ty, hiç de ikna edici olmayan bir sesle. “Şeyle, ııı, rehberlik öğretmenimle randevum vardı. Son zamanlarda kendimi çok sorunlu hissediyorum da.”

“Ya, ya, tabii,” dedim, köftelerini, makarnasını ve gazozunu bırakıp elinden geldiğince hızlı adımlarla yemek masasından kalkıp giden Ty’ın peşinden. “Yoksa çorap çekmecesini düzenlemeye mi gidiyorsun?”

“Biraz fazla sinirli konuştun,” dedi Anna. O da annesi gibi yorgun görünüyordu. Ne düşünüyordum? Ölümsüzlerle aşk ilişkileri hakkında konuşup durmayı, Ty’ın da vampirlerin ve ünlülerin birbirleriyle çıkması hakkında konuşmasına izin vermeyi mi? Şu Francis ve Cathy olayı Anna için dayanılmaz bir şey olsa gerekti, özellikle de babasının ölümsüz bir yuva yıkıcıyla kaçtığı düşünülürse.

“Sinirliyim, çünkü...” dedim, sesimi alçaltıp Anna’ya yaklaşıp. “Dün gece gidip Cathy’yi Francis’in evinden kurtarmak zorunda kaldım.”

Hâlâ vampirler hakkında konuşuyordum ama en azından Anna daha uyanık görünüyordu. “Ne diyorsun! Gölge’ye mi gittin? Tek başına mı?”

“Evet. Çok korkunçtu. Francis bir vampir polisle yaşıyor. Kadın az kalsın bizi öldürecekti.”

Anna ürperince, annesinin bu sabah nasıl titrediğini hatırladım.

“Özür dilerim. Sana bunu anlatmamam gerekirdi. Çünkü...” *Baban* kelimesi, dillendirilmediği hâlde, ikimizin arasında havada asılı duruyordu.

Anna başını önüne eğdi. “Tamam, sorun değil. Bunu duymak istiyorum. Ev karanlık ve soğuk muydu?”

Sanki, babasının gitmeyi tercih ettiği vampir evinin, rutubetli, karanlık ve buzdolabı gibi soğuk olduğunu bir süredir düşünüyormuş gibiydi.

“Soğuktu ama karanlık değildi.” Anna’nın dikkatini başka yöne çekecek bir konu bulmaya çalıştım. “İnanmayacaksınız ama Francis’in evinde bir insan yaşıyor.”

“Aslına bakarsan bu çok yaygın bir şey,” dedi Anna, kırılğan bir sesle. “Vampir-insan ortak yaşamı. En azından kısa süreliğine. Babam da sanırım şu an bir vampir evinde yaşıyor.”

“Ah, özür dilerim! Ben, şey, öyle demek istememiştim. Ahhh! Özür dilerim.” Anlaşılan bugün pot kırma günündü. “Benim demek istediğim, orada Kit diye bir çocuk yaşıyor. Yani, pek çocuk sayılmaz, bizim yaşımızda. Ama o vampir polise anne, Francis’e de dayı diyor. Vampirlerle büyümüş.”

Anna’nın ağzı açık kaldı. “Tamam, haklıymışsın, buna inanmıyorum. Nasıl olmuş böyle bir şey?”

Anna’ya her şeyi anlattım.

“Gerçekten çok tuhaf biri Anna,” dedim, aslında vampirlerin ev kedisi olduğu için adının Kitten olduğunu neşeyle anlatan Kit’i düşünerek.

“Ona göre vampirler...” diye başladım ama Kit’in vampirlerin ne olduğunu düşündüğünü tam bilemediğim için durdum. “Yetişkin mi desem? İnsanlar gibi. Kendini o niteliklere uygun görmüyor galiba. Çok fena. Hiç insan tanımıyormuş gibi bir izlenim edindim. Zavallı Kit. Vampirlerin ve insanların bir araya gelemeyeceğini bile bilmiyor.”

“Gelmemeliler zaten,” dedi Anna üzgün bir şekilde. “Ben seninle aynı fikirdeyim. Ty yanılıyor.” Bir an ellerini kavuşturdu, sonra içini döktü: “Bazen bu şehrin hiç var olmamış olmasını istiyorum. Yani, evet, belki birbirimize ayak bağı olmuyoruz ama her zaman değil. Tabii bir de babam gibi, her gün onlarla çalışan, sen istemesen bile onları hayatına sokan insanlar var. Bu yanlış. Kötü olaylara neden oluyor.”

Bir anlığına gözlerini kapadı. *Umarım ağlamaz*, diye geçirdim içimden.

“Bir keresinde babamın vampiri eve gelmişti. Sana bunu hiç anlatmamıştım değil mi?”

“Anlatmadın,” dedim.

Anna bana olup bitenler hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. Tuhaftır, ben de hiç sormamıştım. Nereden başlayacağımı bilememiştim.

“Geldi işte. Saatlerce evin kapısını çalmıştı. En azından bana saatler gibi gelmişti. Annem hemen polisi aramıştı. Polisler gelince vampir anında ortadan kaybolmuştu. Ama bizim polisleri beklediğimiz saniyeler, dakikalar, saatler cehennem azabı gibiydi. Babam bir konferans için şehir dışındaydı, bu yüzden annemle evde yalnızdık. Vampir kapıyı kırarsa ya da pencereden içeri girerse hiçbir şey yapamayacağımız bildiğimiz için, annemle birbirimize sarılıp tuvalete saklanmıştık. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Bir yandan kapıyı yumruklarken bir yandan da uluyordu. Hayatımda duyduğum en korkunç sestti. Ne dediğini anlamamız biraz sürmüştü. Ama anladığımızda?”

Anna titriyordu. “Babamın adını söylüyordu. Arka arkaya.”

Kafamı iki yana salladım. Anna’nın gözleri yaşarmıştı ama sanki bu kelimeler, arkadaşımın zihnini uzun süredir meşgul ediyormuş da şimdi bir anda dışarı çıkıyormuş gibi hiç durmadan anlatıyordu.

“Ertesi sabah kapının üzeri çiziklerle doluydu. Sanırım tırnaklarını kullanmıştı. Kapıyı yenilemek zorunda kalmıştık. Onu hiç görmedim. Ama neye benzediğini tahmin ede-

biliyorum. Vampirden çok zombiye benziyordu. Boş bakan kocaman gözler; her tarafı tüylerle kaplı, kan içinde. Bir canavar. Babam böyle biriyle, böyle bir şeyle neden kaçmıştı acaba? Ama kaçtı. Çığlık çığlığa bağırarak bir canavarı bizden çok sevmiştir.”

Yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı.

“Çok üzüldüm,” diye fısıldadım.

“Annem perişan oldu. Babam ona bunu nasıl yapabildi? Bana bunu nasıl yapabildi?”

Anna’ya sarıldım. “Bilmiyorum.”

“Onu nasıl sevebildiğini anlayamıyorum,” dedi Anna. “Babam o gecenin sonrasında bana ondan bahsetti. Çok bir şey anlatamadı, çünkü vampir onun hastasıydı ama onun için üzülmemenin elinde olmadığı söyledi. Bu aşk değil. Sürekli o geceyi düşünüyorum Mel. Babam onun için üzülmüyordu. Ama onun gibi birini sevebileceğini sanmıyorum. Peki ama onu sevmiyorsa, neden onunla gitti?”

Yutkundum. Ağzım kurudu. “Onunla gitmek istemediğini mi düşünüyorsun? Sen... Sence o mu zorladı babanı?”

“Bilmiyorum,” dedi Anna. “Annem, babamın o canavara âşık olduğunu söyledi. Dediğine göre, babam annemin gözlerinin içine bakmış ve gideceğini söylemiş. Çünkü bizimle değil onunla olmak istiyormuş. Annemin yalan söylemesi için hiçbir neden yok. Yalan söylediğini hiç sanmıyorum. Ama babamın o vampir gibi bir şeye âşık olabileceğini de sanmıyorum, Bu yüzden, neye inanacağımı da bilemiyorum. O vampirden ölesiye nefret ettiğimden başka hiçbir şey bilmiyorum!”

Anna başını omzuma koydu ve ağlamaya başladı. Sırtını sıvazladım ve ben de o vampir kadından nefret ettim. Deli olsa bile, ondan nefret etmekten kendimi alamıyordum. Anna çok acı çekiyordu.

Vampirlerin yaptığı işte buydu. İnsanların hayatlarını mahvediyorlardı.

Cathy'nin hayatını da bir vampirin mahvetmesine izin vermeyecektim.

ON VEDİNCİ BÖLÜM

Francis'in Mütevazı Teklifi

Kafeteryanın ortasında en iyi arkadaşlarımdan birinin ağlamasıyla falan, rezalet bir gündü. Günün sonunda hiç de Cathy'yi gül yaprakları, yumuşak müzik ve Francis'in köpek dişlerinden hoş bir ısıltıyla yansıyan ışık gibi geçmişçesine merdivenlerden süzülerek inmesini görmek isteyecek hâlde değildim.

“Merhaba Mel,” dedi Cathy, kaymaklı dondurmasının üzerindeki kirazmışım gibi mutlulukla gülümseyerek. Beni öyle bir kucakladı ki ayaklarım yerden kesildi. “Günün nasıl geçti?”

“Pek iyi sayılmaz,” dedim, suratım Cathy'nin süveterine gömüldüğü için boğuk bir sesle. “Anna'nın morali çok bozuk.”

“Aaa, hayır!” dedi Cathy. “Nesi varmış?”

“Bugün yemekte babasından bahsetti,” dedim.

Anna'nın bana anlattıklarının ne kadarının sır olduğunu bilmediğim için başka bir şey söylemedim. "Bu akşam eskrim antrenmanından sonra onu Kaffe Krank'a götürmeyi düşünüyorum. Biraz sıcak çikolata içeriz. Gelmek ister misin?"

Cathy dudaklarını ısırdı. "Ah, Mel, çok isterim ama Francis'le plan yaptık."

Geri çekilince yüzümdeki ifadeyi gördü.

"Sana yemin ederim, sevgili bulunca arkadaşlarını ihmal eden o rezil insanlardan olmayacağım! Habire, Francis, Francis, Francis, deyip durmayacağım. (Francis'i uzata uzata söyledi) Yarın senle Anna'lara gideriz. Kek yaparım. Hafta sonu bir kızlar günü yaparız."

Normalde kek teklifine hemen tav olurdum. Fakat bu sefer olmamıştım. Kollarımı birleştirip dudaklarımı büzdüm.

"Francis bu akşam beni güzel bir restorana götürmeyi teklif etti," dedi Cathy. Heyecanını bastırmakta zorlanıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Francis yemek yemez ki. Bu biraz saçma değil mi?"

"Hayır," dedi Cathy.

"Ben olsam, lokmamı çiğneyişime veya sofraya adabıma laf edecek diye endişelenirdim."

"Mel, bu romantik bir yemek olacak! Çok önemli bir olay bu. İlk resmi randevumuz. Ayrıca bana önemli bir teklifi olacakmış."

Bir vampirle yenecek romantik yemeğin ne kadar saçma olacağını düşünmeyi bir anda kestim. Aslında düşünmeyi tamamen kestim. Beynim dehşetten durmuştu.

"Ne?" dedim sonunda.

Cathy ellerini büktü. Glmsediğine bakılırsa mutluluk-tan. “Bilmiyorum. Daha teklifini yapmadı!”

Ya Francis, Cathy’yi Oxford’da vampir gibi gizli gizli takip edip niversite hayatı boyunca üzerinden ölümsüz gölgesini eksik etmemek için ona birlikte İngiltere’ye taşınmayı teklif ederse ne olacaktı? Cathy orada yapayalnız kalırdı. Francis hariç. Tamamen ona bağımlı olurdu. Kabus gibi!

“Yemek planını iptal etmelisin!” diye ciyakladım. Sanki iimi kaplayan panik, helyum gibi ağızımdan çıkmıştı. “Benimle ve Anna’yla gelmelisin!”

“Mel,” dedi Cathy, soğukkanlı kalabilmek için çaba har-cadığı belli olan bir sesle. “Planımı çoktan yaptım. Herhangi başka bir oğlan olsaydı, anlayış gsterirdin. Neden olduğunu anlayamıyorum ama Francis’i sevmediğini de biliyorum.”

Nedenini ona ayrıntılı bir şekilde açıklamak için ağzımı açtım.

“Ben de Ryan’ı sevmiyordum,” diyerek beni susturdu. “Ama onunla çıkmak senin kararındı ve ben de buna sayđı gösterdim.”

Ty’dan sonra bir erkek arkadaşım olduğundan ve onunla gayet dostane bir şekilde ayrıldığımızdan bahsettiğimi hatırlarsınız. Bir süre boyunca kimseyle ıkmamama neden olan erkek arkadaşımdan.

Durum şu ki Ty bizim kimyamızın uyuşmadığını söyle-mişti ve haklıydı. Ama bunu onun söylemesi beni üzmüştü. Sonraysa bir eskrim turnuvasında Ryan’la tanışmıştım ve kimyamız çok uyuştuğu için bağı şeyleri gözüm görmez olmuştu.

Mesela Ryan'ın aşâğılık biri olduğu gibi.

Bir partide Cathy'ye asılmıştı. Rezil bir durumdu.

“Ryan büyük bir hataydı.”

“Ama senin hatandı.”

“Francis daha büyük bir hata ama!”

Cathy bana iyice yaklaştı. O kadar yaklaştı ki yüzünü görebilmek için kafamı geri çekmek zorunda kaldım. Aptal uzun boylular, ne olacak!

“Mel,” dedi Cathy. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Ben de senin beni sevdiğini biliyorum. Benim için hep en iyisini istediğini de biliyorum. Ama Francis harika biri. Bana da çok iyi geliyor. Benim için mutlu ol.”

“Ama Cathy, o...”

“Ben mutluyum. Bakarsın bu ilişki yürümez,” dedi, bu dünyanın en saçma düşüncesiymiş gibi bir ifadeyle. “O zaman istediğini söyle. Ama şu an için bu konuyu kapatmanı istiyorum.”

“Cathy,” diyecek oldum.

Gözlerimin içine baktı. Sesi buz gibiydi, Francis'inki veya Camille'inki gibi.

“Mel,” dedi. “Bu konuyu kapat. Hemen.”

Eskrim antrenmanından sonra Ty hoplaya zıplaya yanıma geldiğinde hava kararmıştı. Canının sıkkın olduğunu bildiği için Anna'nın etrafında dört dönüyor, o beceriksiz erkek hâliyle -ki buna ayağına çelme takmak, habire sakız ikram etmek gibi hareketler de dahildi- onu neşelendirmeye çalışıyordu. Aslında bayağı tatlıydı.

“Ehliyetimi kaybettiğim için kusuruma bakmayın,” dedi.
“Zaten annem de arabasını vermezdi.”

“Çarptığın için olmasın?” dedim.

“Arabayı ben çarpmadım,” diye itiraz etti. “Sadece plakayı görmek için arabanın altına girmen gerekecek hâle getirdim. Çarpmaktan ziyade, çökertmek diyebiliriz.”

Anna hafifçe gülümsedi, bu da nazik bir hareketti çünkü bu hikâyeyi daha önce dinlemiştik. Ty yazın ilk haftasında arabayı çarpmayı ve ehliyetini kaybetmeyi başarmıştı. Büyük bir salaklıktı. Cathy ehliyet sınavını çok yüksek bir puanla geçmesine rağmen, annesinin arabası olmadığı için, şu ana kadar yeterli sürüş saati olmadığından, ehliyetini alamamıştı. Aynısı benim için de geçerliydi. Annemle babamım tek arabası vardı. Ve ben o arabada babamdan yalnızca iki ders alabilmiştim.

En sevdiğimiz kafeye, yani Kafeen Krank’a giderken, Ty yol boyunca yavru köpek gibi maskaralıklar yapmaya devam etti. Kafeen Krank’la ilgili, sevicecek çok şey vardı. Sıcak çikolataya marshmallow koyuyorlardı, çalışanlar da ya komik komik asabi hareketler yapıyor ya da herkesle müthiş dedikodularını paylaşıyorlardı. Sandalyeleri eski püskü ve aptal Francis’in seçtiği kafenin aksine, uyumsuz olmasına rağmen konforluydu. Mümkün olan her yüzeyde, duvarlarda, masalarda, yerlerde, rengarenk graffitiler vardı. Kendi graffitinizi yapmanız için, sağa sola kalemler bile bırakıyorlardı. Tam sevdiğim tarzda bir yerdi. Sadece rahatlığı yüzünden değil, çalışanlar da dahil olmak üzere herkes bizim gibi genç ve parasız olduğu için.

Ty ve ben, Anna'nın yüzündeki acıklı ifadeyi yok etmek için hiç durmadan konuşuyorduk. Ty futbol takımındaki son maceralarını anlatıyordu -son iki sezonda iki maç kazanabilmişlerdi. Ben yaklaşan bir eskrim turnuvasından bahsediyordum -böbürlenmek istemiyorum ama takımımız eyaletteki ilk on takım arasına girmişti. Eyalette kaç kızda kılıç takımının olduğunu ise sormayın. Ayrıca kılıçlarla ilgili gerçek olabilecek veya olmayabilecek birkaç ufak kazayı anlattım -Anna'yı güldürmeye çalışıyordum. Bu yanlış mı yani?

Konu Anna'nın koyu bir taraftarı olduğu New Whitby'nin hokey takımının (Penguenler) bahtsızlığına gelmişti. Ty'la gösterdiğimiz üstün gayrete rağmen Anna gülümsemedi.

Çaresizce konuyu ev ödevlerine getirdik. Anna da kütüphanede geçirdiği vakit düşünülürse hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bütün ödevlerini çoktan yaptığını söyledi. New Whitby kanalizasyon sistemi kompozisyonunu yazmıştı. Ben de bu kanalizasyon ödevi de dahil olmak üzere bütün ödevleri bitirdiğimi itiraf ettim. Ne diyebilirim ki? Cathy aşk dışında her konuda mükemmel bir örnektir. Onu anaokulundan beri takip ediyorum. O olmasaydı ne yapardım düşünmek bile istemiyorum. Ty ise her zamanki Ty'dı. En azından internette bazı kanalizasyon haritalarını bulmuştu. Ama bu haritalar hakkında ne diyeceğini bilmiyordu.

Daha da büyük bir çaresizlikle Cathy'den bahsettim.

"Çok kötüyüm değil mi? Cathy bile benden bıktıysa kötüyüm demektir. Onu engellemekten vazgeçmeliyim. En azından şu cicim ayları bitene kadar. Cathy bu yürüyen cesedin peşinden koşmayı bırakınca saldırıya geçebilirim."

Ty korkuyla baktı. “Saldırıya mı geçeceksin?”

“Zekice argümanlarla,” dedim.

“Bence sen doğrusunu yapıyorsun,” dedi Anna usulca.

Anna’ya baktık. Son bir saat içinde söylediği tek şey bu olmuştu. Bize bakıp zoraki gülümsedi.

“Şunu demek istiyorum,” dedi. “Kimse bunu benden iyi bilemez, değil mi? Vampirler bizden daha büyük, daha deneyimli, daha güçlü, daha güzel oldukları için, ah, hatta sadece vampir oldukları için çok albenilidirler. Cathy’ye sürekli mantıklı olmasını söylemek, bence kötü bir fikir değil. Bence sen iyi bir dostluk örneği sergiliyorsun.”

Anna uzanıp dev kekimin yanında duran elimi tutup sıktı.

“Ay,” dedim. “Anna. Bu dokunaklı sözlerin için teşekkürler. Ama yine de kekimden alamazsın.”

Anna omuz silkti. “Denemeye değerci.”

Kekimin yarısını bölüp ona verdim çünkü onu gülümserken görmek çok güzeldi. Ty, açlıktan ölmesinin an meselesi olduğunu bize hatırlatmak için hafifçe inledi.

“Hayatta olmaz, git kendine al.”

“Paramın hepsini, okuldaki...” Bir kez daha düşündü. “Paramın hepsini okuldaki otomata kaptırdım.”

Kekimden kocaman bir ısırk alıp Ty’ın yüzüne baka baka, abartılı bir şekilde, “Mmmmmm,” dedim.

“Cathy,” dedi Ty.

“Bu konuyu kapatmamış...”

“Merhaba Cathy,” dedi Ty, biraz daha yüksek sesle.

Kafamı kaldırdım. Cathy karşımızda duruyordu. Ağlıyordu.

Hemen fırlayıp elini tuttum. “Onu öldüreceğim.”

Cathy’nin omuzları titriyordu. “Ben... ben...”

“O ölümsüzün *süz* kısmını yok edeceğim. Yemin ederim,” dedim, Cathy’ye bir sandalye çekerken. “Cathy, ne yaptın sana? Ne oldu?”

“Hiç... hiçbir şey!” dedi Cathy, sandalyeye çökerken. Yanağından süzülen yaşlara rağmen gözleri parlıyordu.

“Çok mutluyum,” dedi Cathy ağlayarak. “Koşa koşa size de anlatmaya geldim!”

“Söylesene ne oldu?”

Cathy gözyaşları içinde mutlulukla gülümsedi. Güneşin bir şelalenin arkasından doğduğunu görmek gibi bir şeydi.

“Francis sonsuza kadar onunla olmamı istedi,” dedi. “Bana vampir olmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sordu.”

Ellerim uyuştı. O mutluluğunu parmak uçlarından bana aktarmak istercesine benim ellerimi sıkı sıkı tutmasaydı, Cathy’nin elleri benimkilerden kayıp gidecekti.

Şimdi anlaşıyordu. Demek ki Cathy’nin Francis’le sevgili olmasından bu kadar nefret etmemin esas nedeni buydu. Konunun buraya geleceği aklıma bile gelmediği hâlde korkuyordum.

Cathy gülümsedi.

“Evet dedim.”

ON ŞERİZİNCİ BÖLÜM

Francis Diyor ki...

Ben aptal değilim. Cathy'ye hayatının en büyük hatasını yapmak üzere olduğunu söylesem, vampir olacakken zombi olma ya da doğrudan ölme ihtimali hakkındaki istatistikleri aktarsam, bir kulağından girip öbüründen çıkacağını biliyordum. Cathy mutluluk balonuna binmiş uçarken, benim o balonu büyük G'li gerçeklikle patlatmamın hiçbir işe yarayacağını anlamıştım.

Peki benim ağzımdan çıkan ilk sözcükler ne olmuştu?

“Sen DELİ MİSİN?” diye bağırdım. “SEN AKLINI MI KAÇIRDIN?”

Kafedeki uğultu bir anda kesildi. Herkes dönüp baktı. Herkes. Pusetindeki bebek bile, parmağını emmeyi bırakıp bize baktı.

Çıglık atmak istememiştim.

Cathy de bakıyordu.

Kocaman gözleri iyice büyümüşü. Donakalmıştı. Ama ben Cathy'ye bugüne kadar on yedi yaşında hayatına son vermesinin süper fantastik bir fikir olduğu konusunda herhangi bir şey söylemiş miydim?

“Ölebilirsin,” dedim, elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak. Herkes hâlâ bize bakıyordu. “Ölmesen bile, salyaları akan bir zombiye dönüşürsün. Salyaları akan bir zombiye dönüşmesen de...”

“Bu zaten yasa dışı bir şey,” diye sözümü kesti Anna. “Daha reşit değilsin.”

Cathy sonunda birinin mantıklı bir laf etmesine rahatlamış gibi görünüyordu. Bense şu an mantıklı olmanın mantıklı bir şey olmadığını düşünüyordum.

“Annemden izin kâğıdı alırım,” dedi Cathy sessizce. “Her şeyi yasal bir şekilde yapacağız elbette.”

“Bence çok romantik,” dedi Ty.

Ty'ın omzuna sert bir yumruk attım. O kadar sert vurmuştum ki Ty'ın aynı sertlikte cevap vermek üzere istemsizce geri çekildiğini gördüm.

Suratımdaki ifade onu durdurmuş olmalı ki omzunu ovuşturmakla yetindi.

“Ne?”

Öfkeyle Ty'a baktım. Cathy'ye bakmak beni çok üzüyordu.

“Romantik falan değil. Bu Cathy'nin hayatının sonu! Her şeyi bırakıyor ve muhtemelen ölecek. Bu hayatının en büyük hatası Cathy. Her şeyin sonu. Bunu yapamazsın! Yapamazsın!”

Tiradımın sonunda araya başka bir ses girdi. Bir yabancı'nın sesi.

“Affedersiniz,” dedi gözüne bol kalem çekmiş, siyah elbiseli, yakışıklı bir adam Cathy'nin yanına gelerek. “Bir sponsorunuz var mı? Vampirliğe mi geçiş yapacaksınız? Size iyi şanslar dilemeye geldim. Herkesin bunu anlamayacağını biliyorum.”

Dönüp bana baktı. Şu vampir özentisine haddini bildirmek, Cathy'nin yaptığı şeyi gayet iyi anladığımı söylemek üzere ağzımı açtım.

Anna kolumu tuttu. Yumruklarımı yine sıkığının farkında bile değildim. Hatta belki yumruklarımı hiç gevşetmemiştim. Anna haklıydı; bir vampir özentisiyle tartışmak yersizdi.

“Vay canına. Çok şanslısınız. Çok kısmetlisiniz. Sizi ne kadar kıskandığımı anlatamam. Size sarılabilir miyim? Belki şansınız bana geçer.”

Cathy'ye sarıldı. Cathy hâlâ şaşkın bir şekilde, ona izin verdi.

“Bu delilik,” dedi yan masadaki yaşlıca bir adam, gazetesini indirerek. Adam en az kırk yaşındaydı. Galiba kafedeki en yaşlı insandı. “Vampir demek, ölüm demektir. Arkadaşını dinlemelisin. Bir arkadaşım, senin yapmak istediğin şeyi yapmıştı. En iyi arkadaşım. Leif'in şu an nerede olduğunu biliyor musun? Öldü. Leif başaramadı yani. On dokuz yaşında öldü. Göz kamaştırıcı bir şekilde. Peki sence, vampir sevgilisi, onun ardından bir saniye bile düşündü mü? Hayır. Ama bak, ben aradan yirmi yıl geçmesine rağmen, hâlâ bir

yalanının büyüüne kapılıp çok genç yaşta ölen en iyi arkadaşımı düşünüyorum!”

“Bu yalan değil,” dedi vampir özentisi, Cathy’yi bırakıp adamın üzerine yürüyerek. “Bu bir risk. Ve karşılığında kazandığın şey, bu riske değer. Sonsuza kadar yaşamak, dünyada olup bitecek her şeyi görmek, birçok insanın rüyasında bile göremeyeceği inanılmaz bir fırsat.”

“Bir canavara dönüşmek mi?”

“Hey!” diye çıkıştı Ty. “Benim teyzem vampir.”

“Evet, kes sesini yobaz adam seni,” diye seslendi başka bir masada oturan bir kadın, dizüstü bilgisayarından kafasını kaldırarak.

“Kaç yaşındasın sen?” diye sordu pusetteki bebeğin annesi. Önce Cathy’ye, sonra bebeğe, sonra yine Cathy’ye baktı.

Çok geçmeden, kafedeki herkes bize beş para etmeyen tavsiyelerde bulunuyordu.

Olanlara Cathy’dan bile fazla sinirlenen Anna eşyalarını toplamaya başladı. Bana ve Ty’a bakıp aynısını yapmamız için başını salladı ve yeniden ağlamaya başlayan Cathy’yi tuttuğu gibi dışarı çıkardı.

“Evine kadar sana eşlik edelim,” dedi Anna, Cathy’yi şans getirmesi veya canının tehlikede olduğunu söylemek için ona dokunmaya çalışan insanların arasından sürükleyerek.

Ty dışarıda omzunu ovuşturarak bana ters ters bakıyordu. Bense titriyordum, çok kızgın ve üzgündüm. Cathy, vampir olmayı kabul etmek bir yana, aklından bile nasıl geçirebilirdi?

“Sağ ol Ty,” dedi Cathy, gözyaşları içinde. “Senin desteğin benim için çok önemli.”

“Sorun değil,” dedi Ty.

Tam bunun aslında çok büyük bir sorun olduğunu söyleyecektim ki Anna elimi tutup sıkarak beni uyardı.

“Hiçbirimiz pişman olacağımız bir şey söylemek istemeyiz.” Anna, kafenin camından bizi izleyen insanlara baktı. “Haydi gidelim.”

Kuzeye dönüp evlerimize doğru yürümeye başladık. Gölge’ye ne kadar yakın olduğumuzu düşünmeden edemedim. Muhtemelen Cathy de bunu düşünüyordu.

“Cathy,” dedi Anna. “mz de seni seviyoruz ve sana önem veriyoruz. En azından bu konudaki sakın ve mantıklı yorumlarımızı dinlemek istemez misin?”

“Mel sakın veya mantıklı değil.”

Anna elimi iyice sıktı. Patlamanın eşiğinde olmama rağmen sustum. “Olacak. Onunda senle ilgili endişeleri olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Cathy başını salladı.

“Bu kararını gözden geirmeni istiyoruz. Galiba biraz acele ediyorsun.”

“Katılıyorum,” dedi Ty. “Bence bu çok romantik bir şey. Gerçekten Cathy,” diye de ekledi, Cathy ona, *sen de mi Brutus*, der gibi bakınca. “Bence birbirinize çok yakışıyorsunuz. Ama bu ciddi bir mesele.”

“ok ciddi,” dedi Anna. “Ve bunun ne kadar büyük bir karar olduğunu pek dşnmşe benzemiyorsunuz. Bu haği niversiteye gideceğine karar vermeye benzemez. Hatta evlenip ocuk yapmaya karar vermeye de benzemez. Bu senin hayatında alacağın en büyük karar. Ve en tehlikelisi.”

“Onu seviyorum.”

Anna’nın ses tonu değişmiyordu. Doğrusu bunu nasıl başardığını anlayamıyordum. “Sevdiğini biliyoruz. Francis’in teklifini kabul etmeden önce ne konuştuğunuzu bize anlatabilir misin? Francis seni vampire yasal bir şekilde dönüştüreceğine garanti verdi mi? Lisans başvurusu yapacak mısınız?”

“Elbette! Zaten size bunu yasal bir şekilde yapacağımızı söyledim. Francis on sekizime basana kadar beklemeye bile razı.”

“Aman ne iyi,” dedim, kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Ya da en azından duymamış gibi yapmışlardı. Ben orada durmuş onları seyrederken ve bir şeyleri yumruklamak isterken, Anna olanca sakinliğiyle mantıklı sorular sormaya devam ediyordu.

“Lisans işini konuştunuz mu?”

“Evet. Annemden on sekizime basmadan önce vampir olmak için bir izin kâğıdı isteyeceğimi söyledim. Francis bekleyebileceğini söylüyor ama ben mutluyum. Yeni bir hayatım olacak. Geride bırakacağım hayatımda daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Lisansımızı alır almaz harekete geçmek istiyorum.”

Cathy çok hevesli konuşuyordu. Bense bunların onun fikri olduğuna bir an için bile inanmamıştım.

“Annen hayatta kabul etmez.”

Anna yatıştırıcı bir ifadeyle bana baktı. “Öyle kolay kolay lisans vermiyorlar, biliyorsun,” dedi. “Yaşın tutmadığı için, anne babanın izni olsa da şansın pek artmıyor.”

“Francis söyledi. Ama annem olmaz dese de konsey bizi reddetse de on sekizime bastıktan sonra yeniden deneyebilirim. Şimdi de denemeye değer. Onay alma işi çok uzun sürebilir. Francis’le aynı yaşta olmak istiyorum. Onlar da başvuru formumuzu ve birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu görünce...”

Anna düşünceli bir şekilde, sanki Cathy başarılı bir münazara örneği sergiliyormuş gibi başını salladı. Bir vampir tarafından korkutulan, bu şehrin kurulmuş olmasının bir hata olduğunu söyleyen Anna’nın, böyle soğukkanlı kalabilmesine şaşıyordum. Sanki Cathy’ye karşı pes etmiş gibiydi.

“Bu sürecin işe yaramayabileceğini de konuştunuz mu?”

Cathy başını salladı. “Francis, başvurular yasal olduğu ve doğru bir şekilde yönlendirildiği sürece, başarısız dönüşüm yüzdesinin çok düşük olduğunu söylüyor. Ölümün ve zombileşmelerin nedeni, dönüşümlerin yasa dışı olması ve söz konusu vampirin ne yaptığını bilmemesinden kaynaklanıyormuş.”

Anna elimi sıkmasaydı bu konunun nasıl bir saçmalık olduğunu konusundaki görüşlerimi belirtecektim. Bazen bu işlemler hiç işe yaramıyordu. Herkes bilirdi bunu.

“Tanışmanı istediğim bir arkadaşım var Cathy,” dedi Anna ve bir an duraksadı, “Babamın bir arkadaşı. Bu konuda hepimizden fazla şey biliyor. Bir sürü dönüşüm görmüş. Zombilerle mücadele merkezinde çalışıyor. Onunla konuşmak ister misin?”

Cathy başını salladı. “Francis kendimi buna hazırlamamı söyledi. Lisans almak için bu gerekiymiş.”

“Gitmem gerek,” dedim. Ya gidecektim ya da yeniden ılık ılıa Ty’ı yumruklamak zorunda kalacaktım. Cathy’nin bir kez daha, “Francis diyor ki,” demesine tahammülüm yoktu. Çünkü Francis’in dediği Şey, aslında *hayatının sonu* anlamına geliyordu.

Cathy’nin dinlediği Şey buydu.

Düşmanımın Düşmanı Sevgilimdir

O gece uyumadım. Uyku tutmadı. Yemek yiyemedim. Kimseyle konuşmadım; annemle, babamla, hatta Kristin’le bile. Çünkü konuşmaya kalksaydım onlar da Ty gibi ya da Kafeen Krank’teki o vampir özentisi gibi konuşabilirlerdi. Ya onlar da tüm kanının emilmesinin ve bir daha asla gülmeyecek olmasının Cathy için bir onur ve ayrıcalık olduğunu söylerlerse ne olacaktı?

Cathy vampir olursa bir daha asla gülemeyecekti. Dönüşüm başarısız olursa da gülemeyecek, gülümseyemeyecek, konuşamayacaktı. Öürse de.

Ty ve Anna’nın neden böyle düşünmediğini anlayamıyordum. Ben başka bir şey düşünemiyordum.

Acilen bu sorunu çözmem gerekiyordu. Cathy’yi bu kararından vazgeçirmeliydim ama ne istediğini anlamaktan o kadar uzaktım ki nasıl bir argümanla karşısına çıkmam

gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Cathy sanki *elma mavidir* diyor gibiydi!

(Hayır, elma mavi değildir. Gökyüzü mavidir. Elma kırmızıdır. Ya da yeşil, fakat kesinlikle mavi değildir!)

Halbuki Cathy şunu diyordu: “Vampir olmak için hayatımı tehlikeye atmak harika bir şeydir!”

Hayır değildir. Hem zaten nasıl bir insan bunu kabullenir ki?

Belli ki Ty kabulleniyordu. Ve kafedeki bazı insanlar.

Annesi Cathy’ye hayatta izin vermezdi. Hiçbir ebeveyn böyle bir şey yapmaz, çocuğunun ölümüne neden olabilecek bir şeye imzasını atmazdı. Cathy sekiz ay sonra on sekiz yaşına basacaktı. Onu, fikrini değiştirmeye ikna etmek için sekiz ayım vardı.

Pek uzun bir süre sayılmazdı.

Başarısız olmak gibi bir seçeneğim yoktu. Cathy’yi hayatını heba etmemeye ikna etmek zorundaydım. Bir yolunu bulmalıyım. Ve kendime yandaş bulmaya mecburdum.

Ertesi gün okulda, uçakla yolculuk yaptıktan sonraki gibi bir his vardı içimde: Büyük bir gürültüden, fırtınadan sonraki geçici sessizlik gibi.

Ty ve Anna beni gördüklerinde yarım ağızla şöyle bir, “Selam,” deyip geçtiler. Ben de yere bakarak onlara, “Selam,” diye mırıldandım.

Cathy ayakkabıları yeşil döşemede gıcırdayarak yanıma geldiğinde ona, *selam*, bile diyemedim. Sadece, yanında Francis olmadığı için memnun olmuştum. En iyi arkadaşımı öldürmek isteyen adamı görmeye hazır değildim.

“Merhaba,” dedi Cathy, alçak sesle.

“Hımmm,” dedim ve zil çaldı.

Tek kelime etmeden sınıfa kaçtım. Kendimle gurur duyuyordum.

Tabii yaptığım şey sadece kaçınılmaz olanı ertelemekti. Ki bu durumda böylesi, kafeterya, öğle yemeği ve Cathy’nin yanıma gelmesi oluyordu.

“Bir daha deneyebilir miyiz?” diye sordu. “Merhaba. Ve özür dilerim.”

Çılgınca bir karar vermiş olduğu için mi özür diliyordu? Ve bu kararından vazgeçmeye hazır mıydı? Francis dün gece yemeğine uyuşturucu attığı ve onu bu çılgınlığa ortak olmaya ikna ettiği için mi özür diliyordu? Yoksa onu bu hâlde görmek zorunda kaldığım için mi özür diliyor ve hiçbir şey hatırlamadığı için dün geceki çılgın konuşmayı tekrar etmemi mi istiyordu?

“Efendim?” dedim.

“Francis’in en büyük hayranı olmadığın sır değil,” dedi Cathy. “Vampirler hakkında ne düşündüğünü de biliyorum. Anna’nın ne düşündüğünü de.”

“Bu haksızlık. Ben...”

Cathy ben cümlemi tamamlayamadan atıldı. “Sana o sözleri söylediğime inanamıyorum. Dehşete düşeceğini biliyordum. Çok mutluydum ve sanırım bu mutluluk beni düşünemeyecek hâle getirmişti.”

“Peki ne zaman düşünebilecek hâle geleceksin?” diye sordum.

Cathy bu müthiş mantıklı soruyu duymazdan gelmeyi tercih etti. “Bunun önemli bir karar olduğunu biliyorum.

Seni çok şaşırttığını da biliyorum. Benim için korktuğunu da biliyorum. Bunun biraz ani olduğunu da biliyorum. Bunun başıma geleceği aklıma bile gelmemişti ama Francis söylediği anda bir anda ortaya çıktı. Bunu her şeyden çok istiyorum. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımın, bu yüzden bunu anlamamı istiyorum.”

Cathy’yi tutup şöyle iyice bir silkelemek yerine yumruklarımı sıktım.

“Sen de benim en iyi arkadaşımın,” dedim. “İntihar etmene de bu yüzden izin veremem.”

“Vampir olmak intihar etmek değil ki!” dedi Cathy. “Bak Mel. Vampirlere karşı birazcık bile olsa önyargılı olduğunu kabul edemez misin? Hayır, yani o anlamda demiyorum. Fakat onları biraz hızlı yargılıyormuşsun gibi gelmiyor mu sana? Onlar hakkında biraz daha bilgi sahibi olmaya ne dersin?”

“İstersen birlikte onlar hakkında bir kitap okuyabiliriz,” dedim, **ÖLÜM TEHLİKESİ** yazan her yerin altını çizmeyi düşünerek.

Cathy gülümsedi. “Kitapları ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Ama ben daha elle tutulur bir deneyimi kastetmiştim.”

“Francis’in elini tutmamı mı istiyorsun?” Yüzümü ekşitdim. “Bu biraz uygunsuz kaçmaz mı Cath?”

“Hayır, Francis’i demiyorum,” dedi Cathy sabırla. “Belki sen de bir vampirle çıkarsın da iki çift oluruz diyordum.”

Cathy’den ilk defa böyle bir şey duyuyordum. Tam delikti.

“İıı, şey,” dedim. “Ben bir vampirle çıkmak istemem!”

Önyargılı olmak falan değildi bu. Kızların çoğu, kendilerinden kısa boylu bir erkekle çıkmak istemezdi. Ya da kırmızı saçlı bir erkekle.

Ben de nabızı atmayan biriyle çıkmazdım.

Her neyse, esprilerime gülmeyen erkeklerin hiç şansı yoktur. O yüzden, esprilerime gülmeyen erkekler de uzaya gidebilirler.

“Çıkmana gerek yok ki,” dedi Cathy. “Vampir olmasına da gerek yok.” Bir an durdu. “Francis’in evlatlığıyla iyi geçindiğini söylemiştin galiba.”

“Francis’in nesi? Kit’i mi diyorsun?”

Neredeyse ciyaklamıştım. Cathy, Kit’in gerçek adını ve bu adın nereden geldiğini bile bilmiyordu. İşler istediği gibi giderse, insanların istemedikleri bebeklerini, o yesin diye kapısına bırakacaklarını da bilmiyordu.

“Birbirinizin esprilerine gülmüşsünüz,” dedi Cathy, dikkatli bir şekilde.

“Komikti,” diye itiraf ettim istemeye istemeye. “Ama biraz...”

Neredeyse *garipti* diyecektim ki Kit gerçekten öyleydi. Gölge’nin o tuhaf dünyasının bir parçasıydı. Cathy’nin içinde olmak istediği o dünyanın. Kit anlamadığım biriydi ve anlamak istediğimi de sanmıyordum.

Ama hakikaten komik çocuktuk ve aynı fikirde olduğumuz birkaç konu vardı.

Camille’i bu deliliğe dahil etmek istemediği hakkında bir şey söylemişti. Francis’in aptal aşk şarkısıyla dalga geçmişti. Cathy’nin yaşından bahsetmişti.

Evinde Francis’le Cathy’nin ölümsüz aşkını görmek istemediğini açıkça dile getirmişti.

Bir yandaşa ihtiyacım vardı.

“Çekiciydi,” dedim. “Kit çok çekiciydi! Garip falan değildi.”

“Aaa,” dedi Cathy, şaşırmış ama memnun bir ifadeyle.

“Ve,” diye devam ettim. Yaptığım kötülüktü ama önüne geçemiyordum. “Bu cumartesi de plaja gitmeyi düşünüyordum. Bu aralar hava çok sıcak. Havanın uzun süre böyle devam edeceğini de sanmıyorum.”

“Aaa,” dedi Cathy.

Biraz daha az memnun görünüyordu.

Lanetlilerin İkili Randevusu

Hava raporunda havanın güneşli olacağı söylenmişti ve ilk defa meteorologlar, iblis gibi yalan söylememişlerdi. Hava gerçekten güneşli ve serindi. Plaja gitmek için çok güzel bir gündü.

White Sands, uzak ara en gözde plajdı ve oraya gitmek için yılın en güzel zamanıydı. Sonbahar aylarında orası çok kalabalık olmazdı.

Fakat Kit her nedense Honeycomb Plajı'na gidelim diye ısrar etmişti. Açıkçası, bunun neşemi yerine getirdiği söylenemezdi. Anna'nın anne babası Honeycomb Plajı'nda tanışmışlardı. O yüzden Anna da bu yaza kadar hep buraya gitmek istemişti. Galiba o da burada biriyle tanışmayı ümit ediyordu.

Plaj sadece Anna yüzünden kötü değildi. Burası White Sands gibi güzel değildi ve her ne kadar yılın bu dönemi suya

girmek için pek keyifli sayılmasa da dalgalar yüzmeye engel oluyordu.

Cesurca yüzen tek bir kişi vardı. Speedo mayosu içinde, nefessiz kalmış bir salak gibi görünüyordu. Sahildeki az sayıda kişi, ona bakmıyordu. Zaten boğulsa bile ona bakacaklarını sanmıyordum.

Plajdaki herkes bize bakıyordu.

Cathy bir piknik örtüsü ve kendi yaptığı bir şişe limonata getirmişti. Francis, giysisini getirmişti. Güneş, baretinden yansırken, Francis de piknik örtüsünün üzerinde kaskatı bir şekilde oturuyordu.

Berbat, kötücül, alaycı bakışlara maruz kalarak bir vampirle plajda takılma fikrini benim ortaya attığımı düşünüyor olabilirsiniz.

Ama hayır. Böylesi, sadece bonustu.

Cathy'nin neleri kaçıracağını görmesini istiyordum. Güneşli bir gün, mavi deniz ve sapsarı kum. Sonbaharda olmamızın buna engel olmasına izin vermeyecektim. Ayrıca, gündüz vakti astronot giysisiyle dolaşan asık yüzlü bir sevgilinin, romantizmimizin parıltısını biraz söndürmesini umuyordum. Fakat Cathy, hülyalı bir mutlulukla Francis'in baretine bakıyordu. O yüzden, bir kez daha Cathy'nin yanılsamasının gücünü hafife aldığımı düşünüyordum.

Romantizm demişken, benim çıktığım çocuk da buradaydı tabii.

Kit aslında çıktığım çocuk değildi. Ben onunla çıkmak istemiyordum. Onun da benimle çıkmak istediğini hiç zan-

netmiyordum. Onun neden burada olduğunu biliyordum. Annesi, onun insanlarla daha fazla vakit geçirmesini istemişti. Muhtemelen Kit'i büyütmenin, bir yavru aslan falan yetiştirmek gibi bir şey olduğunu düşündüğü için. Ne de olsa yavru aslanın sonunda kendi doğasına salınması gerekcekti. Onu sonsuza kadar yanınızda tutamazdınız. Tutmak istemezsiniz.

Ona Kitten adını koymuşlardı. Onu bir insan gibi görmüyorlardı.

Fakat Cathy, bu yaptığımızı çıkmak olarak nitelendiriyordu ve bu da beni biraz rahatsız ediyordu. Kendimi Kit'e bakarken buldum.

"Francis dayı," dedi Kit, Francis'in giysisinin içinden gelen boğuk sesli itirazlarına rağmen. Uzanıp Francis'in baretini tıklattı. "Francis dayı."

"Ne var Christopher?" dedi Francis, Cathy'ye bakmayı bırakıp baretini çekerek.

"Tık tık."

Francis, Cathy'ye geri döndü. Kit sırtıttı. Bencillikten uzak, hayatından memnun görünmeyi başarıyordu. Çok şirindi. Ben de ona kaçamak bakışlar atıyor, gülümsemesine, elmacık kemiklerine ya da kahverengi, kıvrıkcık saçlarına bakıyordum.

Tamam, Cathy'ye yalan söylememiştim. Kit gerçekten yakışıklıydı.

Beni esas olarak sinirlendiren de buydu. Ben en iyi arkadaşımı kurtarma görevindeydim; tuhaf bir çocuğu yakışıklı bulmaya vaktim yoktu.

Enseme bir voleybol topu gelince düşüncelerim yarıda kaldı. Örtünün üzerinde dönüp topu aldım. Ayağa kalkıp topu attığını tahmin ettiğim çocuğun karşısına dikildim. Çocuk, suratımı görünce, voleybol ağının arkasına gizlendi. Galiba bakışlarımdan, şu an çok neşeli olmadığımı anlamıştı.

Ve şu an silahlıyım.

“Heh heh,” dedi çocuk, ellerini kendini savunmak için kaldırarak. “Oynamak ister misin?”

Topu çocuğa sertçe fırlattım. Çocuk topu ellerinden ziyade karnıyla tuttu ve acı çekiyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı.

Şu öfkeli hâlimden kurtulacak bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ayrıca şu anki durumu Kit’le konuşma fırsatını bulmam gerekiyordu.

“Evet, isterim,” dedim, yan gözle Kit’e bakarak. “Geliyor musun?”

Kit gözlerini kırıştırdı, sonra yine gülümsedi.

“Sen oynar mısın Francis?” diye de ekledim ki Cathy onu da ihmal etmediğimi görsün.

O esnada ayağa kalkan Kit’le bir an için göz göze geldik ve Francis’in baretime voleybol topu gelse ne olacağını hayal ederek karşılıklı gülümsedik.

“Teşekkür ederim, oynamam,” dedi Francis. “Ama Catherine, sen istiyorsan lütfen oyna. Eğlencene mani olmayı katiyen istemem.”

“Ben şu an olduğum yerde gayet mutluyum,” dedi Cathy, utangaç bir ifadeyle.

Francis koca eldiveniyle Cathy'nin elini tutup baretime doğru yaklaştırdı. Sırtı onlara dönük duran Kit bir an, midesi bulanana birinin yüz ifadesini taklit etti. Gülümseme sırası bendeydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Voleybol ve Seks

Biraz öfkeliydim, eskrim takımındakiler de rekabetçi biri olduğumu söylerler. Güneş kafamı ve kollarımı yakıyordu, ortalığı toza dumana boğarak smaç üstüne smaç vuruyordum ve filenin karşı tarafındaki takımı perişan ediyorduk.

Kit'e bir kere "Geri çekil, fileye yaklaşanı mıhlarım!" diye bağırıyordum ve çok havalıydım. Oğlanların çoğu *bak sen şu küçük hanıma* ayağı yapardı ama bir karışık çiftler maçında kafasına çivi çakarak Ty'a dersini vermiştim.

Topu karşı sahaya smaçlamak için yükseldim. Az önce topu bana doğru atan çocuk manşet yapmayı denememişti bile. Üzüntü ve yenilgi hissiyle hafifçe inlemekle yetindi.

Ellerimi belime koyup güldüm. "Mola almak ister misiniz?"

"Evet, evet, lütfen," diye bağırdı yeşil bikinili bir kız ve hepsi birden şezlonglarına seğırttiler.

Tere ve kuma bulanmış bir hâlde, kendimi çok iyi hissederek Kit'e dönüp gülümsedim. "Emir alma konusunda iyisin."

"Sen de emir verme konusunda fena değilsin," dedi Kit rahat bir ifadeyle ve bana kumlu bir beşlik çaktı. Ellerine bakıp yeniden gülümsedi. "Bu benim ilk beşliğim. Bu anın tadını çıkartıyorum. Ayrıca ilk voleybol maçım."

"Plaj voleybolu."

"Düzelتيyorum. İlk plaj voleybolu maçım. Mükemmel ilklerin günü."

Ben de Kit'e gülümsemekten kendimi alamadım. Sonra dönüp kumlara bakınca, Cathy'nin piknik örtüsünü, üzerindeki limonata şişesiyle birlikte terk edilmiş hâlde gördüm. Örtünün ucu rüzgarla hareket ediyor, hafif bir acil durum çağrısı yapıyordu.

"Nerede bunlar?" diye sordum.

Koyu boydan boya taradım, sonra tepelere baktım. Deniz kenarında yürüyenlerden hiçbirinin üzerinde astronot giysisi, yanında da bir küçük hanım yoktu.

Tepeye doğru yürümeye başladım.

Rüzgarın koyla aynı şekilde biçimlendirdiği kayalara tırmanmaya başladık. Yamaçtaki gevşek taşlara basınca tökezledim ve gördüğüm mağara ağzını bir an için başka bir gölge sandım. Tabii ki değildi. Mağaranın içindeki karanlıkta, gölgelerdeki kapkaralıktan ziyade, serinliğin ve derinliğin göstergesi olan bir mavilik vardı. Mağaradan içeri girince onları gördüm. Francis baretini çıkartmıştı, sarı saçları loş ışıktaki parlıyordu. Kafası Cathy'nin yüzüne doğru eğilmişti.

Gölgelerin içinde adeta bir tablo gibiydiler. Aşk kitaplarındaki, dudakları buluşmak üzere olan âşıklar gibi görünüyorlardı.

Belli ki bugünkü buluşmamızın romantik potansiyelini çılınca hafife almıştım.

Dönüp taşların ve kumların üzerinden atlaya zıplaya gün ışığına çıktım.

Kit de peşimden geldi. Ona yan gözle, öfkeli bir bakış attım. O da bu işin, Cathy'yi yutmak isteyen dünyanın bir parçasıydı. Hızlı adımlarla sahile inip buz gibi suyun ayaklarımı masmavi etmesine aldırış etmeden denize baktım. Kit de hemen bir adım arkamda duruyordu.

“Keyfin yerinde bakıyorum,” diye kızdım ve anında pişman oldum. Olanlar Kit’in suçu değildi ki.

“Evet,” dedi Kit. “Honeycomb Plajı’nı görmek çok güzel. Annem hep bahsederdi.”

Koyun bu hayal gücünden uzak ismi tarihine uymuyormuş. Yüzyıllar önce burası, Main’in kaçakçılık merkeziymiş. Buraya ülkenin ve dünyanın her yerinden, içinde vampirlerin yemesi için kölelerin olduğu gemiler gelirmiş. Köleliğin yasal olduğu dönemlerde bile vampirlere köle satmak yasa dışı bir şeymiş ama yine de kaçak bir şekilde yapılmış. Hangisinin daha kötü olduğuna karar vermek çok zor; vampirlerin mi yoksa köleleri onlara satan insanların mı?

Kit’e baktım. Camille’in bu kadar yaşlı olduğunu düşünmemiştim.

Kit kaşlarını kaldırdı. “İngiliz askerler, Bağımsızlık Savaşı esnasında buraya geldiğinde, şehir halkı, yani insanlar ve

vampirler onları burada beklermiş. Annem de onların arındaymış.”

Ne dediğini kulağı duyuyor muydu? Annesi Bağımsızlık Savaşı’nda askerleri ısıtıyormuş. *Acaba Camille köleleri de yemiş midir*, diye merak ettim. Acaba o günleri eski güzel zamanlar olarak yad ediyor muydu? Vampirlerin köle ticaretini canlı tuttuğu zamanları. Hâlbuki kendisi şu an, kan bağışçısı olmayan insanları ısırarak vampirleri tutuklayan bir vampir polis olmuştu. Zaman herkesi değiştiriyor, değil mi?

Acaba kaç vampir, *keşke değişmeseydim*, diye düşünüyordur?

“Burayı nihayet görmek çok güzel,” dedi Kit.

“Ama burası şehre çok yakın,” dedim. “İstedğin zaman gelebilirsin.”

“Evet,” dedi Kit. “Ama evdekilerle plajda geçireceğim bir gün, pek de eğlenceli olmazdı.” Etrafına bakınca bir an ben de plajı onun gözlerinden gördüm; sonra gökyüzüyle denizin renginin arasında bir renkteki ilgiyle plaja bakan gözlerini gördüm. “Çok güzel burası,” dedi Kit. Sesi biraz hüzünlüydü.

İçimdeki öfke biraz dindi. “İyidir.”

“Sen de çok şımarıksın,” diye takıldı Kit bana, sonra kumlu parmaklarıyla hafifçe dürttü. “Minty hep, *Üzerlerine bir kova güneş ışığı boşaltırsan, çocuklar zıvanadan çıkar*, derdi.”

“Çok çocuk yetiştirmiş galiba.”

Kit güldü. “Hayır, sadece beni yetiştirmiş. O da pek yetiştirmek sayılmaz. Hemen her şeyin beni zıvanadan çıkarttığını söyler.”

“Güzel kelime seçimi. *Zıvanadan çıkartmak*, ha? Kulağa güzel geliyor.”

Kit beni yine dürttü. “Benim en sevdiğim kişi sayılmaz. Ama hiçbir Gölge mükemmel değildir.”

“Bu da annenin laflarından biri mi?”

Beni yine dürtmek isteyince elini tuttum. Misilleme yapacağımdan korkarak o da öbür elimi tuttu. Ve o an, dalgalar ayaklarımıza kadar gelirken, orada el ele durduk.

“Davet ettiğin için teşekkürler,” dedi Kit. Nabzının hızlandığını hissedince, aslında çıkmadığımı bilmediğini fark ettim.

Galiba şu an, onu benim davet etmediğimi söylemek için iyi bir zaman değildi.

Bir elimi elinden çektim, parmaklarımın ucunda yükseldim ve kafasını bana doğru çektim. Güneş saçlarımı yakıyordu ve ıslak dudakları benimkilerin üstündeydi. Voleybol maçının enerjisi, Cathy konusunda yaşadığım kafa karışıklığı ve üzüntü, şu an öpücük olmuş, yeni ve ateşli bir şeye dönüşmüştü.

Kit’in dudakları benimkilere kenetlenince öpücük iyice kesin bir hâl aldı ve kumlu avucumla ensesini tuttum. Elini belime koyunca ona sokuldum. Vücudumun kıvrımları onunkıyla bütünleşti, dudaklarımız birleşti. Şehvetli, yakın ve insan bir şekilde, öylece durduk.

Kit geri çekilip mırıldandı. “Seks yapmak istemiyorum, tamam mı?”

“Ne?”

“İnsanların nasıl her zaman seks peşinde olduklarını biliyorum,” dedi Kit. “Bunda da hiçbir sorun yok!”

Yargılamıyorum. Sadece, yani, buna hazır değilim ve annem duyarsa sinir krizi geçirir. Ve...”

Onu öyle sert bir şekilde ittim ki neredeyse suya düşüyordu.

Şimdi bir deniz kenarı metaforu kullanacağım. Şu an yaşadığım his, bir denizanası tarafından, gururundan sokulmakla eş değerd.

“İnsanların nasıl her zaman seks peşinde olduğunu biliyorum mu?” diye tekrar ettim, sesimi yükselterek. Sesim daha ziyade bir martı çılgılığı gibi çıkmıştı, deniz kenarı temasından devam edecek olursak.

Kit ensesini ovuşturarak temkinli bir şekilde bana baktı. “Yani,” dedi, “Gölge’de takılan kızlar ve oğlanlar var. Ve...”

“Onlar vampir hayranı tipler Kit!” diye bağırardım. “Oradalar çünkü vampirlerle seks yapmak istiyorlar! Bütün insanlar bu şekilde davranmaz.”

“Aaa!” dedi Kit. “Tamam o zaman.”

Biraz yüzü kızarmıştı.

“Bak, sana insanların nasıl davrandıklarıyla ilgili bir ders vereyim,” dedim. “Bir erkek, bir kızın, daha ikinci buluşmalarında onunla seks yapmak istediğini düşünüyorsa, biz insanlar ona pislik diyoruz! Aslında bu, bir kızın, daha *evet, seks çok iyi bir fikir*, demeden, hemen onunla seks yapmak isteyeceğini düşünen bütün erkekler için de geçerli.”

Yumruklarımı yeniden sıktım. Az önce herkesin duyabileceği bir sesle “Evet, seks çok iyi bir fikir,” diye bağırırmam pek iyi olmamıştı.

“Tamam,” dedi Kit, ciddi bir sesle. Ciddi ses tonunun, onda ender rastlanan bir şey olduğunu çoktan öğrenmiştim. “Vay be, gerçekten özür dilerim. Bilmiyordum. Seni incitmek veya aşağılamak falan istememiştim. Özür dilerim.”

Nasıl insan olunacağını bile bilmeyen bir çocukla sahte mi, gerçek mi belli olmayan bir şekilde çıkmak ve sonra salak gibi gidip onunla öpüşmek bana çok iyi gelmişti, değil mi?

Vampirler hayatımı mahvediyordu!

“Güzel bir öpüşmeydi. İlk kez bir insanla öpüşüyorum. Sana bugünün bir ilkler günü olduğunu söylemiştim.”

Diğer öpüşmelerinin kimlerle olduğunu bilmek istemiyordum. Herhalde vampirleri kastediyordu. Ürpermemek için kendimi zor tuttum. Şu çocuk bu şekilde nasıl yaşayabiliyordu?

Cathy bu şekilde nasıl yaşayacaktı?

Böylesi, bana bir kez daha bir yandaşa ihtiyacım olduğunu hatırlatmıştı.

“Tamam,” dedim, Kit’i taklit ederek. Kit’in yüzünde bir an için, çok da rahat olmayan bir gülümseme belirdi. “Ama şu anı mahvettin.” Durdum. “Şu an demişken, bu yeni Francis’le Cathy gelişmesine ne diyorsun?”

“O iki deli,” dedi Kit, hâlâ biraz temkinli bir şekilde, “birlikte sonsuza kadar yaşamaya karar vermeden önce, en azından birinci aylarını kutlamayı bekleseler iyi ederler bence. Bu konuyu Francis’e açtığımda, ruhumda hiç şiire yer olmadığı için odama gitmemi söyledi. Camille ise onu umursamamamı söyledi, ben de öyle yaptım.”

“Gördün mü?” dedim. Haklı çıkmıştım: Kit benim yanımdaydı. “Francis’in Cathy’yle çıkması çok garip. İlişkileri kalıcı olmaz.”

Deniz yükselmeye başladığı için plajın iç kısmına ilerledik. “Bana da kötü bir fikir gibi geliyor,” dedi Kit. “Ama bizi hiç ilgilendirmez.”

“Cathy kendini sonsuza kadar mutsuz edecek ya da öldürebilecek bir seçim yapıyorsa beni ilgilendirir.”

“Francis’in onu zincire vuracak hâli yok ya,” dedi. “Francis iyi biri, Cathy’ye de gerçekten önem veriyor. İlişkileri yürümeyecek olursa istedikleri zaman ayrılabilirler.”

“Ama Cathy vampirlikten ayrılmaz,” diye çıkıştım. “Ve o şeylerden biri olursa, asla mutlu olamaz.”

Kit iyice durgunlaştı. “O şeylerden biri mi?” dedi.

“Hayır,” dedim bocalayarak. “Bak, eminim Camille, şey, annen, eminim iyi biridir ama...”

“Evet, annem,” dedi Kit. “O benim annem. Sen de lütfen, annem derken sanki tırnak işareti koyuyormuşsun gibi konuşmayı kes.”

“Koymuyordum ki!” diye itiraz ettim.

“Evet, koyuyordun,” dedi Kit. “Bak, sana *o şeylerle* ilgili bir şey söyleyeyim. İnsanlar beni bir kapıya bırakıp gittiler. Vampirler beni evlerine aldı. Bir seçim yapacak olsam, kesinlikle vampirleri seçerim.”

“Bu da çok aptalca bir seçim olur çünkü insanlar hakkın da hiçbir şey bilmiyorsun!” diye bağırdım.

“Daha ne öğrenmem gerekir ki?” diye bağırdı Kit de. “Önemi yok. İnsanlarla ilgili her şeyi unutup *o şeylere* dön-

şebilecekken, bir iki ay içinde öğrenmem gereken her şeyi öğreneceğim!”

Susma sırası bendeydi. Üzerime kayalıkların veya başka bir şeyin gölgesi düşmüş gibi üşüdüm.

“Ne dedin sen?” diye fısıldadım.

“On sekizime basar basmaz vampir olacağım,” dedi Kit, çok sakın bir şekilde. “Tabii ki.”

YİRİMİ İKİNCİ BÖLÜM

Zombilerle Eğlence

Bekleme odası, dünya tarihindeki bütün bekleme odaları gibiydi. Bir diş hekiminin, doktorun, hatta güzellik salonunun bekleme odası olabilirdi. Duvarlarda posterler vardı. Küçük çocukların oynaması için, çitle çevrilmiş bir alan bile vardı.

Buranın alelade bir bekleme odası olmadığıyla ilgili tek ipucu, duvarlardaki posterlerin hep zombiler, vampirler ve bunlara dönüşmenin tehlikeleri hakkında olmasıydı. Ha, bir de kapılar kurşundu ve üzerlerinde Fort Knox'dakilerden bile daha fazla kilit vardı.

Resepsiyonculara bir kez daha bön bön gülümsedim. Sıradan resepsiyon görevlileri olmalarına rağmen hepsi silahlıydı ve zombileri etkisiz hâle getirme konusunda eğitim almışlardı. Odada, resepsiyon görevlileri/zombi etkisizleştiricileri dışında, benden başka kimse yoktu. Zombilerden biri

kaçıp Cathy'ye saldırırsa ne olur diye düşünmekten kendimi alamadım. Normalde böyle bir şeyin imkansız olması gerekiyordu. Burası güvenli bir tesisti, falan filan işte.

Fakat sonuçta, içinde zombiler olan bir tesisti. Ve en iyi arkadaşşıma şu an, vampir olup olmama konusunda karar verme sürecine hazırlık olması için, o zombiler gösteriliyordu. Yanında, Talihsiz Öpüşme Olayı'ndan beri görüşmediğim Kit de vardı. Francis ve Camille onlarla değildi. Tarafılık ve haksız müdahale olmasın diye.

Kit bu sabah beni gördüğünden beri gülümsememişti -Talihsiz Öpüşme Olayı'ndan beri ilk görüşmemiz. Hafifçe kafasını eğip geçmişti ve bu da galiba, *ha, şu beni öpen, benim de seks yapmak istediğini sandığım kız, ne rezil durum ya da ha, şu annem de dahil olmak üzere bütün vampirlerden nefret eden kız, ne rezil biri* demek oluyordu.

Zaten hiç umurumda değildi. Cathy çok daha fazla umurumdaydı ki o da her ne kadar bana itiraf etmese de bugün olacaklar konusunda çok heyecanlıydı. Hayatında daha önce hiç zombi görmemişti. Ben de görmemiştim. Kit de görmemişti. Tanıdığımız hiç kimse görmemişti. Vampirler dışında.

Dönüşüm esnasında bir hata olur da vampir yerine bir zombi ortaya çıkarsa, derhal Zombi İmha Birimi (ZİB) çağırılıyor ve zombilere ait tüm izler siliniyordu. Silinmesi de gerekiyordu. Zombiler, akıllarını yitirmiş ve çok yavaş hareket eden yaratıklar olabilirlerdi ama bir hayli bulaşıcıydılar. Isırılacak olursanız, ısırılan uzvunuzun bir gün içinde kesilmesi gerekiyordu, aksi takdirde siz de zombi oluyordunuz. Felaket bir durum. Bugünlerde, en küçük şehirlerin

bile kendi ZİB'leri oluyordu. Uzun yıllardır ciddi bir vukuar yaşanmamıştı.

Ama yine de. Zombiler işte.

İnanılmaz güvenli görülen bu kurşun kapıların arkasında bir yerde Cathy, bir zombinin tükürük mesafesindeydi. Belki birden de fazla zombinin. Bazı kurumlarda birkaç zombi bulundurdıklarını ve birisi paramparça olduğunda yerine yenisinin konulduğunu biliyordum.

Bir keresinde annemle bütün zombilerin yok edilmesi için yapılan bir protesto gösterisine katılmıştım. Karşıt görüşteki kişiler, insanların dönüşümün bütün muhtemel sonuçlarına hazırlıklı olabilmesi için, zombileri görmeleri gerektiğini söylüyorlardı.

Bense, karşıt görüştekilerin, yeni bir zombi patlaması olursa bu görüşlerini yeniden gözden geçirmeleri gerektiğini düşünüyordum. Ama tabii bunun için biraz geç kalınmış olurdu, öyle değil mi?

Su soğutucusuna gidip bir bardak su aldım.

“Normalde bu iş ne kadar sürüyor?” diye sordum, ZİB resepsiyoncularından/seçkin zombi imha görevlilerinden birine.

Adam işinden kafasını kaldırıp hafifçe gülümsedi. “Duruma göre değişir. Bazen bir iki dakika içinde çıkarlar.” Yüzünü buruşturdu. “İçeridekiler pek iyi görünmez de. Anlatabiliyor muyum? Eğer arkadaşınızın fikrini değiştireceğini düşünüyorsanız, şansınız fazla. Bu turu yapanların yarısından fazlası fikrini değiştirir.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Arka taraf pek hoş değildir. İnsanların çoğuna, bu risk gerçek değilmiş gibi gelir. *Yüzde on zombileşme ihtimali çok fazla sayılmaz*, diye düşünürler. Zombi bile olamayıp doğrudan ölme ihtimallerinin de en az bu kadar olduğunu unuturlar. Gerçek bir zombiyi ve bu zombilere nasıl muamele edildiğini görünce, onda iki başarısızlık oranı, bir anda gözlerine çok gerçek görünür.”

Ürperdim. “Beni ikna etmenize gerek yok. Ben tamamen insan takımındanım.”

Adam güldü ve “Hı hı,” dedi, sonra elinde bir kovayla yanıma geldi.

Cathy’nin az önce girdiği kapı birden gürültüyle açıldı. Yüreğim ağzıma geldi.

Kit dengesiz adımlarla dışarı çıktı. Yanında, ona elini uzatan bir kadın vardı. “Kovaya ihtiyacınız olursa,” dedi.

Kit yere diz çöktü. Resepsiyoncu, kovayı tam zamanında yetiştirdi.

VİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kusma ve Öpüşme Hakkında

“İyi ki annem burada değildi,” dedi Kit. “İnsan kusmugundan iğrenir.”

Altı yatağı ve perdeleriyle, şaşılacak şekilde bir hastaneye benzeyen revirdeydik. Yatakların yalnızca bir tanesi doluydu. Kit, kafasında bir buz torbasıyla yatıyordu. Doktor onu kontrol edip sağlam raporu verdikten sonra, gitmeden önce bolca su içmesini ve en az yarım saat dinlenmesini söyledi. Kit’in yanına oturup ona destek olmaya çalıştım.

Cathy’nin içeriden çıkışına hazırlık yapıyordum.

“Yani, kusmak, benim de şahit olmak isteyeceğim şeylerin başında gelmez. Ya da eşlik etmek isteyeceğim. Vampirler kusmuktan iğrenme konusunda yalnız değil.”

Hasta olduğumda anne babamın iğrenmediğini söylemedim. Ya da iğrenmiş olsalar bile bunu bana söylememişlerdi.

“Doğru,” dedi Kit canı sıkkın bir şekilde. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Sorun değil,” dedim, dizine vurarak. “Ha, dur,” dedim. “Dizine dokunmam, seninle seks yapmak istediğim anlamına gelmiyor.”

Kit’in yüzü kızardı. “Ben...”

“Vampir olduğunda bir daha yüzün kızarmayacak, biliyorsun değil mi?”

İyice kızardı. “Yüzümün kızarmasını özlemeyebilirim. Tekrar özür dilerim.”

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. Cathy’ye, Kit’le aramda olanları anlatmamıştım. Vampirler tarafından yetiştirilmiş bir garabet tarafından, seks bağımlılığıyla itham edilmek! Doğrusu bunu asla kimseye anlatmayacaktım.

“Şaka yapıyorum Kit. Bu da sanırım, az önce bir zombi gördükten sonra üst üste kustuğun düşünülürse, pek hoş bir şey değil.”

Kit yüzünü buruşturdu. “Birçok zombi.”

“Birçok mu?”

“Peki, üç zombi. Ama bir tanesi bile yeterliydi. Gayet yeterliydi.”

“Üzüldüm. Berbat bir şeymiş anlaşılan.”

Söyledikleri bu kadardı ama ben ayrıntıları sormak için can atıyordum. Neye benziyorlardı? Yakından yani. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu biraz bile olsa hatırladıkları doğru muydu? Konuşuyorlar mıydı? Yoksa sadece hırıldıyorlar mıydı? Herkesin dediği gibi kötü mü kokuyorlardı?

“Böyle bir şeye dönüşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum,” dedi Kit, su bardağına uzanırken. “Bu çok...” Ürperdi. “Ve onda iki ihtimal varmış.”

“Aslında,” dedim, resepsiyoncunun sözlerini tekrar ederek, “zombi olma ihtimali onda bir. Onda iki olan, ölmek. Ya doğrudan ölmek ya da zombi olarak ölmek. Çünkü, biliyorsun, zombiye dönüşürsen anında imha ediliyorsun.”

“Doğru. Eh, bu çok daha iyi,” dedi Kit. Suyundan bir yudum alıp yatağında doğruldu. Bana bakınca dudağı seğirdi. Galiba gülümsemeye çalışıyordu ama hâlâ korkmuş ve solgun görünüyordu.

Kit hep gülümsüyor ve herkesi gülümsetmeye çalışıyordu. Sanırım vampirlerle yaşayınca, insan ya bu konuda ısrarcı olmayı öğreniyordu ya da pes ediyordu. Kit de pes edecek biri değildi.

“Neden vampir olmak istiyorsun?” diye sordum birden. “Baksana, insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğini kendin söylüyorsun.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. İnsanlar hakkında pek bir şey bilmediğimi söyledim. Sen neden vampirlerin insan değil şey olduğunu düşünüyorsun peki?”

Tüylerim diken diken oldu ve dudağımı ısırđım. Kit orada öylece yatan hâliyle acınası görünüyordu, bu da arka arkaya dört kere kustuğı düşünülürse, hiç şaşırtıcı bir şey değildi.

“Bunu söylememem gerekiyordu,” diye itiraf ettim.

“Ama söyledin. Neden?” diye sordu Kit. “Bugüne kadar hiçbir vampir sana zarar vermemiş.”

Dudaklarımı büzdüm. “Şey, bundan emin değilim. Vampirler arkadaşlarıma zarar verdi,” dedim ve konuyu geçiştirmeye çalıştım. Çünkü Anna’nın durumu Kit’i ilgilendirmezdi. “Francis en iyi arkadaşımı benden koparmaya çalışıyor. Ayrıca konuşma şekli bana zarar veriyor. Ve şiirleri!”

Kit gülünce ben de gülümsedim.

“Sen onun şiirlerini duymadın ki!”

Omzuna yumruk attım. “Bu da seks istediğim anlamına gelmiyor bu arada.”

“Of, sus,” dedi Kit. “Soruma cevap ver. Vampirler. Neden onlara karşısın?”

“Kit, gerçekten vampirlere karşı değilim. Sadece vampir hayranlığının saçma olduğunu düşünüyorum.”

Kit kafasını çevirip öksürdü.

“Ama vampirler de orada bir yerde yani,” dedim, Gölge’nin olduğu yönü işaret ederek. “Biz insanlar ise şehrin geri kalan kısmında yaşıyoruz. Ve ben böyle olmasını tercih ediyorum. Francis benim gerçekten konuştuğum ilk vampir. Vampirler soyut bir kavram olarak daha kolay ele alınıyor. Ama galiba vampir düşüncesi bile beni tiksindirmeye yetiyor. Canlı ama değil. Ölü ama değil. Ve sülük, sivrisinek, yarasa gibiler. Kanımızı emiyorlar. Buna tepki vermemek çok zor, anlıyor musun?”

Kit kaşlarını çatı. “Tamam, ben insan uzmanı sayılmam. Sen benim gerçekten konuştuğum ilk insansın. Yani, *ince hamurlu, ekstra sucuklu pizza istiyorum ya da annemi rahat bırak, o seni seks kölesi yapmak istemiyor*, gibi cümleler dışında. Ama vampirler de insanlar gibi türlü türlü. Onların da

kişilikleri var. Bazısı kaba ve bencil, mesela Minty. Bazıları sevecen ve sorumluluk sahibi, mesela annem. Bazıları sinir bozucu ama iyi niyetli, Francis gibi. Hepsinin karakterleri farklı. Bazıları iyi, bazıları kötü. Bazıları fırsatını bulursa seni yer. Bazıları seni incelemek ister. Bazılarının ise umurunda bile değildir. Böyle insanlar olmadığını söyleyemezsin.”

“Beni yemek isteyen mi?”

“Donner Kafilesi?” dedi Kit. “Jeffrey Dahmer?”

“Tamam ama insanın insanı yemesi olağanüstü şartlarda olur ve bunu yapan çok az kişi vardır. Hâlbuki vampirlerde bu günaşırı oluyor!”

Dahiyane sözlerimi duyunca Kit’in yüzündeki bilmiş ifade kayboldu. “Ben vampirlerin de kişilikleri olduğunu söylemek istiyorum, o kadar,” diye lafı ağzında geveledi. “Sadece farklılar.”

“Hem de çok farklılar,” dedim. “Bundan korkmamak çok zor. En iyi arkadaşımın neden onlardan biri olmak istediğini anlamaksa iyice zor.”

“Bilmem ki,” dedi Kit. “Belki de zombileri görünce hevesi kaçır.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Senin hevesini kaçırdılar mı?”

Kit ona birden büyüleyici görünen hastane perdelerini gözlerini kısarak bakıp kafasını çevirdi. “Benim durumum farklı,” dedi. “Onlar benim Gölgem. Hep benim onlardan biri olmamı beklediler. Nasıl başka bir şey olunabileceğini bilmiyorum. Zaten başka bir şey olmak da istemiyorum,” dedi inatla.

“Peki,” dedim.

“Peki,” dedi Kit sakince. “Arkadaşın için farklı bir şey istediğini görebiliyorum,” ekledi, neredeyse gönülsüzce. “Önünde bir sürü seçenek var. Bu kararı vermek çok zor. Ayrıca, bunu da samimiyetle söylüyorum, Francis uğruna zombi olma riskini göze almak, bana biraz delilik gibi geliyor.”

“Biraz mı?” dedim. “Öyle mi diyorsun?”

Gülümsedim. Hâlâ solgun ve dumura uğramış görünen Kit de bana gülümsedi. Güzel, bir yandaşım vardı artık.

“Cathy’yle konuşabilir misin? Bana söylediklerini ona da söyleyebilir misin?” dedim.

Belki benim dışımda biri daha bunları Cathy’ye söylese, aklına girebilirdi.

“Tabii.” Kit bana bakıp gülümsedi. *Bak ne kadar zeki-yim*, dercesine bir gülümseme değildi bu. Yavaş ve sıcak bir gülümsemeydi. Onu yine öpmek istedim. Ama öpmeyecektim. Öksürüp konuyu değiştirdim. “Cathy arkada zombilerle ne yapıyordu?”

“Rahatsız olmadı,” dedi Kit, gülümsemesi hınzırca bir hâl alırken. “Demek ki benden daha güçlü biri.”

“Of!” dedim.

“Merak etme. Onunla konuşurum. İşin ayrıntılarını öğrenmeden dönüşümü kabul etmeyecektir.”

İç geçirip başımı önüme eğdim. “Cathy çok âşık.”

“Mel,” dedi Kit birden. “Az önce dört kere kustuğumu gördüğün için şu an bunu söylemek için çok doğru bir zaman olmayabilir ama öpüşmemiz çok hoşuma gitti.”

Kafamı o kadar hızlı kaldırdım ki neredeyse dilimi ısırıyordum. Birden, dil ısırmanın vampirler için çok acı verici

bir şey olabileceğini fark ettim. İşte Cathy'ye söylemem gereken bir şey daha.

Kit'in yine yüzü kızardı. "Yani, evvelki günkü, sahildeki öpüşmeyi diyorum."

"Anladım herhalde."

"Doğru, elbette. Ben çok güzel olduğunu söylemeye çalışıyorum ve... Şey, sanırım bunu sana söylememiştim. Çok hoşuma gittiğini bilmeni isterim. Sıcaktı. Ve, şey, aaa Cathy!"

Yan döndü. "Nasılsın Cathy?"

Ben de döndüm. Cathy galiba, her zamankinden biraz daha solgundu. Aşırı parlak aydınlatma yüzünden pek iyi anlaşılamıyordu. Ama hiç de Kit gibi sarsılmışa benzemiyordu.

"İyi misin Kit?" diye sordu.

"İyiyim. Birkaç saniye sonra gitmeye hazır olurum. Doktor, içerideki kokuya birçok kişinin bu tepkiyi verdiğini söyledi."

"Kötüydü," dedi Cathy anlayışlı bir şekilde. "Kendinden geçtiğin için kimse seni suçlayamaz. Galiba benim de hayatımda aldığım en kötü kokuydu."

"Ya da gördüğüm en kötü görüntü."

"Ah, evet," dedi Cathy, başını sallayarak. "Zavallılar nasıl da yaşlı ve kırış kırıştı. Hareket edemiyorlardı. Sadece insanlar görsün diye onları yaşatmak büyük kötülük."

Tam da Cathy'nin söyleyeceği bir şeydi bu. Korkusuna yenik düşmemiş, böyle bir riski asla almayacağına yemin etmemişti. Aksine, zombiler için üzülüyordu.

“Broşürlerde, zombilerin hiçbir şey hissetmediği yazıyor. Zombileşme esnasında ilk zarar gören yerleri beyin zarları oluyormuş,” dedim Cathy’ye.

Bekleme odasında bir sürü broşür vardı.

“Ama gözleri Mel, ya gözleri! O kadar acı doluydu ki.” Cathy, şahit olduğu korkunç görüntülerden ziyade, kafasında kurduğu korkunç görüntülere üzümlere ürperdi. “Francis, benim başıma böyle bir şey gelecek olursa, acıma kendi elleriyle son vereceğine söz verdi.”

Yumruklarımı sıktım. Kır’le göz göze geldik. “Bir daha düşünmeyecek misin yani?” diye sordu, çok hafif bir sesle. Benim sorabileceğimden çok daha hafif bir sesle.

“Tabii ki hayır,” dedi Cathy, şaşırılmış bir sesle. “Çok korkunçtu tabii ama bilmediğimiz bir şey değildi ki bu zaten.”

Yani zombilerin gözleri acı dolu muydu şimdi? Etrafımızda çok fazla acı vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kantoncayla İlgili İpuçları

“Zombileri görmeye girmediğine inanamıyorum,” dedi erkek kardeşim Lancelot, o akşam yemekte. “Ne salaksın.”

“Lance,” dedi annem sert bir sesle.

Hepimiz tam bir Kanton sofrasında oturuyorduk. Babam yalnızca üçüncü nesil Amerikalıdır, bu yüzden, bizi kültürümüzü bilmeden yetiştirdiği için, ara sıra suçluluk duygusuna kapılır. Annemin ailesi, Altına Hücum döneminden beri buradaymış, bu yüzden o daha rahattır ama babam bize tonlarca Kanton yemeği pişirmek istediği zaman da geri çevirmez.

Annem, birisi yemeği yaparsa çok sevinir.

Normalde ben de geri çevirmezdim. Fakat bugün tabağımdaki istiridye soslu gai lin (Çin brokolisi, normal brokoliden çok daha güzeldir) gözüme her zamanki gibi güzel görünmüyordu. Galiba biraz fazla zombi broşürü okumuştum.

Ya da Cathy'nin gergin ama onu mahvedecek bir şeyi yapmaya kesin kararlı ifadesinin gözümün önünden gitmemesi yüzündendi.

Ya da belki başka bir seçeneği yokmuş gibi konuşan Kır'in solgun ve hasta yüzünün.

"Cathy'nin tek bir fotoğraf bile çekmemesine inanamıyorum," diye devam etti Lance. "Hep beni öz kardeşi gibi gördüğünü söylerdi. Gözü yanağına inmiş bir zombinin bir tanecik bile fotoğrafını çekemiyorsa, ne anladım ben bu işten?"

"Lancelot!" diye kızdı babam. "Burada güzel bir yemek yiyip ata yadigarı kültürümüzü anmaya çalışıyoruz. Ya burada an ya da yaz okulundaki Kantonca derslerinde anarsın. Seçim senin."

Lance suratını ballı sarımsaklı domuz pirzolasına gömdü.

"Bu yaptığın yüzünden bulaşıkları sen yıkayacaksın," dedi annem, memnun bir ifadeyle. Bulaşıkları yıkamamak için bir bahane bulmuştu.

"Bu arada hakikaten nasıl geçti bu ZİB işi?" diye sordu annem, çubuklarıyla Frenk soğanı kızartmasından dev bir parça alırken. "Oraya ilk kez giden gençler için çok sert bir yer olduğunu duydum."

"Evet. Tanıdığım bir çocuk fenalaştı," dedim düşünmeden. "Ama Cathy iyiydi."

Annem şaşkındı.

"Valerie ne düşünüyor, bilmiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. Annem ve Cathy'nin annesi arkadaş değillerdi. Tarzları farklıydı.

Ama annem ve babam, Anna'ninkilerle yemek yerlerdi.

"Valerie, vampir dönüşümüyle ilgili yasaları soruşturan mahkemelere gitmiş," dedi annem. "Bana, Cathy'nin ondan dönüşüm için izin kâğıdını imzalamasını istediğini söyledi. Ne çılgınlık. Cathy'nin önünde uzun bir hayat var. Aceleyle bir karar vermesine gerek yok. Bence kimseye on sekiz yaşından önce dönüşüm izni verilmemesi gerekir. Ölümcül bir hastalığı olanlar dışında tabii."

"Bazı eyaletlerde yirmi bir yaşına kadar dönüşemiyorsun," dedi babam. "Bana sorarsan bu çok mantıklı. Daha içki içemiyorken niye kan içebilesin ki?"

"Maine'de böyle bir yasayı asla geçirmezler," dedi annem, gözlerini devirerek. "Vampirler eyaleti burası."

Annem ve babam, vampirliği denetleyen yasalar hakkında tartışmaya tutuştular.

Bense bu süreyi, Lance'i saçlarından tutup kafasını domuz pirzolarından çıkartarak değerlendirdim. Alnına ballı sarımsaklı sos bulaşmıştı.

"Song, burada önemli olan, vampirlerin de Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalamış olması..."

"Megan, buna itirazım yok ama Thomas Jefferson'ın vampir olduğu söylentisine de inanmıyorum..."

Lance dirseğini masaya koyup bana yaklaştı ve fısıldadı: "Yemekten sonra futbol oynayalım mı?"

"Ödevim var," diye fısıldadım ben de.

"Birazcık da mı oynamazsın?" dedi, tatlı tatlı gülümseyerek. Alnındaki ballı sarımsaklı sos, yaratmak istediği etkiyi bozuyordu. "Zaten üniversite hazırlık sınavı puanların nere-

deyse mükemmel. Hangi üniversiteye gitmek istesen seni kabul ederler. Niye ödev yapıyorsun ki?”

“Neredeyse mükemmel, mükemmel demek değildir. Ayrıca not ortalaması diye de bir şey var Lottie. Hem sen kendi ödevlerini ihmal ediyor musun ki?”

Gözlerini yalvarırcasına açtı.

“Futbol beynine iyi gelir.”

Zayıf iradeli biri olduğum için, “Olabilir,” dedim. Kardeşim gibi yumurcaklar bunu *ever*’e dönüştürmeyi iyi bilirlerdi.

Şu Cathy meselesi, belli ki moralimi altüst etmişti.

“Yine de Valerie’ye inanamıyorum,” dedi annem, esas konuya geri dönerek. “Cathy’nin çok romantik bir kız olduğunu biliyorum ama yine de böyle bir şeyi düşünmesine inanamıyorum! Bir vampirin Saunders’a neler ettiğini bilirken hem de.”

İşte bu bir işaretti.

“Dr. Saunders’ın hani şu şeyinden sonra, Müdür Saunders’la konuştunuz mu hiç?” diye sordum, çubuklarımı bırakıp.

“Aradım ama Leila telefonlarıma cevap vermiyor,” dedi annem üzgün bakışlarla. “Ona ne kadar üzüldüğümü söyleyecektim. Chris Saunders’ın böyle bir şey yaptığına inanmadım. Çok iyi bir doktordu. Herkes aynı şeyi söylüyor, zaten hastalarından bahsetme şeklinden de belli. Hepsine karşı çok cana yakındır ama aynı zamanda yeterince mesafelidir de. Kırk yıl düşünsem böyle bir şey yapacağı hayatta aklıma gelmezdi.”

Anna'nın, babasının öyle bir şeye âşık olabileceğini hiç düşünmediğini söylemesi geldi aklıma. Francis'in de okulda yaptığı şeyi Müdür Saunders'a söylemememi istediğini hatırladım.

“Ben ilk önce bir vampirin ona saldıracağını düşünüyordum,” dedi babam, annemle tamamen hemfikir bir şekilde başını sallayarak. “Chris, söylememesi gereken hiçbir şeyi söylemez ama sekreteri Adam Wasserman, insanı korkudan hayatı boyunca Gölge'den uzak tutacak şeyler anlatırdı.”

“Gerçekten mi?” dedim. Ardından, ayrılıklardan çok kötü etkilenen vampirler -evcil hayvanlardan bahsediyorlardı- ve kendini, hem de geçmiş yaşamında da değil, şu an Lord Byron zanneden bir vampir hakkında hikâyeler anlatan annemle babamı teşvik etmek için, “Hımm,” diye bir ses çıkarttım. “Yani bu sekreter, hâlâ Uzun Yaşam Danışma Merkezi'nde çalışıyor, öyle mi?” diye sordum, elimden geldiği kadar masum bir şekilde.

“Evet,” dedi annem. “Tatlım, alkol problemi olan vampiri hatırlıyor musun? Barlara gidip sarhoş olmaları için insanlara para veriyor, sonra da onlardan faydalanıyordu...”

Hatırlayabildikleri bütün hikâyeleri tükettiklerinde babam, tam bir baba gibi, yarı endişeli yarı sevgi dolu bir ifadeyle bana bakıp kaşlarını çatı.

“Bu Cathy meselesi canını sıktı, değil mi tatlım benim?” dedi. “Sıkma canını. Cathy akıllı kızdır. Eminim fikrini değiştirecektir.”

Bir şeyler planladığımı anlamasın diye, başımı eğip masaya baktım.

“Ben de eminim.”

Fikrini değiştirmesini sağlayacaktım.

Hava kararana kadar Lance'le penaltı atıştıktan ve dört gol yedikten -küçük çakal!- sonra, hezimete uğradığım yerden ayrılıp ön kapının merdivenlerini çıkmaya başladım.

“Aaa, haydi Mel, biraz daha oynayalım.”

“Şansını zorlama Lottie!” diye bağırdım.

Terden tişörtüm üzerime yapışmıştı. Gece havasını benimde hissedeyim diye tişörtümü kaldırdım, diğer elimle cebimden telefonumu çıkarttım ve Kit'i aradım.

Cathy konusunda benimle hemfikir olmuştu. Kit, düşman kampındaki yandaşımdı. O yüzden numarasını istemiştim. O öpüşme olaylarıyla alakası yoktu. Yani, varsa da az vardı.

Kit telefonu üçüncü çalışta açtı.

“Merhaba!” dedi. “Hey! Sakin bir yere ayrılmıyayım tamam mı? Telefonla dışarı çıkmam gerek çünkü evdekilerin kulakları çok iyi duyar ve her şeye burunlarını sokmayı severler.”

Telefonun öbür ucunda, tam olarak duyamadığım bir ses vardı.

“Pardon,” dedi Kit, koşarak uzaklaştığı için nefes nefese. “Francis dayım hariç. Az önce, kişisel veya değil, hiçbir konuşmaya kulak misafiri olmak gibi yersiz bir merak sergilemeyi aklından bile geçirmeyeceğini iletmek istediğini söyledi.”

“Of Francis,” dedim, iç çekerek. “Ne adam yahu. Keşke Cathy kapmasaydı onu.”

Kit kahkahayı bastı, sonra arka arkaya patırtılar ve hışırtılar duyuldu.

“Alo, Kit?” diye seslendim. “Kit?”

“Kusura bakma,” dedi Kit. “Çitin üzerinden atlarken telefonu düşürdüm de. Bir yere ayrılma.”

Gülümsedim.

“Tamam.”

Kit’in nefes alıp verşi hızlandı. Galiba telefonu bir kez daha düşürdü. Sonra, “Sanırım yeterince uzaklaştım,” dedi.

“Eminim uzaklaşmışsındır,” dedim. “Herhalde Mars’a varmışsındır. İstersen önce nefes alabilecek hâle gel.”

“İyiym,” dedi Kit nefes nefese. “Sen de nefes nefesesin sanki.”

“Mmm,” dedim.

Bir an ona, vampirler tarafından yetiştirilmemiş, olağanüstü yakışıklı bir çocukla öpüştüğümü, bu yüzden bunun maymun gibi seks yapmaya bir ön hazırlık olduğunu tahmin edemediğimi söyleyesim geldi.

“Bebek kardeşimle futbol oynuyordum da.”

“Ben bebek değilim!” diye bağırdı Lancelot, futbol topunu önce kafasında, sonra ayağında sektirirken.

“Senin yatma vaktin gelmedi mi Lottie?” diye bağırdım ben de ona.

“Bana Lottie deme!”

“Senin kardeşin mi var?” diye sordu Kit.

“Evet,” dedim, Lancelot’un ciyaklamalarından uzaklaşmak için başka bir yere geçip oturarak.

“Ve birlikte futbol oynuyorsunuz, öyle mi?” diye sordu.

Sanki futbol dememişim de derin dalış yapıyoruz demişim gibi. “Ne kadar güzel.”

“Sizinkiler futbol sevmezler mi?”

“Pek sevmezler,” dedi Kit. “Ama başka şeyler yaparız. Francis bana vals yapmayı öğretti mesela.”

Gülmekten yerlere yattım.

“Pardon, ne?”

Kit’in sesinden, telefonda bile olsa birini güldürdüğü için mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

Birini demek yanlış olur. Beni güldürdüğü için mutlu olmuştum.

“Evet. Başta annemle bana öğretmeye çalıştı. Ama annem vals yapmayı hiç sevmediğini söyleyince, Minty de çok hızlı dans etmenin şahane bir şey olduğunu söyleyip başımı döndürünce, Francis kızıp hiçbirinin çocuk eğitime hazır olmadığını, benim topluma nasıl ayak uyduracağımı düşünmediğini ve bütün bunların onlara nasıl yansıyacağını söyledi. Bu yüzden sonunda kalkıp kendisi vals yaptı benimle.”

“Francis’e ayak uydurabiliyor musun ki?” diye sordum, ciddi bir sesle.

“Aa, ben mükemmel vals yaparım. Ama ne yazık ki dansı yönetmeyi pek beceremiyorum...”

Aklıma Kit’in ilk balo elbisesi ve dans kartıyla ilgili harika espriler geldi ama kendimi tuttum. Şu an flörtün, özellikle de vampir olmayı kafasına koymuş biriyle flörtün zamanı değildi. Zaman, Anna ve Cathy’yi kurtarma zamanıydı.

“Yarın ne yapıyorsun?”

“Şey,” dedi Kit. “Hiçbir şey! Hiçbir şey! İşim yok. Sen ne yapmak... Bir şey yapmak mı istiyorsun? Benimle mi?”

“Uzun Hayat Danışma Merkezi’ne gideriz diye düşünmüştüm.”

Belki Dr. Saunders’ın sekreteri Adam Wasserman, bize Müdür Saunders’a ne olduğuna ışık tutacak bir şeyler söyledi. Denemeye değirdi.

Annemle babamın anlattıklarına bakılırsa, dönüşüm sorusuz gerçekleşse bile, vampirlere ne olduğu hakkında anlatacak şeyleri olabilirdi. Yanımda Kit olacaktı. Yani Cathy’nin, vampirlere karşı önyargılı olduğunu düşünmeyeceği biri. Cathy’ye duyduklarını ve inandığı şeyleri olduğu gibi anlatacak biri.

“Şey, bilmiyorum,” diye mırın kırın etti Kit.

“Kit...” diyecek oldum, adeta yalvararak.

“Pardon Mel,” dedi Kit hemen. “Sana demiyordum. Evet, seninle gelirim. Vay be, bu nasıl çıkmak böyle?”

“Bu çıkmak sayılmaz,” dedim. “Bunu ilginç bulursun diye düşünmüştüm sadece. Şey. Sonrasında kahve içmeye gidebiliriz.”

Kıbarlıktan öyle demiştim! Kit’i anti-vampir sözcüsü olarak kullanıyor gibi görünmek istemiyordum.

“Harika,” dedi Kit.

“Demin kiminle konuşuyordun peki?”

“Ne? Ha, Bayan Appleby’yle konuşuyordum. Onu hatırlıyor musun?” diye sordu Kit. Hatırlıyordum. On dört yaşındaki evli vampir. “Şey, sevgilinle mi konuşuyorsun diye sordu da.”

Açıkçası, buna karşı söyleyecek bir şeyim yoktu. O yüzden, “Yarın görüşürüz Kit. Hoşça kal!” deyip derhal telefonu kapattım.

Arkadaşları kurtarma görevi, giderek karmaşık bir hâl alıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Uzun Hayat Danışmanlık Merkezi

“Merhaba,” dedim. “Randevum yoktu. Yani tabii ki yok, çünkü vampir değilim.” Yanımda duran Kit, kıpırdanıp duruyordu. “Bu da kötü bir şey değil zaten.”

Dr. Saunders’ın eski sekreteri Adam Wasserman kibar bakışlı bir adamdı ve gülmeyi seven birine benziyordu. Ne yazık ki şu an da galiba için için bana gülüyordu.

“Esasen buradaki doktorlar birçok insanı da muayene ederler. Vampirlerle çıkanları, vampir olmayı düşünenleri. Vampirlerle çalışanları ve bununla mücadele edenleri.”

Başıyla hastaları işaret etti, biz de Kit’le hafifçe dönüp baktık. Merkeze güneş battıktan hemen sonra gelmemize rağmen, içeridekilerin neredeyse yarısı insandı.

“Doğru,” dedim.

Anna’nın, Dr. Saunders’ın insan hastaları da olduğunu söylediğini şu an hatırlamıştım. Vampir hikâyeleri daha

dramatik olduğu için, insan hastaların daha az olduğu gibi bir düşünceye kapılmıştım. Galiba bu kadar çok insanın vampirlerle ilgili sorunları olması hiç şaşırtıcı değildi. Ben de o sorundan musdarip değil miydim?

Nüktedan yaklaşımın bir işe yaramayacağını fark edince, ellerimi bankoya koyup eğildim.

“Bakın,” dedim sessizce, “Ben Dr. Saunders’ın kızı Anna Saunders’ın arkadaşayım ve...”

“Affedersiniz,” dedi Adam ve çalan telefonu açtı. “Uzun Hayat Danışma Merkezi.”

Fesat duruşumu bozup geri çekildim. “Hayır canım, ne münasebet, beklerim tabii,” diye fısıldadım Kit’e.

Kit boş duvarlara ve sıra hâlinde bekleyen insanlara bakıyordu.

“Ben mi yanlış görüyorum, yoksa burası ZİB’deki bekleme odasına mı benziyor?” diye fısıldadı Kit. “Biraz daha fazla sakı bitkisi var ve birazcık daha lüks ama dergiler, posterler ve çocuklar için oyun alanı hep aynı. Neden bütün bekleme odaları hep birbirine benziyor?”

“Biliyorum,” dedim. “Ben de ZİB’de seni ve Cathy’yi beklerken aynı şeyi düşünmüştüm.”

Birbirimize gülümsedik. Sonra kafamı çevirdim.

Adam konuşmasını bitirdi ve kafasını kaldırdı. “Anna’nın arkadaşayım mı dediniz?”

Başımı salladım.

Hedefi on ikiden vurmuştum. Adam’ın zaten nazik bakışlı kahverengi gözleri, erimiş çikolataya dönüşmüş, iyice sempatiyle bana bakıyordu.

“Çok fena bir olay yaşadılar. Anna nasıl? Cumartesi günleri buraya gelip Dr. Saunders’la öğle yemeği yedi. Tatlı kızdı.”

“Zor zamanlar geçirdi,” dedim, Anna’nın acısını bu adamı ele geçirmek amacıyla kullandığım için kendimi çok rezil hissederek. Ama Anna, annesine neler olduğuyla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Yani bunu yapmamı o da isterdi. Bilseydi bana teşekkür ederdi.

Neredeyse emindim bundan.

“Tahmin edebiliyorum. Burada kimse bu olup bitenlere inanmıyor. Dr. Saunders, dünyada bir hastasıyla kaçacak en son insandı.”

Tam olaylar ilginç bir hâl almak üzereyken yine telefon çaldı ve içeri bir hasta girdi. Bir insan hasta. Adamın boyu Kit kadardı ama ondan çok daha zayıftı ve annemle babam yaşlarındaydı. Beni ve Kit’i görmezden gelerek, yüksek sesle, “Randevum vardı,” dedi.

Adam hastaya telefonda olduğunu işaret etti.

“Randevum şu an. Çok önemli,” dedi adam, sesini iyice yükselterek. Kit’le kenara çekildik. “Derhal Dr. Yu’yu görmem gerek,” diye bağırdı.

Adam telefonu kapattı. “Dr. Yu şu an başka bir hastayla,” dedi sakince. “Kendisine geldiğinizi haber verdim.”

“Nasıl?!” dedi adam. “Telefonla konuşuyordun!”

“Şu düğmeleri görüyor musunuz?” dedi Adam. Hasta uzanıp baktı. “Yeni bir hasta geldiğinde, doktorun isminin yanındaki düğmeye basarım. Dr. Yu yazan düğmeyi görüyor musunuz? Doktor Hanım burada olduğunuzu biliyor. Şu an

başka bir hastasıyla ilgileniyor. Az önce acil bir hasta geldi, bu da işinin biraz uzayacağı anlamına geliyor. Biraz bekleyeceksiniz.”

Adam bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı, ardından aynı şeyi bir daha yaptı. Balığa benziyordu. Gidip ona hamam böceğiymiş gibi bakan yaşlı bir kadının yanına oturdu. Kadın da insandı. Odanın bir tarafında beş insan, öbür tarafında yedi vampir oturuyordu. Doğrusu bu ayırım, mezuniyet balolarındaki kızlar ve erkekler ayırımı kadar netti.

Adam yeniden bana döndü. “Danışmanı görmek için randevu mu almak istiyordunuz?”

“Hayır,” dedim. “Aslında ben sizinle konuşmak istiyordum. Neler olduğuyla ilgili biraz daha bir şeyler biliyorsunuzdur diye düşünüyordum da. Dr. Saunders’a.”

“Ben gerçekten bilmi...”

“Anna çok kötü durumda,” dedim utanmazca. “Ona yardım etmek istiyorum.”

Telefon yine çaldı.

“Zaten,” dedi Adam, “burada konuşamayız. On dakika sonra biraz ara vereceğim. Binanın önündeki avluya çıkacağım. İsterseniz orada buluşalım.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Vampirin Zor Anları

Avluda muhtemelen burayı daha hoş ve sıcak gösterme çabasıyla dikilmiş bir sürü ağaç vardı. Ne yazık ki yalnızca iki tanesinin yaprakları hâlâ üzerindeydi. O yapraklar da soğuk rüzgarla titreşip duruyordu. Belli ki güzel sonbahar havası sona ermişti. Ama en azından yağmur yağmıyordu. İyi ki montumu giymiştim.

Kit ise kendi montunun içinde titriyordu. “Sana söyleyeyim,” dedi, “vampir olunca üşümeyi özlemeyeceğim.”

Cevap vermedim. Vampir olduğunda özleyeceği bütün harika şeyleri saymaya kalksam kavga çıkardı. Mesela daha önce bahsetmiş olduğu o sıcak öpücükler.

Kit bana doğru eğildi. “Umarım fazla meraklı olduğumu düşünmüyorsunuzdur ama şunu merak ediyorum; neden buradayız?”

“Anna, annesi için endişeleniyor.”

“Doğru,” dedi Kit yavaşça. “Anna kim?”

Evet, bütün bu olup bitenlerin, Kit’in bakış açısıyla biraz anlaşılmasa da olduğunu görebiliyordum.

“Benim diğer en yakın arkadaşım,” diye açıkladım. “Bir vampire âşık olmayan. Babası...”

“Klinikteki hastasıyla kaçmış. Onu anladım.”

“Annesi o günden beri kendine gelemedi. Kendisi aynı zamanda okulumuzun müdürü ve Francis’le birbirlerinden korkuyor gibiler. Ya da öyle bir şey. Çok garip bir durum.”

Vampirler tarafından büyütülmüş çocuğa, benim tuhaf biri olduğumu düşünmesi için fırsat verip duruyordum. Yüzünde bir gülümseme belirince bayağı şaşırdım. Hem de, *haydi sen de gülümse, biliyorum sen de gülümsemek istiyorsun*, gibi bir gülümseme değil, *ne kadar harika, değil mi*, gibi bir gülümseme.

Aslında bana baktığı için, sanırım, *sen ne kadar harikası*, gibisinden bir gülümsemeydi.

Güzel bir gülümsemeydi.

Onu yine öpmeyi istememe neden olmuştu.

“Yani soruşturma yapıyorsun,” dedi Kit neşeyle. “Amatör bir dedektifsin! Bu çok hoşuma gitti!”

Sırıttım ve *keşke gerçek bir dedektif gibi davranıp havayı da önceden tahmin etseydim de şapka ve atkı getirseydim*, diye geçirdim içimden. Kulaklarım üşümüştü. “Öyle bir şey işte. Ben her zaman sorunları çözen kişi olmuştumdur. İster inan ister inanma.”

“Aaa, inanıyorum,” dedi Kit. “Daha seni yeni tanıyorum ama gördüğüm kadarıyla bu işin ustasısn.”

“Teşekkür ederim.”

Adam, kalın bir montla ve kafasını sıcacık tuttuğu belli yün bir şapkaıyla merkezden çıktı. O kadar cici görünüyordu ki eldivenlerini bile çalmak istemedim.

Çok istemedim yani.

“Selam,” dedi Adam, yanımıza oturup poşetinden çıkarttığı sandviçinden bir ısırık alırken.

Selamlaştık. “Ben Mel,” dedim. “Bu da Kit.”

“Canciger arkadaşım,” dedi Kit sırtarak.

“Çok eğlenceli olmalı,” dedi Adam. “Ben de Adam. Bana sorularınız mı vardı? Sorun bakalım. Korkarım yalnızca yirmi dakikam var. Bu ara eleman sıkıntımız var. Genelde bankoda iki kişi oluruz.”

“Hastalarınız hep böyle bağırıp çağırırlar mı?” diye sordum.

Adam acı acı gülümsedi. “Bütün hastaların böyle heyecanlı olmasına alışkınsınız. İnsan ya da vampir fark etmiyor. Ama iyi para alıyorum. Burada bir haftadan fazla dayanan nadir resepsiyonculardanım.”

“Ne kadar zamandır buradasınız?” diye sordu Kit.

“On yıldır,” dedi Adam, gayet normal bir şekilde.

“Vay be,” dedim, bağırışan insanlarla on yıl boyunca uğraşmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalışarak. Listemden çıkartacağım bir meslek daha işte.

“İşimi seviyorum. Doktorların çoğu çok iyi. Dediğim gibi, hem resepsiyoncu hem sekreter hem de sorun çözücü olduğum için, iyi de para veriyorlar. Hastalar da müthiş. Bir roman yazmaya başladım ama korkarım kimse inanmayacak.”

“Bu roman, seksi vampir hastalarıyla kaçan insan doktorlar hakkında mı?”

“Ah, hayır, buna herkes inanır,” dedi Adam, yine gülümseyerek. Gözlüklerinin arkasından gözlerini kırptırdı. “Tabii bu çok nadir rastlanan bir durum. Benim burada olduğum süre içinde iki kez oldu. Ama doğrusunu istersen ben, Dr. Saunders’ın Rebecca Jones’la kaçmasına hâlâ inanmıyorum.”

Kadının adını ilk defa duyuyordum. Önce yuva yıkan vampir, Anna’nın kabusu olmuştu. Şimdi de bir adı vardı: Bir kişiye dönüşmüştü.

Kafamın içinde Kit’in, “Onların da kişilikleri var,” diyen sesi yankılanınca, suçlayan bakışlarla ona baktım. Kit ise dedektifliğe devam etmemi beklediği için bu bakışıma şaşırarak gözlerini açtı ve bana baktı.

“Çok mu güzeldi?” diye sordum, Müdür Saunders’ın ince, mahzun suratını düşünerek.

“Sanırım öyleydi,” dedi Adam yavaşça, sanki tam olarak öyle düşünmüyormuş gibi. “Çok hastaydı. Vampire dönüştükten sonra, yirmi üç yıl boyunca çeşitli dönemlerde psikiyatrik tedavi gördü. Dr. Saunders’ın onun cazibesine kapıldığını, öyle olsa bile bu nedenle böyle davrandığını hiç sanmıyorum. Kadın ona karşı takıntılıydı, evet. Duygusal aktarım, sık rastlanan bir durumdur. Ayrıca herkes sevilmenin hayatını değiştireceğine inanmak ister.”

Cathy ve Francis’i düşündüm.

“Rebecca hayatını değiştirmeyi herkesten fazla istiyordu,” dedi Adam, on yıl boyunca görüp geçirdiği hastalar

içinde özellikle Rebecca için üzülyormuş gibi konuşarak. “Bu yüzden randevusu yokken de geliyor, işten çıktığında Dr. Saunders’la görüşmek istiyordu. Ama Dr. Saunders da bu tür durumları en iyi idare eden insanlardan biriydi. Tam bir profesyoneldi. Rebecca’ya umut verecek en ufak bir davranışta bulunmamıştı. Karısını ve kızını bırakacağına hayatta inanmazdım. Buna hâlâ inanamıyorum, yani evden ayrıldığını cep telefonu mesajıyla bildirmesine. Fakat Müdür Saunders bizi arayıp kendi söyledi bunu.” Adam iç geçirdi. “Size bunları anlatmamam gerekir aslında ama Dr. Saunders’ı özlüyorum.”

Dışarıda durmaktan yamulmuş plastik beyaz masaya baktım. “Anna da özlüyor.”

“Zavallı kızcağız. Babasını çok fena bir şekilde kaybetti. Dr. Saunders’tan hiç haber yok mu?”

“Mesaj atıyor.”

“Ne kabalık,” diye mırıldandı Kit.

Kit’in sesi bana, yeniden dedektif şapkamı takmam gerektiğini hatırlattı.

“O günden sonra bir daha Rebecca Jones’u gördünüz mü?” diye sordum. Rebecca’yı takip edersek Dr. Saunders’a ulaşabilir, böylece Anna’ya en azından bazı cevaplar verebilirdik.

Adam kafasını iki yana salladı. “Kliniğe de bir daha hiç gelmedi. Zaten artık, deyim yerindeyse, kendine ait bir terapisti olduğu için gelmez de.”

Görüntü gözümün önüne gelince ürperdim.

Kısa, huzursuzluk verici bir sessizlik oldu.

“Peki kitabınızda bahsettiğiniz ve inanmayacağımızı söylediğiniz olaylar nedir?” diye sordu Kit. Vampirlerle yetişmiş olduğu için, onun bu hikâyelere kolayca inanacağı anlaşılıyordu.

“Bazı vampirlerin, vampirliğe uyum sağlayamadığını bilirsiniz herhalde. İnsanlıktan kalma alışkanlıklarını bırakamazlar. Hayatları aynı kalmış gibi devam ederler.”

Başımızı salladık. Gölge’de koşu yaparken gördüğüm vampiri hatırladım.

“Bu hastaların en zorlandıkları şeylerden biri, gülememeleridir.”

Yan gözle Kit’e baktım. Yüzünde, aslında biraz sıkıntı içeren, çalılışmış bir kayıtsızlık vardı. Sanki, vampirleri biraz bile tanıyan herkesin, bunu bildiğini söylemek istiyor gibiydi.

“Yeniden gülebilmek için boğazından ameliyat olan hastalarımızın sayısını unuttum. Meslekten men edilmiş cerrahlara gizli gizli ameliyat olanlar da var. Yasak olduğu için saygın cerrahlar bu ameliyatı yapmazlar.”

“Yaaa!” dedim.

İçim kalkmıştı. Kit de öyle gibiydi.

“Yaraları iyileşir tabii. Vampir oldukları için. Ama denemeye devam ederler. Bu vakaların çoğu intiharla sonuçlanır.”

Vampirlerin intihar etmesi çok kolaydır. Yapmaları gereken tek şey, korunaksız güneşe çıkmaktır.

“Çok hasta kaybediyor musunuz?” diye sordum çekinerek.

Kit’e bakmak istemiyordum ama kendime engel olmuyordum. Cathy’yi düşünmek istemiyordum ama önüne geçemiyordum.

Adam başını salladı. “Asla vampir olmaması gereken bazı insanlar vardır,” deyince, onu öpmek için kendimi zor tuttum. Kit ciddi bir ifadeyle Adam’ı dinliyordu. “O insanlar, güneş olmadan, kahrkaha olmadan, acı olmadan yaşayamazlar. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Acının olmadığı bir hayat ne güzel olurdu değil mi? Fakat hastalarımızın çoğu, hiçbir şey hissetmemenin onları boşluğa düşürdüğünü söylüyor.”

“Ama siz yalnızca en kötü vakaları görüyorsunuz, değil mi?” diye sordu Kit. “Birçok yeni vampir de vampirliğe kolayca uyum sağlıyor olmalı.”

“Elbette,” dedi Adam. “Bu verdiğim, uç bir örnek. Kimilerinin vampirliği o kadar iyi gider ki bize bir daha asla uğramazlar. Fakat her şey mükemmel gitse bile, insandan vampire geçiş zordur. Dönüşmek isteyen insanların pek azı bunu fark eder. Olaya duygusal yaklaşırlar. Kendilerini, bunun bir lütuf olduğuna, bütün sorunlarını çözeceğine inandırırılar. Bu ve bunun gibi kliniklerin olmasının sebebi de büyük ölçüde bu tutumdur.”

“Benim de dönüşmek isteyen bir arkadaşım var,” dedim. “Sanırım sizinle konuşması gerek.”

Adam biraz şaşırıldı.

“Bizimkiler gibi doktorlarla en az üç seans görüştüğüne dair bir belge alması gerekir. İnan bana, doktorlarımız ona her şeyi anlatırlar.”

“Dinlerse tabii.”

Cathy gerçekleri gördüğü sürece, ona bunu kimin gösterdiği umurumda değildi.

Ama gerçekte bu olayı nasıl çözecektim? Polisler için sorun yaratırdı.

Onlara gösterecek herhangi bir delilim yoktu. Polisler, ergen bir kızın uydurma tahminlerinden yola çıkarak bir kurtarma operasyonu başlatmazdı.

“Bilemiyorum,” dedim, temkinli bir şekilde.

Kit hâlâ sıkkın görünüyordu. “Ufff.”

“Sıcak çikolataya ne dersin?” diye sordum, neşeli görünmeye çalışarak ve sanırım fena hâlde başarısız oldum.

Kit gülümsedi. Ama gülümsemesi hiç de ikna edici değildi. “Kulağa iyi geliyor,” dedi.

Meslek listesinden silinecek bir şey daha. Sanırım ikimizin de sahne sanatlarında bir geleceği yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kit, Kafeen Krank'ta

Francis'in süslü kafesinde ben kendimi nasıl yabancı hissettiysem, Kit de Kafeen Krank'ta kendini öyle hissediyordu. Milyon katı daha fazla. Pastalarını ve keklerini lüplete lüplete sohbet eden insanlara bakıyordu. Acaba hiç bu kadar çok insanı yemek yerken bir arada görmüş müydü?

Bir bebek ağladı. Kit, sanki birisi tabancayla ateş etmiş gibi irkilerek dönüp bakınca, *acaba hayatında hiç ağlayan bebek duymadı mı*, diye merak ettim.

"Kit," dedim. "Galiba bu pek..."

"Mel!" diye bağırды Ty.

Şu berbat talihsizlikler ne zaman bitecekti?

Sesin geldiği yöne doğru bakınca, Ty'ın bir masada Anna ve futbol takımından olduğunu sandığım bir çocukla oturduğunu gördüm. Süper güzel bir kız olmasına rağmen erkeklerin yanında tuhaf bir şekilde utangaç olan

Anna, beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Bana bakıp el salladılar.

“Ben de biraz dedektiflik yapayım. Bunların senin arkadaşın olduğunu hissediyorum,” dedi Kit. Derin bir nefes alıp çenesini kaldırdı. “Eee, niye gidip yanlarına oturmuyoruz?” Bir an duraksadı. “Tabii benimle görülmekten utanmıyorsan.”

Sanırım bunu şaka olsun diye söylemişti ama pek komik olmamıştı. Niye utanacaktım ki? Kit insanların nasıl olduklarını bilmiyordu. O tuhaf yaratıkların, vampirlerin dünyasındandı; yakınında olmayı hiç istemediğim bir dünyadan.

Ama komik ve iyi biriydi. Farklı dünyalardan geliyor olabildik ama aynı esprilere gülüyorduk.

“Hayır,” dedim. “Utanmıyorum. Gel, yanlarına gidelim.”

Şüphesini gidermek için eline dokunmak istedim ama Kit beni yanlış anladı ve elimi tuttu. Açıkçası, bu da çok hoşuma gitti. Biraz yüzüm kızardı. Ty’la Anna’nın masasına Kit’le el ele gittik.

Yanlışlıkla el ele tutuşmamız iki etmişti. Bir kere olsa dikkatsizlik denebilirdi ama iki kez olunca, bunun kazara olma ihtimali biraz azalıyordu. Kit’in elimi tutmasını olağanüstü bir bilinçle hissetmem de bu savı güçlendiriyordu. O eli kolay kolay bırakmayacaktım.

Tabii bu elele tutuşma işi, Ty ve Anna’nın da gözünden kaçmamıştı. Dedikodu meraklısı arkadaşlarım benim.

Ama bu durum, Ty’ın pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. Zaten Ryan’la çıkmaya başladığımda da pek sevinmemişti. Benim için yanıp tutuştuğundan değil tabii. (Daha neler! Alakası bile yok.) Fakat eski sevgilinizi yeni sevgiliyle

görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz işte. Ayrılmanız onun için iyi olmuş gibi hissedersiniz.

Kit oğlanlarla selamlaşırken Anna kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını oynatarak, *yakışıklıymış*, der gibi yaptı.

Hele ki yeni sevgiliniz yakışıklıysa, ayrılık sizin için daha iyi olmuştur.

Ben de Anna'ya gülümsedim ve dudaklarımı oynatarak sessizce, *biliyorum*, der gibi yaptım. Ty bana bakınca da, "Selam arkadaşlar! Bu Kit," dedim.

Anna'nın yüzü birden ifadesizleşti. Sanki bir bilgisayar çökmüş, ekranı bir anda kararmış gibi olmuştu.

"Merhaba Kit," dedi Ty. "Ben Ty, bu da Jonathan."

"Jon diyebilirsin. N'aber?" dedi Jon. Futbolcu oğlanlara özgü tatlı bir pejmürdeliğe sahip, açık kumral saçlı bir çocuktü. *Acaba Ty onu Anna'ya ayarlamaya çalışıyor olabilir mi*, diye geçirdim içimden. Herkes biraz mahcup görünüyordu.

"Kit mi?" dedi Jon. "Ne garip bir isim."

"Şey," dedi Kit, "ismimi Christopher Marlowe'dan almışım."

"Ha," dedi Jon.

Jon'la birbirimize bakıp gülümsedik. Sonra herkesin, bu Christopher Marlowe meselesi üzerine boş boş baktığını fark ettim. Marlowe'un, Elizabeth döneminden kalma, ünlü bir futbolcu olup olmadığını düşünüyorlardı belki de.

"Artık hayatta olmayan eski bir oyun yazarıdır," diye açıkladım. Kit'le birer sıcak çikolata alıp kendimize birer sandalye çektik. Ty, Kit'e futbol oynayıp oynamadığını sordu.

"Hayır," dedi Kit. "Ama bir kere voleybol oynadım. Plaj voleybolu."

“Peki,” dedi Ty.

Anna araya girdi. “Kit vampirler tarafından büyütölmüş.”

Kit’e, sanki çocuk suç işlemiş gibi bakıyordu. Hiç düşünmeden uzanıp yine Kit’in elini tuttum ve sıktım.

“Vay canına,” dedi Ty. “Cidden mi?”

“Şey, evet,” dedi Kit. “Annem vampirdir.”

Jon kaşlarını çatı. “Sen ona çekmemişsin herhalde. Annem bana hep baba tarafına çektiğimi söyler.”

“Ben evlatlığım,” dedi Kit.

“Aaa!” dedi Ty. “Şey, iyi. Bizim de bir vampir arkadaşımız var, değil mi çocuklar? Adı da...”

“Francis,” dedi Kit. “O da benim Gölgem’endir. Yetiştirilmeme yardım etti.”

“Vay be, ne garip,” dedi Ty, acılı bir sesle. “Yanlış anlama,” diye ekledi telaşla. “Benim de teyzem vampir. Ama tabii bizim Cathy’nin, eskiden kendi yaşındaki birinin altını değiştiren biriyle çıktığını düşününce insan bir garip oluyor.”

“Ben Francis’in böyle uyduruk bir işle uğraşmayı aklından bile geçirmeyeceğine eminim,” dedi Kit, çenesini kaldırıp çok başarılı bir şekilde İngiliz aksanıyla konuşarak. “Ayrıca bunun, estetik bakımdan bir hayli rahatsız edici olduğunu ve Francis’in büyük bir güzellik aşığı olduğunu da unutmamak gerekir.”

Tam Francis gibi konuşmuştu. Oğlanlar gülmekten yerlere yattılar, Kit ise biraz şaşırdı, sonra gözleri ışıldadı. Elimi tutan eli gevşedi. Anna bile gülümsüyordu.

“Yani,” dedi Kit, “insanlarla ilgili bilgileri sadece televizyondan öğreniyorum ben. Televizyonda da sürekli spor

yayınları oluyor, ben de çok fazla seyretmemeye çalışıyorum. Futbol da atladığım sporlardan biri. Nasıl oynanıyor?”

Oğlanlar derhal harekete geçtiler. “Tamam. Şimdi bu şekerleme top, bu tuzluk kaleci, bu ketçap şişesi de...”

Normalde futbol sohbetine memnuniyetle katılırdım. Fakat Anna futbolu pek sevmez ve ben de onunla konuşmak istiyordum.

Elimi üzülerek Kit’inkinden çekip Anna’ya yaklaştım.

“Baksana,” dedim alçak sesle, “bugün gidip Adam Wasserman’la konuştum.”

“Babamın sekreteriyle mi?” dedi Anna, dudağını ısırarak. “Neden?”

“Bütün ipuçlarını değerlendirmek istedim,” dedim alçak sesle. “Bu Cathy olayı yüzünden seni ihmal ettiğimi düşünmeni istemedim.”

Anna hafifçe gülümsedi. “İhmal etmediğini biliyordum.” “Ofsayt! Bu ketçap şişesi şimdi ofsaytta, tamam mı?” bağrışmaları arasında, bana yaklaşarak, “Kit’le ilgili şu şeyi ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim,” dedi.

“Sorun değil,” dedim.

“İyi birine benziyor,” dedi Anna.

Anna bana bir açıklama bekler ya da oğlanlar hakkında konuşmak ister gibi bakarken, ben ona felaket bir şey sormanın bir yolunu arıyordum.

“En azından vampir değil,” dedi.

“Henüz değil,” diye mırıldandım.

“Ne?” dedi Anna.

“Ha, yok bir şey. Adam gerçekten iyi biriymiş.”

“Sana faydalı bir şeyler söyledi mi bari?”

“Babanın sizi terk etme şekline çok şaşırmış. Böyle ani olmasına. Bir veda etmeye bile gelmemesine ve hastalarına yeni bir doktor bile ayarlamadan gitmesine. Adam herkesin şaşırdığını söyledi.”

“Evet.” Anna’nın dudakları büzüldü. “Annemle babam birbirlerine çok âşıktılar. Babamın gitmesine kimse inana-madı.”

“Babandan en son ne zaman haber aldınız?” diye sordum. Sorarken, *keşke bunu sormanın daha zarif bir yolu olsaydı*, diye düşünüyordum...

“Okul açıldığında. Bana son sınıfta başarılar dileyen bir mesaj attı. Ona cevap yazamayacak kadar üzgündüm. Biliyorum, yazmam gerekirdi. Ama o günden beri mesaj atmadı. Ne baba ama değil mi?”

“Evet,” dedim. Şu an olayları Müdür Saunders’ın anlatış şeklini sorguladığım için, Anna’nın babasının bu kadar umursamaz ve zalim olmasını bir türlü anlayamıyordum. “Peki, sence acaba...” dedim ve sustum. “Neyse, boş ver.”

Rebecca Jones’un, Anna’ların evinin önünde kapıyı tırmalaya tırmalaya ulumasını düşünmekten kendimi alamadım. Herkesin bağırıp gülüştüğü bu sıcak, kalabalık kafede bile bir üşüme geldi. Ürperdim ve Anna da bunu gördü.

“Ne?”

“Baban iyi bir adamdı,” dedim. “Bize lahana kostümü yapışını hatırlıyor musun?”

Anna acı acı gülümsedi. Anna’yla ben on üç yaşındayken okuldaki tiyatro oyununda lahana rolündeydik -sormayın- ve

annemle babamın önemli duruşmaları olduğu için lahana kostümümü Dr. Saunders yapmıştı. Kendisi için sorun olmadığını söylemişti. Utanç verici lahana hâlimize gülmemizi sağlamıştı. Epey de dert çıkmıştı. Lahana yaprakları dev gibiydi.

Dr. Saunders'ı çok severdim.

“Böyle kaçıp gitmesini anlayamıyorum. Sana böyle bir kötülük yapmasını. Hiç ondan beklenecek bir davranış değil.”

“Sorun değil Mel,” diye fısıldadı Anna. “Demek ki bana bu durumu izah edemeyecek kadar korkakmış. Orta yaş bunalımı falan olsa gerek. Erkekleri bilirsin işte, bazen bencil ve kötü olabiliyorlar.”

“Annen mi söylüyor bunu?”

“Hayır. Annem bu konuda konuşmuyor. Beni kamptan alıp buraya getirdiği günden beri.”

Endişem, yüzümden okunuyor olmalıydı.

“Benim için sorun yok Mel. Ben annem için endişeleniyorum. Babamı çok seviyordu. Galiba bunu hiç atlatamayacak.”

Keşke *bunu* dediği şeyin ne olduğunu tam olarak bilebilseydim. Bunu derken, ne kastettiği konusunda aklıma gelen bazı şeyler çok korkunçtu ve Anna'ya, babasının onu bilerek üzmemiş olabileceğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Anna'yı başka birisi üzmüş olabilirdi.

YİRMİ ŞEKİZİNCİ BÖLÜM

Doğrudan Sonuç Bölümüne mi Geçiyoruz?

Masadakilerle vedalaştıktan sonra Kit beni evime bırakmak için ısrar etti. Aksi takdirde Francis'in ona görgü kuralları kitabını ezberleteceğini söyledi. O ana kadar Anna'yla konuş-tuklarımızı duyup duymadığını bilmiyordum.

Elimi ikimizin arasında davetkâr bir biçimde sallayıp duruyordum ama Kit elimi tutmuyordu. Kaldırımı çok ilginç, hatta biraz da sinir bozucu buluyormuş gibi, dimdik karşıya bakıyordu.

“Arkadaşların belli ki harika insanlar,” dedi. “Ty pazar günleri parkta futbol maçı yaptığınızı söyledi.”

“Sen de gel,” dedim, Kit hafifçe gülümseyince de göz kırptım. “Sen de Ty gibi boyunun ölçüsünü al. Benim için bir zevk olur.”

“Biz çıkıyoruz,” dedi Kit. İtiraz edecek gibi oldum ama kimi kandırıyordum ki? Biz çıkıyorduk. “Arkadaşın Anna,”

dedi Kit, bir süre sustuktan sonra. “Çok zor zamanlar geçirmiş. Senin bu dedektiflik işinin bu kadar ciddi bir şey içine olduğunu bilmiyordum.”

“Nasıl yani?” diye sordum temkinli bir şekilde.

“Yani,” dedi Kit, “babası kendinden hiç beklenmeyecek bir şey yapıp gitmiş ve gittiğinden beri de yalnızca mesaj atıyormuş.”

Söylediklerini doğrulamamı istercesine bana baktı. Onun da benim gibi şüpheleri olması çok mantıklı bir şeydi. Her şey açıkça ortadaydı değil mi?

“Ya Dr. Saunders hafızasını kaybetmişse?”

Kit’e baktım. Peki, şüphelerimiz aynı değildi.

“Hayır, ben ciddiyim,” diye devam etti. “Ya Dr. Saunders bir travma geçirmişse ve kim olduğunu bilmeyecek hâle geldiyse, Rebecca Jones da onu kandırıp ailesinden ne kadar nefret ettiğini, esas olarak onu sevdiğini söylemişse? Belki de durduk yere ailesini terk etmesinin nedeni budur. Dr. Saunders kim olduğunu bilmiyor!”

Hiçbir şey demedim.

“Mantıklı değil mi?” dedi Kit, bu çılgın teorisinden etkilanmemi bekleyerek.

“İmmm. Amnezi mi?” Gözlerimi devirmemiş olmak bütün konsantrasyonumu bozmuştu. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Bu konuyla ilgili şu harika diziyi izledim de. Orada bir anda hızla ayağa kalkıp kafasını mutfak dolabına çarpan bir adam vardı. Adam altı ay boyunca kim olduğunu hatırlayamadı! Sonra bir de düğününe giderken araba çarpan kadın

vardı. Kadının hafızası yerine geldiğinde aradan üç yıl geçmişti ve Alaska'da bir kulübede yaşıyordu. Demek ki böyle olaylar sürekli oluyor.”

“Galiba bu ihtimali göz ardı edemeyiz,” dedim nezaketen. Acaba Kit hangi diziyi seyretmişti? *Days of Our Lives* mı? “Ama, şey, Dr. Saunders’ın Alaska’da bir kulübede olduğunu sanmıyorum. Ayrıca,” dedim Kit itiraz edecek gibi olunca hızlanarak devam ettim. “Müdür Saunders’ın birden böyle tuhaf davranmaya başlamasını nasıl açıklayacaksın?”

Nefes aldım.

“Bence Anna’nın babası kaçırılmış olabilir.”

“Kaçırılmış mı? Rebecca Jones tarafından mı?”

“Evet. Anna’nın annesi de bu yüzden garip davranıyor. Tehdit ediyorlar onu.”

“Rebecca Jones mu tehdit ediyor?”

“Benim teorim bu. Bana amneziden daha muhtemel geliyor.”

“Amnezi, senin sandığından daha yaygın bir şey,” dedi Kit. “Televizyon dizilerinde hep görüyorum. Ama her neyse. Sence polise gitmemiz gerekir mi? Annemden bu konuyla ilgilenmesini isteyebilirim. İlgilenir, biliyorsun. Zaten bu olayla ilgilendiğini biliyoruz.”

“Ama ya her şey görüldüğü gibiye?” diye sordum, birden emin olamayarak. Benim düşündüğüm şey, amneziden daha mı muhtemeldi ki? “Dr. Saunders orta yaş krizine girip güzel bir vampirle kaçmış ve karısı perişan hâlde. Müdür Saunders onu çok seviyordu. Hâlâ seviyor. Acaba ikimizin teorisi de saçmalık olabilir mi?”

“Güzel ve deli bir vampir,” dedi Kit. “Bay Wasserman’ın dediklerini duydun.”

“Amnezisi olsa, neden sürekli karısına ve kızına mesaj göndersin ki? Kaçırılmışsa da neden Müdür Saunders polise gitmiyor?” diye sordum.

“Kocasının öldürülmesini istemiyor olabilir mi?”

“Hiç inandırıcı değil. Müdür Saunders, Rebecca’nın Dr. Saunders’ı geri vereceğine inanmaz,” dedim. “Bu vampir tam bir kaçık. Saunders polise gider. Ayrıca bu Rebecca Jones da bana pek öyle suç dehasıymış gibi gelmedi.”

“Bence de öyle,” dedi Kit. “Bir vampirin böyle bir şey yaptığını düşünmek çok korkunç.”

“Vampirler hep böyle korkunç şeyler yapıyor işte,” dedim.

“İnsanlar da yapıyor,” dedi Kit.

“Doğru. Özür dilerim. Dr. Saunders’ın bir veda bile etmeden, kızına onu ne kadar çok sevdiğini söylemeden kaçması, mesajlardan bahsetmiyorum bile, gerçekten korkunç.”

Eğer bunları yapmışsa tabii.

Telefonunu başka birisi kullanıyor olabilir. O mesajları başka birisi atıyor olabilir.

Ama eğer böyle değilse, eğer teorim doğruysa, o zaman Müdür Saunders aptallık ediyordu. O hep çok mantıklı hareket eden biriydi; yapması gereken tek şeyin polise gitmek olduğunu bilirdi.

Aşk insana aptalca şeyler yaptırıyor işte, diye geçirdim içimden, Cathy’yi düşünerek. Galiba hayal gücümüzün uçup gitmesine izin veriyorduk. Özellikle de Kit. Amnezi mi? Yapma yahu?

“Evet. Çok rahatsız edici.”

“Bunun gerçek olduğunu kabul etmek çok güç. Ama Occam’ın Usturası der ki...”

“En basit açıklama genellikle doğru olandır,” diye tamamladı Kit. “Ama bu deli Rebecca Jones’un adam kaçıran birine dönüşmesi de bir açıklama. Amnezi de öyle.” Yüzündeki ifadeyi gördü. “Tamam, o kadar yüksek ihtimal değil. Ama annem şüpheli bir şeyler olduğunu düşünüyorsa...”

“Umarım ben haklı değilimdir,” dedim. “Hafızasını kaybetmiş olsa da, olmasa da Dr. Saunders’ın deli bir vampir tarafından esir alınması fikri hiç hoşuma gitmedi.”

“Benim de,” dedi Kit. Uzun bir sessizlik oldu. “Bay Wasserman’ın, vampirlerin gülebilmek için baştan savma ameliyatlar olmasıyla ve intihar etmeleriyle ilgili söyledikleri de hiç hoşuma gitmedi.”

Ürperdi ve sanki üşümüş gibi, refleks olarak kendine sarıldı. Buz gibi soğuk bir vampir evinde yaşayan çocuk.

Adam’ın hastaları gibi, Kit’in verdiği örneklerin de uç örnekler olduğunu düşündüm birden. Gölge’de yaşayan vampirler genellikle daha yaşlı ve daha eski kafalıydı. Yeni hâllerine uyum sağlamış, başarılı vampirlerdi. Kit hiç, iyi uyum sağlayamamış vampir tanı mıyordu. Şu an sanırım vampirliğin kötü yanlarını ilk kez görüyordu.

Ona sarılmak istedim.

Kit ellerini ceplerine soktu. “Şimdi gitmem gerek. Ama çok eğlendim.”

“Hı-hı,” dedim, solgun ve gergin yüzüne bakarak. “Çok eğlendik canım.”

Kit beceriksizce gülümsemeye çalıştı. “Eh, biraz eğlendik sayılır. Ayrıca Dr. Saunders’a ne olduğunu bulacağından eminim. O zaman,” dedi.

“O zaman,” dedim.

Yüzüme bakınca, bir an beni öpeceğini sandım.

Uzanıp yanağıma küçük bir buse kondurdu.

Evet. *Seni teyze gibi seviyorum*, dercesine bir öpücük.

“Seni ararım,” dedi Kit. “Düşünmem gereken çok şey var.”

Yanağa kondurduğu buse gibi mi? Başımı sallayıp arkamı döndüm. Boğazım düğümlenmişti. Seni ararım mı dedi? Bir çocuğun bunu söylediğinde ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

Ryan, benim davet edilmediğim bir partide Cathy’ye asıldığıнын evvelki günü ilişkimizin nasıl gittiğini düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu ve beni arayacağını söylemişti.

Kit’in söylediği çok daha önemli bir şey varken, beni aslında aramayacak olmasına üzüldüğüm için kendimden biraz iğrendim.

Annesi şüpheli bir durum olduğunu düşünüyordu. Zaten Adam Wasserman’la da konuşmuştu.

Francis, New Whitby’deki onca okul arasında bizim okulu seçmişti. Müdür Saunders, Francis’ten korkuyordu. Francis benden Müdür Saunders’la onun hakkında konuşmamamı istemişti.

Francis’in dosyasında, başyapıtının birkaç cildini yazdığı bilgisi vardı. Francis’in okulda olmasının makul bir nedeni vardı.

Francis vampir bir polisle bir Gölge'de yaşıyordu. Camille, Dr. Saunders'a olanları gizli gizli mi soruşturuyordu? Yoksa Francis onun içerideki adamı mıydı?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Francis'e Çaresizce Atılan İftira

Ertesi gün okulda moralim, bozuk moraller tarihinin en bozuk hâlindeydi. Sadece bir kitaba ihtiyacım olduğu için değil, aynı zamanda koridorda durup dolabıma bakarak kara kara düşünmek için dolabıma gittim.

Adam Wasserman'la yaptığımız konuşmanın, beni Dr. Saunders'a ne olduğunu öğrenmeye pek yaklaştırmamış olduğunu fark etmiştim. Dr. Saunders karısını ve Anna'yı terk mi etmişti? Yoksa Rebecca Jones onu kaçırmış ve şu an Camille bu olayı Francis'i Craunston Lisesi'ne casus olarak yerleştirerek incelerken Müdür Saunders'ı mı korkutuyordu?

Francis, dünyanın en kötü casusu olabilirdi.

Benim delirmiş olmam da tamamen ihtimaller dahilindeydi. Belki de dünyanın en kötü amatör dedektifiydim. Kit'in teorisi gerçekten benimkinden çok daha kötü müydü?

Belki de Dr. Saunders, şu an gerçekten hafızasını kaybetmiş, yosun ve balina eti yiyerek Alaska'da yaşıyordu.

Üstüne bir de Kit benden ayrılmıştı. Zaten Gölge'sinin ebedi bir üyesi olmayı böyle kafaya koymuşken onunla olmamız pek mümkün değildi.

Seni ararım. Oldu canım.

Neden arayacağını bile söylememişti. Ben onun için çok mu insandım? Çok mu buyurgandım? Öpüşmemizin hoşuna gittiğini söylediğinde yalan mı söylemişti? Dün gece yanağıma küçük bir buse kondurmuştu. Minnacık bir buse!

Ufff.

"İyi misin Mel?" diye sordu Müdür Saunders.

İrkildim. "Dalmışım!" dedim, düşüncelerimi okuyamadığı için müthiş rahatlayarak.

"Derse de geç kalmışsın belli ki."

"Hemen gidiyorum, özür dilerim!"

Keşke Kit'e Dr. Saunders'ın kaçırılmış olduğu teorimi söylemeseydim. Bunu düşünüp durmak zaten yeterince kötüydü. Şimdi Kit sayesinde bundan başka bir şey düşünemiyordum. Ama aklım ne zaman buna gitse, şu Rebecca denen deli vampirin Dr. Saunders'a ne fena şeyler yapabileceğini düşünmeye başlıyordum ve bu düşünceler geri tepip acı verici spirallere dönüşerek başımı ağrıtıyordu.

Keş şunu Mel, dedim kendime. Çok daha mantıklı başka bir açıklama daha vardı: Dr. Saunders, Rebecca Jones'la kaçmıştı. Aşk insanın aklını başından alıyordu. Örneğin Cathy ve Francis. Cathy, bir aydır bile tanımadığı bir adam uğruna vampire dönüşecekti! Aşk insanı deli divane ediyordu.

Kit'e âşık olmadığımı o kadar memnundum ki. O salağa.

Trigonometri, Biyoloji ve Yerel Tarih derslerini pek dinlemediğimi itiraf etmeliyim. Bütün bu derslerde elbette Cathy de vardı. Biz hep aynı dersleri alırdık. O da derslerle pek ilgili değil gibiydi ve bu onun için çok sıra dışı bir durumdur. Sanki masasının altında kitap okuyor gibiydi. Daha önce bunu yaptığını hiç görmemiştim.

Şöyle bir merhabalaşmıştık ama hepsi o kadar. Onu çoktan kaybetmeye başladığımı hissediyordum.

Öğle teneffüsünde Cathy bize katılmak veya sevgiliyle gitmek yerine, Francis'in elini şöyle bir tutup ona hayranlıkla gülümsedi ve kütüphanenin yolunu tuttu. Şaşakalan Francis de bize katılmadı. Anna, Ty ve ben, Cathy'nin olmamasına alışmaya başlamıştık. Anna ve Ty iyi arkadaşlarımdı. Özellikle Anna'nın tekrar aramızda olması da çok güzeldi ama ben yavaş yavaş Cathy'yi özlemeye başlamıştım. İkimiz çocukluğumuzdan beri, adeta birbirimizin arka cebinde yaşıyorduk.

"Şimdi," dedi Ty, yemeklerimizi alıp bir masaya oturduğumuzda. "Bu Kit. Bayağı iyi biri. Bence."

Kendisinin daha iyi olduğunu düşünmem için bir süre durdu.

"Sen beni terk etmiştin Ty," dedim.

Ty öksürdü. "Ne alakası var şimdi? Ben yeni arkadaşını sevdim diyordum."

"Değil..." diye söze başlayacak oldum ama daha yeni başlayan arkadaşlığımızın sona ermek üzere olduğunu söylemeyecektim. "Daha yeni tanıştık."

“Onu beğeniyor musun?” diye sordu Ty. “Gerçi umurumda değil ama.”

“Beğeniyorum,” dedim. Çünkü beğeniyordum. Artık bunun hiç önemi kalmamasına rağmen. “Senin umurunda olmaması da benim umurumda değil. Gerçi senin umurunda ama bu da umurumda değil.”

“Umurumda olmamasının umurunda olmaması da benim umurumda değil. Aslında ben gayet memnunum. Çünkü, şey, eğer ben beğendiğim biriyle görüşseydim, senin benim için mutlu olmanı beklerdim.”

“Biriyle görüşüyor musun ki?” diye sordum. Görüşmediğinden adım gibi emindim. “Neyse, zaten umurumda da değil.”

“Başımı ağrıttınız ama,” dedi Anna. “Ben Kit’i sevdim. Cici ve komik biri. Hepimizin canlı aileleri olamaz ki.” Şaka yaptığını göstermek için gülümsedi.

“Teyze. Vampir,” dedi Ty ama gülümsemesinden Anna’ya kızmadığı belli oluyordu. “Eminim Kit’le tanışmayı çok isterdi.”

“Cathy bugün biraz tuhaf davranıyor,” dedim, konuyu değiştirmek için.

Kit eğer benim erkek arkadaşım olsaydı, hatta muhtemel erkek arkadaşım olsaydı -ki dün akşam, olmadığını açıkça ifade etmişti- ilişkimiz çok kısa sürmüştü. En kısa ilişkim değildi -Ryan’le dört günlük ilişkim, hâlâ bu kategorinin şampiyonuydu- ama yine de epey kısaydı.

“Kütüphanedeki, vampirlerle, zombilerle ve dönüşümle ilgili tüm kitapları okuyor,” dedi Anna. “Kendini hazırlıyor.

Yerel Tarih dersinin dönem ödevi olarak da bu konuyu almış. New Whitby'deki dönüşüm sürecinin tarihi.”

Biraz kıskandığımı itiraf etmeliydim. Cathy'nin yaptıklarını nasıl olup Anna bilir de ben bilmezdim?

Kıskandığım, yüzümden belliydi ki Anna omuzlarını silkerek, “Ben de bu aralar kütüphanede çok vakit geçirdim. Cathy de öyle,” dedi.

“Elbette. Bu olayı bir ödeva dönüştürmek tam Cathy'nin yapacağı bir iş. Bahse girerim Kaplan çok etkilenmiştir.”

Anna gülümsedi.

“Bu işi gerçekten yapacağına inanamıyorum,” dedim. “Sence ona lisans verirler mi?”

“Bilmem,” dedi Anna. “Bugüne kadar, dönüşmüş birini hiç tanımadım.”

“Teyzem, dönüşeli çok vakit geçtiği için, herhalde artık bu işin nasıl yapıldığını bilmiyordur.” Ty'ın teyzesi aslında büyük büyük teyzesiydi. “Ama isterseniz ona bir sorayım.”

“Sağ ol. Cathy'nin bir daha hiç gülmeyeceğini düşünebiliyor musunuz?”

“Ben aslında düşünebiliyorum,” dedi Ty. “Zaten çok gülen biri değil. Senin benim gibi değil yani. Veya...”

“Cathy güler!” diye itiraz ettim, Adam Wasserman'ın ne tür insanların iyi bir şekilde vampire dönüşebildiğini anlatmak için kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalışarak ve başaramayarak. “İyi bir espri anlayışı vardır!”

“Öyle,” dedi Anna. “Ama ben onu çok gülen biri olarak tanımlamam. Senin gibi değil yani Mel. O daha çok, alaycı alaycı gülümser. Çok sönük bir espri anlayışı vardır.”

“Doğru,” dedi Ty. “Tastamam öyle. Tam Francis gibi.”

Cathy’nin Francis’le uzaktan yakında ilgisi olmadığını söylememek için dilimi ısırđım. Fakat bu doğru muydu? Birbirlerine özel espriler yapmaya çoktan başlamış gibi görünüyorlardı.

İçimde, Cathy’nin vampirliğe başarılı bir dönüşüm için, Adam Wasserman’ın söylediğı, gerekli olan şeyler listesindeki üç kutuyu da işaretleyebileceğine dair can sıkıcı bir his vardı: İyi bir espri anlayışının olmaması -ki Cathy’nin kahkahalar atan biri olmadığı doğrudu; vampir olmak için güçlü bir neden -ki Cathy, Francis’te gerçek aşkı bulduğunu düşünüyordu (ben bunun yeterli bir neden olduğunu düşünmüyordum ama Cathy kesinlikle böyle düşünüyordu); ölüme hayattan daha çok âşık olmak -ki bu durumda da erken bir ölümün romantik olduğunu düşünmek, ölüme hayattan daha çok âşık olduğunun bir göstergesi olabilirdi.

Cathy zaten kafasını Thomas Chatterton, John Keats, Wilfred Owen, Sylvia Plath ve Anne Sexton’la bozmuştu. Bunların hepsi genç yaşta ölmüşü ve ölüm takıntılı bir sürü şiir yazmışlardı. Fakat Cathy hiçbir zaman genç ölmek istediğini söylememişti. Fakat genç yaşta ölmeyi istemek, ölümlle kafayı bozmakla aynı şey miydi?

Cathy’nin dönüşümünün kötü gitmesini istemiyordum.

Hatta bu dönüşüme hiç kalkışmamasını istiyordum.

Öğle teneffüsü bitip ders zili çalınca çantamı alıp ayaklandım ve İngilizce dersine doğru yola koyuldum. O kadar yavaş

yürümüştüm ki sınıfa yaklaşırken koridorlar bomboş kalmıştı. En azından Francis köşeyi dönene kadar öyleydi.

“Francis!” diye seslendim, sanırım biraz da yüksek sesle.

Francis rahatsız olduğunu belli etmeyen o mükemmel ve ifadesiz yüzüyle yanıma geldi. Hâlbuki ben kızacağını düşünmüştüm. Gerçek hanımefendiler seslerini yükseltmezlerdi.

“Bayan Duan?”

Demek ki kızmıştı. Normalde bana Melanie diye hitap ederdi.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim, Francis’i kolundan tutup kızlar tuvaletine çekerek. Tabii ben kesinlikle ondan güçlü falan değildim ama Francis de bir hanımefendinin, hatta benim gibi hiç de hanımefendi olmadığını düşündüğü bir hanımefendinin bile onu bir yere yönlendiren elini itmeyecek kadar beyefendi biriydi.

Kolunu bıraktığımda, sanki üzerine bulaşan Mel pisliğini silmek istermiş gibi kollarını temizledi.

“Burası Hanımlarlar Ayakyolu,” dedi, vampirlere özgü bir dehşet ifadesiyle kaşlarını kaldırarak.

“Kızlar tuvaleti, evet, hani şu bizim...”

“Hanımefendilerin burada gerçekleştirdikleri şahsi işleri gayet iyi biliyorum,” dedi Francis. “Sorum şu: Ben neden buradayım?”

“Çünkü sana sormak istediğim şey, ııı, biraz gizli ve herkes şu an derste.” Boş kabinleri işaret ettim. Francis, işaret ettiğim yöne bakmadı. Anlaşılan, beyefendiler kızlar tuvaletindeki boş kabinlere bakmıyorlardı. “Bizi burada kimse duymaz.”

Francis'in duruşu, baston yutmuş gibi kaskatı bir hâl almıştı. Rezil olmakla bir hanımefendi bozuntusunun gizli konuşma talebini kabul etmek zorunda kalmak arasında bocalıyordu.

"Lütfen hızlı olsun," dedi. O kadar gerilmişti ki bir "Lütfen," daha ekledi.

"Sen Müdür Saunders'ı soruşturmak için mi buradasın?"

Francis bir an, sanki kararsız kalmış gibi göründü. "Ama o yüzden burada olduğumu biliyorsun," dedi sonra.

"Hayır, bilmiyorum."

"O zaman rica ederim söyle Bayan Duan, neden böyle bir bilgin olduğunu iddia ettin? Buradaki çalışmalarımın gizli yönünü ifşa etmekle tehdit ettin beni."

"Etmedim!" Francis neden bahsediyordu?

"Bana bu güzel kurumdaki mevcudiyetimin altındaki gerçek nedeni bildiğini söylemiştin."

Güzel kurum mu? Yani bu okulu mu kastediyordu? Belli ki öyleydi.

"Evet," dedim. "Kitabını yazmak için. Demıştin ki, ben... Ah." Fakat tabii ki bahsettiği sır, bu kitap değildi. Cathy bu kitabı biliyordu. Tüm okul biliyordu.

"Bu çok kafa bulandırıcı," dedi Francis. Tabii bu; "Neler oluyor burada yahu?"nun Francis'çesiydi. Tam Francis'ten beklenecek bir sözdü, bunu soru olarak bile dile getirmemişti.

Bir soru sormuş olmadığı için de benim bir cevabım yoktu.

"Çok," dedim, tatlı bir sesle ve sadede geldim. "Müdür Saunders'ın nesi var? Kocasını gerçekten kaçmadı, değil mi?"

Francis bir an durup gök mavisi gözleriyle yüzüme baktı. Ben de yüzümü onunki gibi ifadesiz yapmaya çalıştım.

Aptal vampirler. Demek ki bu yüzden poker oynamaları yasaktı.

“Bayan Duan,” dedi Francis dikkatle. “Size buradaki soruşturmanın esas yüzünü ifşa etmeye niyetim yok.”

“Camille için mi çalışıyorsun?”

“Şunu tekrar edeyim: Buradaki soruşturmanın esas yüzünü ifşa edecek değilim,” dedi Francis, sert bir sesle. “Böyle bir soruşturma olduğunu bilmen bile büyük bir talihsizlik. Senden bu konuyu aklından çıkartmanı ve müdahale etmeyi bırakmanı rica edeceğim. Bu senin kendi iyiliğin içindir.”

Benim iyiliğim için! Yani Francis’in gitmesinin, Cathy’nin iyiliği için olduğu gibi. Ne günlere geldik!

Francis’in bacağına tekme atmamak için kendimi zor tuttum. Onun yerine, şirin görünmeye çalışarak gülümsedim.

“Yapma Francis. Bana söyleyebilirsin.”

Francis, kendi tabiriyle söylemek gerekirse, kafası bulanmış gibi görünüyordu. (Muhtemelen, daha önce ona hiç gülümsememiştım.) Sonra soğuk ve kararlı bir ifadeye büründü.

“Katiyen söyleyemem. Şimdi de, eğer müsaade edersen, derse geç kaldım. Sanırım sen de geç kaldın. Hoşça kal.”

Francis o kadar hızlı gitmişti ki ona fikrini değiştirmesi için yalvarmaya fırsat bulamamıştım. Francis’in hanımlar ayak yolundaki akıl almaz varlığından geriye yalnızca, yüzüme çarpan rüzgarı kalmıştı.

Halbuki ben Anna'nın ne kadar acı çektiğinden ve ona ne kadar yardımcı olabileceğinden bahsetmek üzereydim.

Lavaboya yaslandım. En azından artık ortada bir soruşturma olduğunu biliyordum.

Vah zavallı Dr. Saunders ve Müdür Saunders. Yoksa o kaçırılma teorim doğru muydu? Anna'ya nasıl söyleyecektim bunu?

Francis'in bu soruşturmaya dahil olması, onu buraya yollayan kişinin Camille olduğu anlamına geliyordu. Camille bir şeyler biliyor, en azından bir şeylerden şüpheleniyor olmalıydı. Bunların ne olduğunu bulmalıyım. Anna'nın bunu bilmeye hakkı vardı. Yani Camille'le konuşmalıyım. O bir anneydi. Anna'nın yardıma ihtiyacı olmasını anlayışla karşılardı.

Ayrıca beni terk eden çocuğun annesiydi. Ve flu görünecek kadar hızlı hareket eden, korkutucu bir vampirdi.

İşim çocuk oynuncağıydı.

Vampirle Sorgulama

Camille'i uyurken ziyaret etmek elbette saygısızlık olurdu. O yüzden bisikletime atlayıp Gölge'ye gitmeden önce havanın kararmasını bekledim. Boş sokaklarda bisikletimle giderken güneş, binaları turuncuya, kırmızıya ve mora boyayıp batmış, hava önce uçuk bir pembe renge bürünmüş, sonra da kararmıştı. Camille'in evine yaklaştığımda, bir iki vampir sokağa çıkmıştı. Ortam neredeyse, bütün vampirlerin dolaşmaya çıktığı saatlerden daha tekinsizdi. Neredeyse.

Eve vardığımda bisikletimi dikkatlice çite dayadım. Çiçeklere daha fazla zarar vermek istemiyordum. Derin bir nefes aldım, Camille'in çay yapan bir anne olduğunu kendime hatırlattım ve kapıyı çaldım.

Tuhaftır, bu sefer şarap mahzeninden gizlice girme geleneğini devam ettirmek yerine, ön kapıdan girmeye karar vermiştim.

Kapı anında ardına kadar açıldı.

“Sevgili Raoul!” diye bağırdı, kabarık kızıl saçlı ve ağır parfüm kokan bir vampir.

“İıı,” dedim. “Hayır.”

“Ona her zaman güvenebilirsin,” dedi kızıl saçlı vampir gizemli bir şekilde. “Gel bakalım çocuğum, gir içeri! Açlıktan ölüyoruz.”

Bu davetsanki, *umarım partimize gelebilirsin! Sevgilerimizle, Manson Ailesi, veya, ne zaman istersen gelebilirsin, elektrikli testerelerimiz daima çalışır hâldedir*, gibi gelmişti kulağıma. Neredeyse düşüp kapının önüne yığılacaktım.

“Sanırım bir yanlışlık oldu,” dedim.

“Bütün gece seni bekleyemem şekerim,” dedi vampir hanım.

Kadının da Francis gibi aslında İngiliz olduğunu sanmıyordum. Sanki öyleymiş gibi davranmaya çalışıyordu. Sanki böylesi, onları daha vampirsi gösterecekmişçesine, yabancıymış gibi yapmaya çalışan birçok vampir özentisi görmüştüm. Gerçek bir vampirin de aynı şeyi yapması beni şaşırtmıştı.

Harika. Vampir özentileri. Doğrusu bu gece en çok ihtiyacım olan şey tam da buydu işte!

“Hayır, gerçekten yanlış anladınız.”

“Bu zamane çocukları da çok kararsız oluyorlar canım,” dedi kadın. “Ah, ısır beni, hayır, bir dakika, ısırma, ah, hayır hayır, fikrimi değiştirdim, çok ısırma, bayılacağım galiba, annemi çağırın. Vampir ısırığının hezeyanını yaşamak isteyen insanlar işte böyle mızımız oluyorlar! Keşke dilsizleri cezbetseydik diye düşünmüyor değilim.”

Zamane çocukları, deyişindeki bir şey, bir an durup bir kumar oynamaya yöneltti beni.

“Minty?” dedim, temkinli bir şekilde.

“Ah,” dedi Minty. “Haydi bakalım. *Minty* olsun. Benim adım Araminta. Sen de Kitten’ın kız arkadaşı olmalısın ve sanırım ısırılmak falan istemiyorsun.”

Tehdit eden gözlerle bana baktı. Kafamı özür dilercesine ama sert bir şekilde iki yana salladım.

“Şahane!” diye bağırdı Minty. “Dur durak bilmeden buraya gelen insanları eğlendireceğiz diye aklıktan öleceğiz. Komşular küçük bir insan parkı açtık sanacak. Gerçekten şahane! Galiba içeri girsen daha iyi olur.”

Yanımdan geçip içeri girdim. Yanımdan geçerken bir an boynum ona yaklaşıncaya, atlayıp ısıracağını sandığımı itiraf etmeliyim. Ama ısırmadı. Tabii ki ısırmayacaktı: Muhtemelen gizli gizli evine kan bağışçılarını çağırıyordu ama namussuzluğu ele almayan hiçbir vampir, izinsiz bir şekilde birini ısırmayı aklından bile geçirmezdi.

“Kahvaltımız mı geldi?” diye sordu yelekli bir vampir adam.

Birinde köpek dişi ve bıyığın nasıl durduğunu merak ediyorsanız size söyleyeyim: Çok garip.

“Hayır,” dedi Minty, bana sitemle bakarak. “Bu Kitten’ın kız arkadaşı.”

“Kit. Araminta, istersen unutmamaya gayret et,” dedi adam ve bana elini uzattı. El sıkıştığımızda, parmaklarımı biraz acıttı. Sert el sıkışan vampirlerin el sıkması da sert oluyordu yani. “Ben Albert.”

“Mel,” dedim.

“Küçük beyi soruyor olmalısın. Bakalım geliyor muymuş.”

“Aa, hayır hayır, sorun değil,” dedim hemen. İhtiyacım olan son şey Kit’in onu takip ettiğimi düşünmesiydi. “Ben, acaba Camille’le görüşebilir miyim diye soracaktım.”

Minty ve Albert duraksadılar. Onların da Francis’inki gibi ifadesiz poker suratları vardı ama bugün zaten vampirlerin *kafası bulanmış* hâlini görmüştüm.

Olağanüstü kafamız bulanmış bir hâlde bir süre birbirimize baktık. Başka bir tuhaf vampir çıkagelmeseydi, kimbilir daha ne kadar süre o hâlde duracaktık.

“Merhaba,” dedim, biri yine beni Kit’in kız arkadaşı olarak tanıştırmadan. “Ben, şey, Cathy’nin arkadaşayım.” Francis’in arkadaşı olduğum gibi kuyruklu bir yalan söylemeye dilim varmamıştı.

Minty burnunu çekti. “Resmen insanlar tarafından ablukaya alındık.”

Kalp şeklinde tatlı bir surata sahip, ufak tefek, dişi bir yeni vampir, beni yerimden zıplatan bir vampir hızıyla yanıma geldi ve ne olduğunu anlamadan parmağını şah damarıma koydu. *Sakin olmalıyım*, diye geçirdim içimden. Sakin olmalıydım. Muhtemelen, eskimo öpücüğünün vampir versiyonuydu bu. Muhtemelen, çok normal bir vampir hareketiydi.

“Çok kabasın Araminta,” diye mırıldandı kadın. “Bence çok hoş bir kız.”

Yutkundum ve “Teşekkür ederim,” dedim.

“Ben Marie-Therese,” diye devam etti kadın, baygın bir sesle. “Kit’i çok severim. Umarım arkadaş olabiliriz.”

“Arkadaş. Ya evet, harika,” dedim. “Arkadaşlar böyle birbirlerinin damarına mı atlarlar?”

“Sen onun kusuruna bakma,” dedi Albert. “İspanyoldur. İspanyollar böyle dengesiz olurlar. Hoş görmek gerek.”

Marie-Therese’in soğuk parmakları boynumda hareket ederken hiç kıpırdamadan durdum. Daha önce hiç bu kadar vampirin arasında kalmamıştım. Kendimi bugüne kadar hiç bilmediğim bir şekilde kırılğan hissediyordum. *Acaba Kit de kendini böyle mi hissediyordu*, diye merak ettim.

Sonra Marie-Therese hiç beklenmedik bir anda geri çekildi ve tiz bir sesle, “Camille!” diye seslendi. Bana dönüp sevimli bir ifadeyle gülümsedi. “Bu kadar büyüleyici bir misafiri olduğu için Camille çok şanslı,” dedi. “İşin bitince gel de çay içelim.”

Marie-Therese odadan çıktı. Kapı açılıp kapanırken, bir an için karşı odadaki şamdanı gördüm.

“İnsan görünce böyle doğaüstü vampir edalarıyla hava atmayı sever,” dedi Minty, o yapmacık İngiliz aksanıyla.

“İspanyollar çok heyecanlı oluyorlar,” dedi Albert.

“Madem İspanyol,” dedim, “neden Fransız ismi var?”

“Kimse bilmiyor,” dedi Albert.

“Daha ziyade, kimsenin umurunda değil,” diye atıldı Minty.

Merdivenlerden inen Camille’i görünce sevindim. Geçen sefer merdivenlerde gördüğümdeki gibi hissetmiyordum kendimi şimdi...

Ama yine de tuhaftı. Onu daha çok insan, Kit’in annesi olarak görüyordum. Onu yaşlandırmış, yüzündeki soğuk çiz-

gileri ve gözlerindeki sert ifadeyi yumuşatmıştım. Ve şu an, üzerindeki üniforması ve at kuyruğu yaptığı siyah saçlarıyla, olanca vampirliğiyle karşımda duruyordu.

“Mel?” dedi şaşırarak. “Kit’i mi çağırmamı istiyorsun?”

Tanrım, bu vampirler hep böyle Kit’ten bahsetmek zorunda mıydı?

“Ben esasen sizinle görüşmek istiyordum.”

Camille en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeyerek kafasını salladı. Sessizce beni mutfağa aldı.

Minty ve Albert’in arkamızdan, benim Kit’i Camille’den istemeye gelmiş olabileceğimi tartıştıklarını duydum.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sordu Camille, o mesafeli tavriyla, karşımdaki sandalyede dimdik oturarak.

Çay yapmak için ısrara başlamıştı bile. Konuyu nasıl dile getirsem diye düşündüm.

“Şöyle ki,” dedim, “benim Anna Saunders adında bir arkadaşım var.”

Camille ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Belli ki çok arkadaşın var, çok şanslısın.”

“Sizin de Francis’i okulumuza Anna’nın annesini gözlesin diye yollamış olabileceğinizi düşündüm. Müdürümüzü. Müdür Saunders’ı.”

Çünkü eğer Camille, Müdür Saunders’ın polise yalan söylediğinden şüpheleniyorsa, onun ismini unuttuğundan emindim. Camille’de ilk defa hafif bir yüz ifadesi belirdi. Ama bu ne yazık ki, *seni akıllı kız, o kadar iyi düşünmüşsün ki, neredeyse biliyormuşsun*, der gibi bir ifade değildi.

Daha ziyade, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Francis,” diye mırıldandı, Francis’in başını belaya soktumumu bildiren bir ses tonuyla.

Gerçi bu da harika bir şeydi ama şu an konumuz bu değildi.

“Anna, annesi ve babası için çok endişeli,” dedim aceleyle. “Yani, babasına ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yok. Babasının kaçmadığını düşünüyor.” Tepkisi ne olacak diye dikkatle Camille’e baktım. “Müdür Saunders ise bir süredir garip davranıyor. Şu fare istilasını gününde, şey, yani okulda farelerin koştuğu gün Francis’ten çok korkuyordu.”

Camille’in duruşu bir anda öyle hızlı bir şekilde değişti ki neredeyse çayı üzerine döküyordum.

Haftıçe öne eğilmişti. Kadının bu oturuş şekli, aklıma düşünmek bile istemediğim bir kelimeyi çağrıştırmıştı: Yırtıcı.

“Sen o gün Müdür Saunders’ın davranışlarını mı gözlemledin?” diye sordu Camille ve cebinden bir not defteriyle kalem çıkarttı. “Bana biraz tarif edebilir misin?”

Kendimi bir anda çok aptal hissettim. Camille ise elbette kararlı görünüyodu. O bir polisti. Benden bir şahit ifadesi vermemi istedi.

Fakat fare istilasını için şahit ifadesi mi? Camille vampir sağlık müfettişi miydi ki?

“Neden fareleri öğrenmek istiyorsunuz? Bunun olup bitenlerle ne gibi bir ilgisi olabilir ki?”

“Mel,” dedi Camille. “Kendimi net bir şekilde ifade edemiyor muyum? Ben bir polis memuruyum. Sende on yedi

yaşında bir kızsın. Yani soruları ben sorarım, sen de yasalara saygı duyuyorsan cevaplırsın. Sana vakalarım ile ilgili gizli bilgiler vereceğim anlamına gelmiyor bu.”

“Elbette,” dedim. Hâlâ yarısı dolu olan fincanıma baktım.

“Bana bu fare olayından biraz bahsedebilir misin?” dedi Camille.

Anlattım.

“Yardıma için teşekkürler,” dedi Camille, anlattıklarım bitince. Ben elimdeki çaydan başka hiçbir şey elde edememişken, ikimiz de istediğimizi almışız gibi sakın bir tavırla bana baktı. “Kit’i çağırayım mı?” diye sordu. “Eminim o da seni gördüğüne sevinir.”

Kendinden oldukça emindi.

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Gitmem gerek.”

Camille şaşırıldı. “Umarım aranızda bir tatsızlık olmadı.”

“Biraz oldu gibi,” dedim, sandalyeden kalkarken. “Ama sorun değil. Zaten pek geleceğimiz yoktu.”

Camille bir an sanki bir şey diyecekmiş gibi yüzüme baktı.

“Belki de yanılıyorsundur?”

Omuzlarımı silktilim. “Size bir şey sorabilir miyim? Rebecca Jones’un nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Onun için endişelenmene gerek yok,” diye kestirip attı Camille. “Rebecca Jones öldü. İntihar etti.”

“Ne?” Rebecca Jones ölmüş müydü? O zaman Anna’nın babasını kaçıran kişi o olamazdı. O hiçbir şey olamazdı.

“Ama...”

“Yalnızca bu kadarını söyleyebilirim,” dedi Camille, sohbetimizin sona erdiğini iyice netleştirerek.

Mutfaktan çıktığımda başım dönüyordu. Yalpalayarak mutfaktan koridora çıktım. Sesini duyana kadar, Kit'in merdivenlerde olduğunu fark etmemiştim.

"Mel?" dedi Kit.

Terk edildiğimi umursamıyormuş gibi yapamayacak kadar şaşırmıştım. Ayrıca umursuyordum ve buna nasıl engel olacağımı bilmiyordum.

"Merak etme," dedim, "buraya seni görmeye gelmedim."

Kapıyı çarpıp merdivenlerden indim, bisikletime atladım ve sokakta bütün gücümle pedallara asıldım. Kanımın tadına bakmak isteyen bir vampir olursa, koşmak zorunda kalacaktı.

Her şeyin görüldüğü gibi olmasını ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Müdür Saunders anlaşılır bir şekilde, kocasının Rebecca Jones'un aşk yuvasında yaşamasına üzülmüyordu. Doğrusu bu da gayet mantıklıydı ve dünyayı yerinden oynatacak bir şey değildi. Benim uydurduğum manyak hikâye bile gerçek değildi.

Rebecca Jones, Müdür Saunders'ı tehdit ediyor olamazdı. O zaman, Müdür Saunders bir şey mi saklıyordu?

Peki Rebecca Jones öldüyse, Anna'nın babası neredeydi? Amnezisi olmadığından emindim.

Müdür Saunders'ın yalan söylemesi için, aklıma tek bir neden geliyordu: Yaptığı bir şeyi saklamaya çalışıyor olabirdi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Arkadaşlar, Arkadaşlarının Vampir Olmasına İzin Vermez

Rebecca Jones, Dr. Saunders'ı rehin almış olamazdı. Dr. Saunders da vampir sevgilisinin aşk yuvasında yaşıyor olamazdı.

Rebecca Jones ölmüştü.

Bisikletimin pedallarını çevirirken, bu sansasyonel haberi sindirmeye çalışıyordum. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Şu terk etme meselesi yüzünden Kit'i arayamazdım. Anna'yı da arayamazdım.

Biriyle konuşma ihtiyacı duyduğumda yaptığım gibi, Cathy'yi düşündüm. Ama bunu şu an yapabileceğimden emin olamadım. Kendini Francis'e ve bu vampire dönüşme işine çok kaptırmıştı. O felaket ikili randevudan sonra, aramızda gerçek bir konuşma olmamıştı.

Yine de kendimi Cathy'lerin evine doğru pedal çevirirken buldum.

Bisikletten inip Cathy'nin odasına baktım. Odanın ışığı yanıyordu. Tıpkı Camille'in kapısını çalarkenki gibi heyecanlanarak, bisikletimi merdivenlerden çıkartıp kapının önüne bıraktım. Vampirler kanımızı emiyor olabilirdi ama en azından bisikletimizi çalmıyorlardı. Ve zili çaldım.

Sonra uzun süre bekleyince, *acaba evde değil mi*, diye düşündüm. Yoksa Kristin'i mi aramalıyım?

Kapı açıldı.

"Merhaba Mel," dedi Cathy, beni gördüğüne çok sevinerek.

"Merhaba. Mahalleden geçiyordum da."

"Sen bu mahallede yaşıyorsun." Cathy gülümseyerek beni içeri davet etti.

"Doğru," dedim, peşinden merdivenleri çıkarken. "Annen evde değil mi?"

"Hayır. Bugün işi uzayacakmış."

Cathy beni odasına buyur etti. Odası her zamankinin aksine dağınıktı. Cathy'nin standratlarında yani. Masada, yerde, yatakta, uygun olan her düz satıhta, çoğu post-itlerle işaretlenmiş kitaplar vardı. Bir iki tanesine göz ucuyla bakınca -Vampirlikte Hücre Dönüşümü, Vampirler Ansiklopedisi- Anna'nın bana Cathy'nin Yerel Tarih dönem ödevi hakkında söylediklerini hatırladım.

"Çok çalışıyorsun ha?"

Cathy başını salladı ve oturmam için bir sandalye çekti. Kendisi de yatağının boş bulduğu ucuna oturdu. "İyi misin?" diye sordu ben oturunca.

"İyiyim," dedim. "Hayır, iyi değilim. Anna'ya üzülüyorum."

“Evet?”

“O, yani, babasını biliyorsun. Rebecca Jones’la kaçmış olabilir ama şu an onunla değil.”

“Rebecca Jones kim?”

“Anna’nın babasının güya kaçtığı vampir. Ölmüş. İntihar etmiş. Ama Anna’nın babası eve dönmedi. Nerede peki?”

Cathy’nin beti benzi attı. Ona bakamıyordum. Durumun ne kadar ciddi olduğunu görmek istemiyordum.

“Nereden biliyorsun?”

“Camille söyledi,” dedim. Başladığıma göre belli ki duramayacaktım. “Anna, annesinin tuhaf davrandığını söylüyor. Sadece kocası onu terk ettiği için üzgün ve yas tutuyor gibi değil. Bu yüzden ben de konuyu araştırıyorum. Sanırım neden böyle olduğunu biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Cathy, devam etmem için bir süre bekledi.

“Gerçekten hoşuma gitmiyor.”

Söylemem için sabırsızlanarak başını salladı. Çok anlayışlı, sanki hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi görünüyordu.

“Anna’nın annesi? Müdür Saunders?” dedim, beni duyabilecek biri olmamasına rağmen sesimi alçaltarak. “Kocasına bir şey yapmış olabileceğini düşünüyorum.”

Kötü bir şey yapmış demeye dilim varmadığı için, *bir şey* demiştim.

Öldürmüş kelimesini ise aklıma bile getiremiyordum. Müdür Saunders’ı çocukluğumdan beri tanıyordum.

Fakat Dr. Saunders ortadan kaybolmuştu ve karısı, onun nerede olduğu konusunda yalan söylüyordu.

“Olamaz!” dedi Cathy heyecanla. “Böyle bir şey yapmış olamaz! Ciddi olamazsın.”

Baş sallama sırası bana gelmişti. “Evet, ciddiym. Tamamen ciddiym.” Cathy’ye, Francis’e kabalık ettiğim ve Kit’le yakınlaştığım bölümleri atlayarak, öğrendiğim her şeyi bir bir anlattım. “Anna’ya nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

“Anlatmayacaksın ki.” Cathy ellerimi tutup sıktı. “Neler olduğunu bilmiyorsun. Kesin olarak bildiğin tek şey, Dr. Saunders, Rebecca Jones’la kaçmış olsa bile, şu an onunla birlikte değil.”

“Ama...” diyecek oldum.

“Telefon mesajları ne peki?” diye sordu Cathy. “Anna bana, babasının onları terk ettikten sonra attığı bazı mesajları gösterdi.”

“Birinin telefonunu eline geçirirse herkes mesaj gönderebilir. E-posta da aynı şekilde.”

“Müdür Saunders kocasını öldürdüyse şu an neden gözaltında değil?”

Cathy bunu o kadar sakın bir şekilde söylemişti ki yapabildiğim tek şey, boş gözlerle bakmak oldu. O da sanki söylenmeyi söylemesine şaşırp kaldığımı fark etmemiş gibi, aynı boş gözlerle bana baktı.

“Sorgulanıyor.”

“Bunu sana Francis ya da Camille mi söyledi?”

“Bu şekilde açıkça söylemediler.”

“Tabii ki söylemezler. Camille, soruşturmasına bu kadar dahil olmanı istemez. Francis de onunla çalıştığı için aynı kurallara uymak zorunda. Francis çok namuslu biri.”

Cathy'nin Francis'le böyle alenen gurur duymasından bulanana midemi hissetmemeye çalıştım.

"Bildiğin şeylerle şüphelendiğin şeyleri birbirinden ayırman gerekir. Söylediğin şeylerin varsayım değil hakikat olduğundan emin olana kadar Anna'ya hiçbir şey anlatmamalısın. Doğrudan gidip Müdür Saunders'a sormayı düşündün mü?"

"Cathy, burada bir şeyler dönüyor. Müdür Saunders garip davranıyor. Bir şey saklıyor. Belli ki bir şey itiraf etmek istemiyor, yoksa polis, onu sorgulamak zorunda kalmazdı."

"Onu sorguladıklarını bilmiyorsun ki."

"Francis'in bizim okulda olmasının sebebi, Camille'in ondan Müdür Saunders'ı gözlemesini istemesi."

"Francis polis değil. Bu yüzden Camille için yaptığı şey resmi bir şey olmaz, öyle değil mi?"

Doğrusu bunu düşünmemiştim.

"Anna sana polisten bahsetmiş miydi?" diye sordu Cathy. "Senden yardım istemişti. Sorgulanmış olsa, herhalde sana söylerdi. Dedikodunun nasıl hızlı yayıldığını bilirsin."

"Doğru."

"Belki Dr. Saunders vampirle kaçıp sonra fikrini değiştirmiş ve ailesinin yanına dönmek istemiştir. Belki de Rebecca Jones bu yüzden intihar etmiştir."

Cathy'nin son söyledikleri, şu ana kadar düşünüp durduğum her şeyden daha mantıklı gelmişti. Kendimi aptal hissetmeye başlamıştım.

Dudağımı ısırıldım. "O zaman eve niye gelmedi?"

"Belki de dönmeye korkuyordur. Belki de af dilemek için kendini hazırlıyordur. Belki de sevgilisinin intharının etki-

sinden kurtulamamıştır. Elindeki olguları açıklayabilecek bir sürü şey var.”

“Belki amnezisi vardır.”

“Mel,” dedi Cathy, “gerçekçi olmaya çalış. Neden gidip doğrudan Müdür Saunders’a sormuyorsun?”

“Bildığım şeyleri ona söylemeden soramam. Eğer Dr. Saunders’a gerçekten bir şey yapmışsa, gerçi ben bu yönde bir kanıt olduğunu sanmıyorum ama bunu sorarsam bana nasıl bir tepki verir acaba? Bir şey yapmamışsa, sadece terk edilmişse bile, bunu hiç hoş karşılamaz.”

Cathy’yle bu konuyu konuşabildiğim için kendimi iyi hissetmişim. Sanki yeniden en iyi arkadaşlar olmuşuz gibiydi.

Cathy, “Ben hâlâ benim,” deyince afalladım.

“Ne?” dedim, *ne düşündüğümü nereden anladın*, diye sormak isterken.

“Benim artık hep Francis’le olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama ben hâlâ benim. Biz de hâlâ arkadaşız.”

“Elbette,” dedim.

Eski Cathy geri dönmüştü. Neredeyse Francis’i ve Cathy’nin vampirliğe duyduğu çılgınca arzuyu unutacaktım. Tek yapmam gereken, Cathy’nin dört bir yanının, vampir olmayla ilgili kitaplarla dolu olduğunu görmezden gelmekti.

“Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun,” dedim sessizce.

“Neyi yapmama gerek yok?” dedi Cathy. Ama neyi kastettiğini bildiğini biliyordum.

“Değişmene. İnsan olarak da Francis’le birlikte olabilirsin. Niye değişesin ki?”

“Bunu gerçekten istiyorum,” dedi Cathy. “Keşke anlamamı sağlayabilsem. Sanırım hep bunu istemişim ben.”

“Ölü olmayı mı?”

Cathy bir şey diyecek oldu ama sustu. Derin bir nefes aldı. “Vampir olmak, ölmek demek değildir. Bunu biliyorsun. Francis ve Camille’le konuşmuşsun. Kit’le konuşmuşsun. Kit bütün hayatını vampirlerle geçirmiş. Bu farklı bir yaşam şekli. Francis diyor ki...”

“Francis diyor ki!” diye bağırdım sinirlenerek. “Ne zaman yıkandı senin beynin böyle? Tanıştığın günden beri, *Francis şunu diyor, Francis bunu diyor! Francis ölmemi söylüyor!* Kendi adına düşünmeyi ne zaman bıraktın sen?” Ayağa kalktım. “İnsanlığı bırakacak olmana inanamıyorum. Kusura bakma ama yaptığın şey bu. Vampir olmak, bu demektir. Eğer dönüşümün başarılı olursa tabii. Ölmezsen ya da zombiye dönüşüp ölmezsen. Ayrıca bir de vampirliğe uyum sağlayıp sağlayamayacağın meselesi var. Sen vampirler arasındaki intihar oranını biliyor musun? Ya da ne kadarının vampirliği çok zor bulduğunu? Sense kalkmış, FRANCIS ÖYLE DEDİĞİ İÇİN bütün bunları görmezden geliyorsun!”

Cathy de ayağa kalktı. Her zamankinden de solgun görünüyordu. Dudaklarını büzmüş, gözlerini kısmıştı. O suratı daha önce de görmüştüm. Üçüncü sınıftayken, Tommy Lewis onu kızlar tuvaletinde öpmesi konusunda yalan söylediğinde böyle olmuştu yüzü. Beşinci sınıf öğretmenimiz Bayan Hildergardt onu Maine makale yarışmasında birincilik ödülü alan yazısında çalıntı yapmakla suçladığında da böyle olmuştu.

Ama bugüne kadar, bana hiç bu ifadeyle bakmamıştı.

“Sen beni ne kadardır tanıyorsun?” diye sordu.

“Doğduğumdan beri herhalde.”

“Ben bugüne kadar hiç, sırf biri bana öyle dedi diye hayatımla ilgili ciddi bir karar aldım mı? Hiç böyle bir eziklik yaptığımı gördün mü? En ince ayrıntısına kadar düşünüp taşınmadan herhangi bir karar almışlığım var mıdır? Sence Francis bana öyle yapmamı söyledi diye neleri göze alacağımı bütün yönleriyle araştırmıyor muyumdur?”

“Ama sen...”

“Burada alelacele kararlar veren birisi varsa o da sensin Melliflous Li Duan. Hep en doğrusunu sen bilirsin diye düşündüğün için, esasen hiçbir fikrin yokken, böyle düşünmeden konuşuyorsun. Mesela, Anna’nın annesinin kocasını öldürdüğü gibi!”

“Ne!” diye bağırdım. “Her zaman ne yapılması gerektiğini bilen kişi benimdir!”

Cathy’nin beni anladığını düşünürdüm. Beni yıllardır tanırdı. Ailem dışında gerçek ismimi bilen tek kişi oydu. Benim kim olduğumu, Cathy bilmeyecekse kim bilecekti?

Cathy o sakın, kendinden emin sesle konuşmaya devam etti. “Diğer insanlar adına, belki. Ama kendi adına? Tanıştıktan tam üç saniye sonra Ryan’la çıkmaya başladın. Eski kız arkadaşlarına sorsan, sana Ryan’ın nasıl aşâğılık biri olduğunu söylerlerdi. Kız arkadaşlarına bile sormana gerek yoktu, normal arkadaşları da söylerdi! Raj Singh’ten hoşlandığın için eskrimle başladın. Yakışıklı bulduğun bir çocukta görene kadar eskrimle ilgili tek bir şey bile bilmez-

din. Derslerini bile kendin seçmiyorsun! Her yıl benimle aynı dersleri alıyorsun. Farklı üniversitelere gittiğimiz zaman ne yapacaksın? Nasıl olur da benim kendi adıma kararlar veremediğimi söylersin!”

Göğsümde tuhaf bir his oluştu. Cathy’ye bağırarak, ona yanıldığını söyleyecek, Francis’in kuklası olduğunu yüzüne haykıracaktım ama yaşaran gözlerimle ve göğsümdeki yumruyla kalakaldım. Evet, bazen Cathy, Anna, Ty, Kristin veya her kimse işte, o yaptığı için bazı şeyleri yaptığım olurdu. Şu ders meseleleri de okulu pek takmadığım için böyleydi. Cathy’nin yaptığını yapmak daha kolaydı. Ben koyun değildim. Sadece Cathy kadar fazla tutkum yoktu. Ben onun gibi biri değildim. Büyüdüğüm zaman ne olacağımı bilmiyordum.

Durumlar hiç de söylediği gibi değildi. Ben kendi kararlarımı verebiliyordum.

Beni ağlatmasına izin veremezdim.

“Bence gitsen iyi olur,” dedi Cathy.

“Olur,” dedim ve kapıya yöneldim.

“Son bir şey daha var,” dedi Cathy. “Bunu ilk olarak senin bilmen gerek. Annem izin verdi. İstedğim zaman lisans başvurusu yapabileceğim.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

İnsanların Deliliği

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu belli etmemeye çalışarak, koşar adımlarla Cathy'lerden çıktım. Belli etmemek için o kadar büyük bir çaba sarfediyordum ki merdivenlerde ayağım takıldı ve ellerimle dizlerimin üstüne düştüm.

Zor durumdaki güzel ve zarif kadın; işte o bendim.

Kotumun dizleri kirlenmişti. Temizlemeye çalıştım, leke kalıcı gibiydi ama umurumda değildi. Avuçlarım ve gözlerim acıyordu. Gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım, sonra bisikletimi almak için merdivenleri yeniden çıkmam gerektiğini fark ettim.

Eve doğru çılgınca pedallara asılırken Cathy'nin, Francis olduğu sürece, arkadaşlarını istemediğini veya onlara ihtiyacı olmadığını fark ettiğini düşündüm. Artık ayağının altında dolaşmamı, o aldığı için aynı dersleri almamı, o öyle yaptığı için çok ders çalışmamı istemediğine karar vermişti.

Ama ben onun ayağının altında dolaşmıyordum ki! Cathy, Francis gibi davranıyor, bütün insanları küçümsüyor-du. Anna'yı önemsediyiğini söylüyor olabilir. Ama Anna'nın yardım istemek için geldiği tek kişi bendim. Şu ana kadar öğrendiğimiz her şeyi bulan da, bu işi sonuna kadar götü-recek olan da bendim.

Cathy vampir kitaplarını okumaya devam edebilir, Francis'le ebedi mutluluğun hayalini kurabilirdi -Ah, ka-fi-yeli oldu, Francis'e söyleyeyim de yeni aşk şarkısına koysun bunu! Ben Anna'ya yardım edecektim.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesini duyar gibiydim. Ağlamayı reddetmekle Cathy'ye gününü gösterme isteği bir-birine karışmıştı. Sonra biri omzuma dokundu.

Kaldırımda bisikletimi patinaj yaptırarak öyle bir durdum ki neredeyse yola fırlayacaktım. Sonra Kit'le burun buruna geldim.

Kan ter içinde kalmış, kıvrıkcık saçları darmadağın olmuştu.

“Bir saattir... Seslene seslene... Arkadan koşuyorum!” dedi nefes nefese.

Meğerse kalbimin çarpışı zannettiğim o sesler, Kit'in ayak sesleriymiş.

“Düşünüyordum,” dedim, son kalan haysiyetimi toplama-ya çalışarak. “Dalmışım.”

“Evine gittim, yoktun,” diye devam etti Kit, nefesini toparlamaya çalışarak. “Neredeydin? Neden sanki cehennem köpekleri kovalıyormuş gibi tüm hızınla gidiyorsun?”

“Sen boş ver onu,” dedim kızarak. “Sen neden peşimden geliyordun?”

Kit, salakmışım gibi bana baktı. “Evime gelip beni görmek yerine annemle konuştun. Aslına bakarsan, seni gördüğümde beni görmeye gelmediğini söyledin ve kapıyı çarpıp çıktın.”

“O ölümsüz akrabaların gibi asil davranmadığım için özür dilerim.”

“Asil mi?” dedi Kit. “Ne?”

Elini saçma götürdü. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirdim. Saçları zaten kafasında kasırga çıkmış gibi görünüyordu.

“Belli ki bilmeden seni kızdırmışım,” dedi çekinerek. “Söylesene, ne yaptım?”

“İnsan kızlar, terk edildiklerinde kızarlar!” diye bağırdım.

Vampirler bu durumu doğal mı karşılıyordu? Herhalde bu konuda çok deneyimliydiler. Yüzyıllar boyunca birikmiş reddedilme deneyimi. Bir süre sonra, terk edildiklerine hiç şaşırıyor olmalıydılar.

Ah evet, Cathy çok haklıydı. Vampirlik, nihayet gerçek olan bir rüyaydı.

Kit bana bakakaldı. “Terk edildiklerinde mi? Ben seni terk etmedim ki!”

Teknik olarak bu doğrudu. Çünkü biz zaten çıkmıyorduk. Fakat bunu söylemesi, centilmenliğe pek yakışmıyordu. Francis ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

“Arayacağını söylemiştin!”

“Evet,” dedi Kit. “Çünkü arayacaktım. Yeterince hızlı aramadım mı? Geldiğinde tam seni aramak üzereydim.”

Bakakalma sırası bana gelmişti. “Aramak üzere miydin? Ama *arayacağım* demiştin.”

“Evet,” dedi Kit. “Sağır falan değilsin, değil mi? Yoksa dilimizi mi unuttun? Çünkü çok mantıksız konuşuyorsun.”

“Bir erkek *seni arayacağım* diyorsa, aslında aramayacak demektir. Seni terk ediyor demektir.”

“Ne?” dedi Kit. “Sana seni arayacağımı söyledim. Çünkü arayacaktım. İnsan yapmayacağı bir şeyi neden söylesin ki? Delilik bu! İnsanlar toplum olarak nasıl bir arada yaşıyor o zaman? Bu bir peynirciye gidip *merhaba, paramla peynir almak istiyorum* deyip krem peynir çalmak yüzünden tutuklanmaya benziyor. Neyse, galiba bu peynir benzetmesi pek olmadı ama *seni ararım* demenin *hayatımdan çık* demek olmasının yanında billur gibi net oluyor. Ama zaten bu, insanların mantıklı olmaması yüzünden. Hem de hiç!”

Nefesi tükenince durdu.

“Of,” dedim kısık sesle.

Göğsümdeki düğüm çözülür gibi olmuştu. Terk edilmiş olmamam, bugün aldığım tek iyi haberd.

“Olaya genel olarak bakmak gerek,” dedim, aynı kısık sesle. “Bir erkek, *seni arayacağım* diyorsa ama ne zaman arayacağını söylemiyorsa, bu aramayacağı anlamına gelir.”

Kit cep telefonunu çıkarttı ve birkaç tuşa bastı. Cep telefonum titredi. Gülümseyerek telefonumu cebimden çıkarttım.

“Delilik bu,” diye fısıldadı Kit, telefonuna. “Seni arayacağım dediğimde ciddiydim. Şu an arayan da benim.”

Elimde cep telefonuyla, bir süre birbirimize baktık.

“Cathy’yle az önce feci kavga ettik,” dedim. “Rebecca Jones ise ölmüş. Yani Dr. Saunders’ı kaçırmış olamaz. O zaman nerede bu adam? Hayatta mı? Amnezi ihtimalini

düşünmüyorum bile. Ve Anna'ya bunların hiçbirini söyleyemem. Cathy ise yarın falan vampir olacak. Ve ben hâlâ hangi üniversiteye gideceğimi veya büyüyünce ne olacağımı bilmiyorum. Ve beni terk ettiğini düşünüyordum.”

Kit bisikletin gidonunu çevirip belime sarıldı. Kendimi çok sıcak, çok harika ve aramızdaki bisiklet yüzünden çok rahatsız hissettim. Bisikleti yavaşça kaldırıma bıraktım. Sonra birbirimize sımsıkı sarıldık. Kit yolda durduğu için ben eğildim ve dudaklarımız birbirine değdi. Öpüşmenin sıcaklığı bana soğuğu ve üzüntümü unutturmuştu.

“Seni terk etmedim,” diye fısıldadı Kit, beni iyice kendine çekerek. “Ben çıktığımızın bile farkında değildim. Ama çıkıyorsak, bundan mutlu olurum.”

“Belli,” dedim ve Kit'i yeniden öptüm.

“Bu sorunu hallederiz,” dedi Kit. “Sen halledersin.”

Bir sonraki öpücük, diğerlerinden daha ateşliydi.

“Eve gitmem gerek,” dedim, aslında eve gitmeyi biraz bile istemezken. “Annem endişelenecek.” Telefonumu açıp saate baktım. “Hatta delirecek.”

“Ben de seninle yürüyeyim,” dedi Kit.

Eve çok az kalmıştı ama çok yavaş yürüyorduk. Yavaş ve hırka. Evin önüne geldiğimizde, vedalaşmamız yirmi dakika sürdü.

“Hoşça kal,” dedim bir kez daha.

“Hoşça kal,” dedi Kit.

Hâlâ el eleydik. Ben biraz yükseldim, Kit biraz alçaldı.

“Yarın sabah bir yerlere gitmek ister misin?” diye sordum, bir adım geri çekilip. Şu an birbirimize parmaklarımızın ucuyla dokunuyorduk. “Sabah çok erken saatte.”

“Uzun Hayat Danışma Merkezi ziyaretimiz gibi heyecanlı olacak mı?”

“Umarım olmaz,” dedim.

Parmaklarımız ayrıldı ve Kit sokağa doğru koştu, sonra cebinden bir anahtar çıkartıp harap durumdaki bir arabanın kapısını açtı.

Kit’in arabası mı vardı yani?

Güzel, bu işimize yarayabilirdi.

O gece Kristin, vücudunda altı adet canavar dövmesi bulunan, Elspeth Moonfeather isimli -gerçek ismi bu değildi- kızla son ayrılışlarını anlatmak için aradı.

“Artık hayatımda deli kızlar istemiyorum!” dedi Kristin, her zamanki gibi. Yine de her seferinde daha deli bir kız buluyordu kendine. “Eee?” dedi. “Aşk hayatın nasıl gidiyor? Çok güvenilir bir kaynaktan edindiğim bilgiye göre, şu an bir sevgilin varmış.”

“Lottie’yi dinliyorsun herhalde,” dedim.

Kardeşim, berbat osuruklar dışında hiçbir konuda güvenilir bir kaynak değildi. Belli ki bir de saçma sapan dedikodular dışında.

“Lottie’yi dinliyor olabilirim,” dedi Kristin hınzırca. “Ayrıca bana çocuğun isminin Kit olduğunu ve onu çoooooook sevdiğini de söylemiş olabilir. Ben duyduğumu aynen aktarıyorum.”

“Ufff,” dedim.

“Vay canına,” dedi Kristin, birden aşırı heyecanlanarak. “İnkâr etmedin.”

“İnkâr ediyorum!” dedim hemen. “Kimseyi çooooo sevdiğim falan yok. Umarım böyle bir şey de olmaz. Kesinlikle inkar ediyorum. Kati ve fevri bir şekilde inkar ediyorum.” Biraz durdum. “Üf. Kes şunu. Gülme şöyle kıs kıs!”

Kristin kıs kıs gülmeye devam etti. Yatağıma uzanmış, tavana bakıyordum. Kafamı yastığa birkaç kez vurdum.

“Biriyle görüşüyor falan olabilirim,” dedim. “Öyle denebilir yani. İsmi de gerçekten Kit. Ama ciddi bir şey değil. Yani, bir yere varacak gibi görünmüyor. Kit vampirler tarafından yetiştirilmiş. İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. İnsan kızların sürekli seks yapmak istediği gibi bir izlenimi var ve bana beklemek istediğini söyledi.”

“Sürekli seks yapmak istemeyen bir kız var mı?” dedi Kristin. “Benimle hep seks yapmak istiyorlar. Hıh. Sanırım dayanılmaz cazibem ve güzelliğim yüzünden.”

“Birkaç ay içinde vampir olacak.”

“Aaa!” dedi Kristin. “İşte bu biraz sorun. Vampirler hakkında ne düşündüğünü bilirim.”

“Ne?” dedim. “Neden herkes vampirlerle bir alıp veremediğim varmış gibi konuşuyor? Benim vampirlerle bir sorunum yok ki. Sen de Cathy’nin bir vampirle çıkmaması gerektiğini söylemiştin. Benimle aynı fikirdeydin!”

“Eee, tabii,” dedi Kristin. “Bence vampir hayranları çok salak tipler. Ayrıca Cathy’nin bazı hususlarda fazla ciddi olduğunu biliyorum. Bir vampir konusunda fazla ciddi olmak da kötü bir fikir bence. Ama asla bir vampirle çıkmam demiyorum. Ama sen Mel. Sen gülmeyi seversin. Arkadaşların konusunda ne kadar katı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Hele ki bir vampirin Anna'yı üzdüğünü görmüşken. Bunlar kötü şeyler değil ki! Sen sadece, tanıdığım insanlar içinde, vampir takımına katılacak en son kişisin.”

Kristin söyleyince, kulağa o kadar da kötü gelmemiştir bu. Cathy bana bağırırkenki gibi olmamıştı.

“Ben de işte bu yüzden, Kit konusunu duyunca mutlu oldum!”

“Uf,” dedim, “kusura bakma. Az önce söylediklerine hiçbir anlam veremiyorum. Çünkü çok mantıksız şeyler söyledin!”

“Yani, bilirsin işte,” dedi Kristin. “Ty’la çok iyi arkadaş olduğun için çıkmayı denedin. Hâlbuki birbirinize göre olmadığınız çok netti. Sonra o Ryan denen hıyar yüzünden üzüldün. Çıbanı çıkasınca. Aşk konusunda çok şanslı olmadığın için artık çok temkinli davranıyorsun ve bu da anlaşılır bir şey. Gayet anlaşılır. Ama Cathy şu an temkinli davranmıyor. Bugüne kadar hiç ciddi bir ilişkisi olmadı, değil mi? Bu seni korkutuyor. Sence, Francis seni biraz da bu nedenle çileden çıkartmıyor mu?”

“Hayır. Sen Francis’le tanışmadın. Çok korkunç biri.”

“Demek istediğim şu ki sen arkadaşlarına odaklan,” dedi Kristin. “Bu da nefis bir şey. Ama ben ayrıca, biriyle tanışmanın ve bunun çok anlamsız olduğunu bile bile onunla görüşmeye devam etmenin de nefis bir şey olduğunu düşünüyorum. Vampirler tarafından yetiştirilmiş Mel! Manyak bir şey bu!”

“Yani evet ama beni güldürüyor da. Hem de çok.”

“Aaa, Lancelot haklıymış,” dedi Kristin. “Şu sesine bak. Ne kadar tatlı geliyor.”

“Kes sesini.”

“Onu çok seviyorsun, değil mi?”

Kit’i düşündüm. Gölge’si ve hayatı hakkında bana anlatıklarını. Ne zaman gülümsemesem, onun da bana parlak gözlerle bakıp gülümsemesini.

“Başka soru olmayacağını varsayarak söyleyeyim,” dedim.

“Evet. Onu seviyorum. Çok. Fakat sana bir şey söyleyeyim. Yaratık dövmesi yaptırırsa veya ismini Moonfeather olarak değiştirirse anında tekme yer. Neyse, zaten bu ilişki pek yürümeyeceğine göre, başka bir şeyden konuşabilir miyiz?”

“Cathy nasıl?” diye sordu Kristin.

Kit’in gülümsemesini, vampir olduğu zaman o gülümsemenin dünyadan yok olup gideceğini düşününce boğazım düğümlenmişti.

Cathy’nin bahsi geçince, o düşünce birden kayboldu.

“Daha başka bir şeyden bahsedemez miyiz?” Ses tonum, bana bile garip gelmişti.

Kristin de durumu anlamış olmalıydı ki üzerime gelmedi.

“Anna cephesinde durum nasıl?”

“İyi değil,” dedim, şüphelendiğim ve korktuğum her şeyi düşünerek. “Ama biri bugün bana bir ipucu verdi. Şimdi ne yapacağımı biliyorum. Bilirsin, bir şey yapacağım zaman da kendimi iyi hissedirim.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bodrumda Bulduğumuz Şey

Kıt'ın bir arabası vardı ama iyi bir şoför değildi. Evden okula kadarki kısa yolda ayağını frenden çekmemiş, zarar verecek şekilde arabayı sarsıp durmuştu.

“Sana araba kullanmayı kim öğretti?” diye sordum, koltuğa tutunmamaya çalışarak. Ben çok daha romantik bir yolculuk hayal etmiştim. “Francis mi?”

Kıt güldü. “Hayır, Francis arabalardan nefret eder. June öğretti.”

“June da kim?”

“Bizim Gölge'den o da. En gencimiz. Benim dışımda yani. 1950'lerde vampir olmuş.”

“Bu araba da o tarihten kalma mı yani?”

“Yetmişlerden sanırım. Bu bir Ford Country Sedan. Bu yüzden böyle geniş. Ama frenleri biraz sert. Tamirciden daha dün aldım. Egzoz borusu düşmüştü de.”

İnandım.

“Aramızda arabaları seven tek kişi June. Ama artık pek araba kullanmıyor. Zaten gerek de yok. Şehirde vampirler, araba kadar hızlı hareket edebiliyor.”

Kesinlikle bu arabadan hızlı gidebilirler, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Bir mil ötedeki bir trafik lambası kırmızı yanınca, Kit frene asıldı.

“Şey,” dedim, “bence bu kadar erken durmana gerek yoktu.”

“Aaa, doğru,” dedi Kit neşeyle, ayağını frennden çekip arabanın yeşile dönmüş trafik lambasına doğru hoplaya zıplaya gitmesine neden olarak.

Neyse ki Craunston Lisesi hemen köşeyi dönüncedydi. Kit kendi tarzıyla park etti ve arabadan indik.

Ben Kit’ten daha fazla sarsılmıştım. Sessizce okula doğru yürüdük. El ele tutuşulmayacak kadar soğuk bir hava vardı.

Kit, sanki saygı uyandıracak, tuhaf bir şeymiş gibi, okulu- ma bakıyordu. Karşımızda olanca haşmetiyle duran kırmızı tuğlalı bina, solgun sabah güneşinin altında daha az çirkin görünüyordu.

“Yani yüzlerce kişi aynı anda buraya mı giriyorsunuz?” diye sordu Kit, meraklı bir sesle. Çünkü Craunston Lisesi’ne gitmek evde vampirlerden eğitim almaktan daha gizemli ve egzotik bir şeydi.

“Binlerce,” dedim. “Aslında iki bin. Ama yine de çoğul olarak ifade edilmeyi hak ediyor.”

“Vay be,” dedi Kit hayretle. “Ne kadar çok lise öğrencisi varmış. Herkesin ismini nasıl hatırlıyorsun?”

“Hatırlamıyorum,” dedim. “Sadece aynı dersi aldığım kişilerin adını biliyorum.”

“Ha,” dedi Kit şaşkınlıkla.

“Ya,” dedim. “Beden dersinde etrafında insanların olması iyi oluyor.”

“Evet,” dedi Kit, şaşkın olduğu kadar dalgın bir ifadeyle. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Ama eminim, sen bizden daha çok tarih biliyorsundur.”

“Ve vals,” dedi Kit sırtarak.

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl unuturum?”

Anna bu konuda hiç emin görünmüyordu ama ona olabildiğince çabuk iade edeceğimi söylediğimde, bana okulun anahtarlarını vermişti. Ona ayrıca, annesine ne olduğunu bulmama bir adım kaldığını ve emin olduğum anda her şeyi ona anlatacağımı da söylemiştim.

Pijamalarını çıkartmadan ve kızıl saçlarını savurarak koşa koşa gidip bana anahtarları getirmişti. Casus gibi, Müdür Saunders’ın cipinin kumlu lastiklerinin arkasına çöküp saklanmıştık.

Anna’ya şüphelendiğim şeyi söyleyememiştim. Hatta artık bundan şüphelendiğimden bile emin değilim. Cathy haklıydı. Bildiklerimle, Müdür Saunders’ın bir katil olduğu iddiası arasındaki boşluk büyüktü.

Anahtarı ön kapının kilidine sokarken, ellerim biraz titriyordu. “Yani,” dedi Kit, yanımda heyecandan kıpır kıpır bir hâlde, “seninle bodruma bakmamı istiyorsun, öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Annen bana buradan dev bir fare sürüsü fırladığı günle ilgili bazı sorular sordu. Galiba önemli olduğunu düşünüyordu.”

“Fareler mi?” dedi Kit. “Bu normal bir şey değil, öyle değil mi?”

“Hayır, hiç değil.”

Duvarlardaki sanat projelerine hayranlıkla baka baka koridorlarda ilerlerken, Kit hemen arkamdan beni takip ediyordu.

“Anna’nın annesi okulumuzun müdürüdür. Olayın olduğu anda öğrencilerin yanında durması, paniğe kapılmamızı önleyerek sakin ve düzenli bir şekilde dışarı çıkmamızı sağlaması gerekirdi,” diye devam ettim. “Veya anonsları yapan kişinin o olması gerekirdi. O ise bunların hiçbirini yapmadı. Bodrumda durmuş çorabını parçalattırıyordu. Neden? Orada ne yapıyordu? Neden annen o günle ilgili bir sürü soru sordu?”

“Oraya inmek istediğinden emin misin? Tehlikeli olabilir. İstersen anneme soralım da...”

“Hayır,” dedim.

Camille’in yine benimle karşılaşmaktan memnun olacağını sanmıyordum. Zaten, muhtemelen hiçbir şey bulamayacaktık. Ne aradığımız konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Galiba içten içe bu işi tek başıma yapmak da istiyordum. Eğer Cathy beni bir cumartesi sabahı, bodruma bakmak üzere gizli gizli okula girdiğimi görürse, ezik bir korkak olduğumu düşünmezdi.

Bana söylediklerini bir kez daha düşününce, Cathy'ye kendimi ispat etme isteğim bir anda yok oldu, bu da yüzümden anlaşılmış olmalıydı ki Kit elimi tutup beni kendine doğru çekti ve sıkı sıkı sarıldı. "Burası yalnızca bir bodrum, tamam mı?"

"Tamam."

Müdür Saunders'ın, kocasını öldürdüyse bile onu bodruma gömmesi, olacak iş değildi. Fakat etrafı şöyle bir kolaçan etmenin de kimseye zararı olmazdı, öyle değil mi?

Cathy'yle Francis'in, fare istilasının olduğu gün durdıkları merdivenlerin dibindeki kapının önüne gidip anahtarları tek tek denemeye başladım. Okulun sessizliğinde, anahtarların şingirtisi çınılıyordu.

Doğru anahtar kilidin içinde dönünce Kit'in nefesini tuttuğunu duydum. Kapıyı açtım.

İçerisi çok karanlıktı. Merdivenleri belli belirsiz görebiliyordum.

Kit'in benimle gelmesini istediğim için sevindim. Çünkü gelmeseydi, korkup geri dönebilirdim. Cebimden küçük ama ışığı cep telefonumdan daha güçlü olan fenerimi çıkarttım.

Gördün mü Cathy, dedim içimden. İleriyi görebiliyordum. Hazırlıklı olabiliyordum! Ezikler el feneri taşmaz.

Bir adım attım, sonra bir adım daha ve merdivenlerden dikkatle inmeye başladım.

Daha merdivenlerin yarısını bile inmemiştim ki ortalık birden ıslıl ıslıl oldu.

Nefesim kesildi.

“Şey, pardon,” dedi Kit, merdivenlerin tepesinden. “Ama burada bir düğme varmış. Her yeri görebilirsen daha rahat hareket edersin.”

“Evet, doğru,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Bodrum pek temiz sayılmazdı. Nem ve küf kokuyordu. Yine de merdivenlerde ve yerde, yakın zamanda bir temizlik yapıldığına dair belirtiler vardı. Sanırım fare istilasından sonra gelen temizlik ekibi tarafından. Çok iyi bir iş çıkartmışlardı ama en azından yerde fare ölüleri yoktu.

“Plajın, en iyi randevumuz yarışmasında şu an önde olduğunu söylemeliyim,” dedi Kit arkamdan. “Hem de açık arayla.”

Çıplak tuğla duvarlı, kocaman, gri bir odadaydık. Bodrumu boyamak için okulun bütçesi neden harcansındı ki? Her yerde örümcek ağıları vardı ve alçak tavanla duvarların üst kısımları eski püskü borularla kaplıydı. Odanın büyük kısmı, eski sıralarla, sandalyelerle ve üst üste yığılmış kutularla doluydu. Hepsi de toz içindeydi.

Bina görevlisine ait bir oda ve temizlik malzemelerinin durduğu birkaç depo vardı. Galiba bina sorumlusu ve temizlikçiler buraya yalnızca birtakım eski eşyaları atmak için iniyorlardı. İçerisi tam olarak öyle görünüyordu.

Zemin betondtu. İyi bir işaret olduğunu düşündüm bunun. Delici çekiç olmadan birini beton zemine gömmek korkunç zor bir işti. Müdür Saunders’ın da okula bir delici çekiç ve bir cesetle gelecek hâli yoktu. Ayrıca açacağı deliği dolduracağı çimentoyu yapmak için çimento makinesi de getirmesi gerekmez miydi? Bunlar da öyle moda aksesuarı

faan değildi ki. Biri muhakkak fark ederdi. Gürültüden bahsetmiyorum bile.

“Gerçekten,” dedi Kit. “Plajı sevmiştim.”

“Bir dahaki sefere seni daha eğlenceli bir yere götürürüm,” dedim. “Ama önce benim için çık giyinmen gerekir.”

Kafamı kaldırınca Kit’in gülümsediğini gördüm. O gülümseme bana devam etmem konusunda cesaret vermişti. Bodrumun her santimini incelemek zorundaydım. Odanın karşı tarafındaki kapının olduğu yerde büyük bir boşluk vardı. “şurası koridor galiba.”

“Burada ise,” dedi Kit, “başka bir ışık düğmesi var.” Kit düğmeye basınca koridor aydınlandı ve karşımıza daha fazla beton zemin ve tavandaki su boruları  ıktı. Sadece, bunlar biraz daha al aktı. Kit eğilerek yürümeye başlamıştı. “Peki biz tam olarak ne arıyoruz?”

“Gerçekten bilmiyorum. Sıra dışı bir şey. Zeminin kazıldığına dair herhangi bir işaret.”

“Beton nasıl kazılır ki?” dedi Kit, botunun topuğuyla yere vurarak. “Bana çok sağlammiş gibi geldi.”

“Doğru. Sanırım yanlış kapıyı  aldım.”

“Ama bir teorin var, değil mi?”

“Immm,” dedim. Bodrum, gözüme birden daha eğlenceli görünmeye başlamıştı. Ceset g mecek bir yer yoktu ve her ne kadar gördüğümüz odaların bazılarında   p olsa da ceset g mecek kadar fazla değildi.

“Söylesene.”

“Teorim aptalca, çılgınca ve muhtemelen yanlış. Yani, umarım yanlıştır.”

Kit her zamanki bekleme pozisyonuna geçip kollarını kavuşturdu ve tek kaşını kaldırdı. Kafasını eğmek zorunda olduğu için, bu bekleme duruşu biraz garip görünüyordu.

“Sanıyorum, hayır, sanmıyorum, yalnızca tahmin ediyorum, büyük ihtimalle de yanlış bir tahminde bulunuyorum.”

“Söyle.”

Cathy hayatımız boyunca tanıdığımız bir kadının kocasını öldürdüğünü serinkanlı bir şekilde söyleyebiliyorsa, ben de söyleyebilirdim.

“Ya Müdür Saunders kocasını öldürdüyse ve bu Rebecca Jones’la kaçma hikâyesini kendi uydurduysa? Ya cesedi buraya gömdüyse? Ya bu işi yaparken fareleri korkuttuysa ve fareler de okulu bu yüzden istila ettiyse?”

Tamam, o kadar da serinkanlı olmadı.

“Haklısın,” dedi Kit. “Teorinde büyük bir boşluk var. Birisi ceset gömüyor diye neden o kadar çok fare kaçışsın ki? Ayrıca fareler o cesedi memnuniyetle yemez miydi?”

“İyy. Bilmiyorum. Olabilir. Fare uzmanı değilim. Ama inan ki teorimin yanlış olmasını istiyorum.”

Koridorun sonuna gelmiştik.

“Galiba şu odalara bakmaya başlamamız gerek,” dedim, ilk odaya girip ışığı yakarken. Bir sürü çöp. İçeri girip çöpleri karıştırmaya başladık. İçlerinden ceset falan çıkmadı. Ama birkaç güve ölüsü vardı. Yandaki, onun yanındaki ve onun da yanındaki odada da durum aynıydı. Yanımda su getirmediğim için pişman olmuştum. Boğazım tozla kaplanmış gibiydi sanki.

“Şu piyano mu?” dedi Kit, araştırdığımız beşinci odada.

Piyanoydu. Kit piyanonun örtüsünü kaldırdı ve tuşlara bastı. İkimiz de yüzümüzü buruşturduk.

“Buna akordu bozuk demek az kalır.”

“Aaa, arkasında bir kapı mı var?” diye sordu Kit.

Evet, arkada bir kapı vardı. Şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde -tekerlekli piyano, mükemmel bir fikir- piyanoyu kenara çektik. Kapı kolayca açıldı. Karşımıza, içinde eski bir kalorifer kazanı ve kazandan çıkan eski paslı borular bulunan küçük bir oda çıktı.

Kazanın gölgesinde, borunun üzerinde, gümüş bir nesne parılıyordu.

İçeri girip ışık düğmesine bastık. Ama düğme çalışmadı.

Güvenilir el fenerinin vakti gelmişti. Zaten işime yarayacağından emindim. Borunun yanında diz çöküp feneri gümüş nesneye tutunca, bir bisiklet zincirine baktığımı anladım.

Fakat bisiklet zinciri olamayacak kadar uzundu. Gerçek bir zincirdi.

Kazanın ve borunun gölgeli tarafında, tuğla duvarda çarpı işaretleri vardı. Tuğlalarda derin oyuklar vardı.

“Vay canına Mel,” dedi Kit, kısık sesle. Bana yaslandığını, omzuma değen omzunun sıcaklığını ve sertliğini hissettim. Feneri tuttuğum elimi aldı ve sıkı sıkı tuttu.

Duvar da sanki, birisi elleriyle yapmış gibi, dört çizik vardı.

Daha derin olan çiziklerin birinde, açık renkli, biçimsiz bir şey vardı.

O şeyi aldım ve feneri elime tuttum. Tırnağa benziyordu.

Birisi duvarı öyle bir can havliyle tırmalamıştı ki bir tırnağı tuğlada kalmıştı.

Dr. Saunders, Müdür Saunders'a onu terk ettiğini söyledi.
Ve Müdür Saunders ona izin vermemeye karar verdiyse...

"Onu esir almış olamaz. Olamaz," diye fısıldadım. "Bunun için gerçekten deli olması gerekir."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnsanın Delisi, Vampirin Delisi

“Anneme söylememiz gerek,” dedi Kit.

İtiraz etmedim. Gördüğümüz şeye olumlu bir gözle bakmaya çalışmakla meşguldüm. Belki de Saunders ailesiyle en ufak bir alakası yoktu, eskiden kalma bir artıktı ve bambaşka biri tarafından bırakılmıştı. Bir tırnağın çürümesi ne kadar sürerdi acaba?

“Mel? Annemin, burada bulduğumuz şeyi mutlaka öğrenmesi gerek.”

“Biliyorum. Ama şu an uyuyordu, değil mi? Onu hemen şimdi rahatsız etmemize gerek yok. Ayrıca bu anahtarları Anna’ya geri vermem lazım.”

“Telefon edip anneme mesaj bırakabilirim,” dedi Kit.

Bana iyi olup olmadığımı sormuyordu. Sormasına da gerek yoktu. Heyecanım, dışarıdan rahatlıkla görülebiliyordu.

“Tamam, evet, ara.”

Kit annesini ararken ben de Anna’yı aradım.

Araba yolculuğu uzun sürmedi. Dördümüz arasında, bizim mahallede yaşamayan tek kişi Ty’dı. Kendimi, vampirlerin kendilerini Gölge’de hissettiği gibi rahat hissediyordum. Neredeyse bütün arkadaşlarım, birbirlerine ve okula yakın oturuyorlardı. Ve... Müdür Saunders gerçekten kocasını esir almamıştı, değil mi?

Araba Anna’ların sokağında titreyerek durdu. Beynim, kafatasımın içinde çalkalanıyormuş gibiydi. Şu Kit de niye böyle kötü bir şofördü?

Eve geldiğimizde, Anna iki saat öncesine göre iyice endişeli bir şekilde, dışarıda bekliyordu.

“Özür dilerim Anna,” deyip elini tuttum. “Hala hiçbir şeyden emin değiliz.”

“Bodrumun çok pis olduğu dışında.” Hafifçe gülümseyip saçımdaki gri ağı çekip aldı. Öümcek ağlarını yani.

Kit tozlanmış kotuna bakıp üzümlere başını salladı. “Çok pis.”

“Şansımıza bugün cumartesi de erkenden okula gitmemize gerek yok,” dedim. “Görüşürüz Anna.”

“Tamam,” dedi Anna. “Bana anlatacağın bir şey olmadı-ğından eminsin, değil mi Mel?”

Kır’le istemeden birbirimize baktık.

“Mel? Bir şey bulduğunu biliyorum. Neden bana söylemiyorsun?”

“Çünü ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Çünkü emin değilim. Çünkü...”

“Yeterince güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır! Hayır, daha neler.” Anna’ya yalandan sarıldım. O da bana benimkinin yarısı kadar bile sarılmayarak karşılık verdi. “Sen benim hayatta tanıdığım en güçlü insansın. Ben sadece...”

“Mel henüz amatör,” dedi Kit. “Şu an ne yaptığını bilmiyor ve sana yanlış anlaşılabilir bir şey söyleyip gereksiz sıkıntı vermekten çekiniyor.”

Anna bir şey demedi ama Kit’in söylediklerinin, endişesini gidermediği de açıktı. Hatta arttırmıştı bile.

Bana başka bir soru sormadı. “Görüşürüz,” dedi ve evine girdi. Acaba annesi evde miydi? Yoksa bir yere mi gitmişti? Hayır, böyle düşünmeyi bırakmalıyım. Zaten Müdür Saunders’ın evde olduğunu biliyordum. Yeni cipi park yerinde duruyordu.

Zavallı Anna. Yaptığım soruşturmanın berbat bir fikir olduğunu ve arkadaşım için her şeyi daha kötü bir hâle soktuğunu düşünmeye başlamıştım.

“Eee?” dedi Kit, düşüncelerimin arasına girerek. “Şimdi nereye?”

Bugün zincirleri bulmadan önce yapmam gereken bir şey vardı. Bir plan yapmıştım.

Bir an zihnim tamamen boşaldı, sonra hatırladım.

“Gidip Cathy’nin annesiyle konuşmam gerek.”

Bir şey yapmalıyım, yoksa delirecektim.

“Benim de seninle gelmemde bir sakınca var mı?”

“Ah, hayır, tabii ki yok.”

Kit arabasına doğru yürürken kolundan tuttum. “Yürüsek olur mu? Hava çok güzel.”

“Tamam. Sence çok soğuk değil mi?”

“Çok hoş bir serinlik var. Benimle geldiğin için teşekkürler.”

“Benim için zevktir,” dedi Kit. Eğilip dudaklarımdan hafifçe öptü. Keşke daha fazlası için vaktimiz olsaydı. Derin bir nefes alıp soğuk havayı içime çektim.

“İnsanların arasında daha fazla olursan senin için iyi olur,” dedim, renk vermemeye çalışarak.

Renk vermeme konusunda pek iyi değilimdir.

“Annem de öyle söylüyor. Fakat bodrum katlarında duvarlara kazınmış tırnaklar görmek? Böyle şeyleri Gölge’de pek görmüyorum doğrusu,” dedi Kit. “Ama bunun, insan hayatının olağan bir parçası olmasına gerçekten hazır değildim.”

“Çok komik,” dedim ama hiç komik değildi.

“Özür dilerim,” dedi Kit, başını eğip.

“Senin suçun değil. Yakında normal bir ilişkimiz olur,” diye söz verdim. “Normalde hayatımız böyle şey değildir...” dedim ve doğru kelimeyi bulmaya çalışırken ellerimi salladım.

“Deli?”

“Çok deli, değil mi? Demek vampirler o kadar soğukkanlı ve duygusuz oluyor ki asla böyle çılgın durumlar yaşamıyor.”

Kit gülmeye başladı. Sonra gülmeye devam etti. Gülmesi giderek arttı. O kadar çok gülüyordu ki Cathy’nin evinin az ötesinde iki büklüm olmuştu.

“Ne oldu?”

Kit cevap vermeye çalıştı ama gülmekten söyleyemiyordu.

Kahkahaları bana da geçti ve Kit’in neye güldüğünü bilmeden ben de kıkırdamaya başladım. Kit yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Elini uzattı, ben de tutup onu çektim.

“Albert’la Minty’nin son kavgasını hatırladım da. Bir çaydanlık için. Üç ay sürmüştü. Bir de Marie-Therese’in bulaştığı garip aşk üçgenleri vardır. Üçgen, onun en sevdiği şekildir. Ayrıca araçtır. Francis ve kitabı da var. Bir sürü şey daha var tabii.”

“Yani her taraf delilik mi?” dedim.

Zaten hiç şüphem yoktu ki. Vampirlerin insanlardan daha deli olduğunu söyleyebilirdim ama bu noktada eşit olduklarını itiraf etmeye hazırdım.

Kit başını salladı. “Vampirin delisi, insanın delisi. Eminim kuşlarla veya solucanlarla konuşabilsek, onların da delilerini buluruz.”

“Hiç kuşkum yok.”

“Peki Cathy’nin annesi? Onu da Cathy’yi dönüşmekten vazgeçirme kampanyana dahil edecek misin?”

Elimi saçıma götürdüm. Parmaklarıma biraz daha örümcek ağı geldi. “Cathy daha yaşı tutmadığından, lisans için annesinden izin kâğıdı aldığını söylüyor.”

“Aaa,” dedi Kit. “Annem bana böyle bir şey için izin vermezdi. Hem de annem bir vampir. Cathy’nin annesi sıra dışı biri demek ki.”

“Ah,” dedim, “öyledir.”

Ebedi Gençlik ve Sonsuz Baş Sallama

Cathy'nin evinin önünde duruyorduk. Ev, gündüz vakti iyice eski görünüyordu.

“Bayağı büyük bir evmiş,” dedi Kit.

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bu eve çok alışkındım. Fakat bu eski Beauvarie tipi ev, bir zamanlar gerçekten devaysaymış. Hâlâ da mahallemizin en büyük evlerinden biridir. Bizim evin üç katı kadardır. Hizmetçi binaları ve ahırları vardır.

Cathy'nin atalarının çok parası varmış. Ama bu para, büyük babasının zamanında tükenmiş. Şu an ise hizmetçi binaları ve ahırlar eve dönüştürülmüş. Geriye yalnızca, dört yanında küçük evlerin bulunduğu, harap görünümlü, eski ev kalmış.

Bir zamanlar tüm şehre hakim olan balkon, şu an ortada, öylece kalmış durumdaydı. İhtişamlı beyaz sütunların boyası

gitmiş, beyaz boyadan ziyade yeşil küflerle kaplanmıştı. Eve çıkan merdivenler kırık döküktü ve çatlakların arasında otlar bitmişti. Birisi size bu köşkün perili olduğunu söylese hiç şaşırırmazdınız. Cathy'nin annesi, büyük büyük büyük annesi Isabelle'in eski salonda dolaşmayı sevdiğini iddia ederdi. Fakat Cathy de ben de onu hiç görmemiştik.

"Müthiş," dedi Kit. "Cathy'nin Francis'le bu kadar ilgilenmesine şaşmamak gerek. Francis tam bu eve göre biri. Yeni mimari tarzlar hakkında -ki dönüşümünden sonra inşa edilen tüm binaları kastediyor- söylediklerini duysan şaşırırsın."

"Binanın çökmek üzere olmasına hayıflanmıyor mu?"

"Yok canım," dedi Kit neşeyle. "Yeni dünyada doğru düzgün harabe olmamasına hayıflanır hep. Avrupa'daki harabeler gibi yani. Özellikle Roma döneminden kalanlar. Aztek dönemi olmasına gerek yok. Neyse, içeri giriyor muyuz? Yoksa burada durup balkonun ne zaman çökeceği üzerine bahse mi tutuşacağız?"

Bir süredir orada öyle dikiliyor olabildik. Tamam, galiba yirmi dakikadır.

"Hazırlanıyorum."

"Cathy'ye rastlamaktan korkuyorsun değil mi?"

"Hayır, hayır. Cathy bütün gün Go turnuvasında olacak."

"Go mu? Şu Japon oyunu mu?"

Başımı salladım.

"Şekiller. Francis çok sever. Avrupalı olmayıp da sevdiği tek şey budur. Bir keresinde bana da öğretmeye çalışmıştı. Ben de pek oyun seven biri değilimdir. Fakat Go, en azından satranç kadar kötü değildi."

“Hiçbir şey o kadar kötü değildir,” dedim. “Cathy yıllardır Go oynuyor. Gençler şampiyonudur.”

“Francis’le Cathy tam birbirleri için yaratılmışlar, öyle değil mi?”

Bir şey demedim.

“Pardon,” dedi Kit.

“Hayır, önemli değil. Birçok ortak yanları olduğunu görüyorum. Ben sadece, bunun Cathy’nin şey yapması için yeterli olmadığını düşünüyorum...”

“Vampir olması,” diye tamamladı Kit.

“İstersen sen dışarıda bekle. Hayır, bir dakika, sen de benimle gel! Şey... Çünkü eminim Cathy’nin annesi seninle tanışmak isteyecektir. Onu doğduğumdan beri tanırım. Hayatımla, arkadaşlarımla kim olduğuyla çok ilgilidir.”

“Heyecanlısın.”

“Hayır, değilim,” dedim ama merdivenleri hızla çıkarken iki kez tökezledim, neredeyse düşüyordum. Kit benden uzun olduğu için merdivenleri üçer üçer çıkıyordu. “Hava mı atıyorsun?” diye mırıldandım.

Biz varmadan ön kapı açıldı.

“Merhaba Mel,” dedi Cathy’nin annesi, o her zamanki, sanki dünyaya karşı mutluluk ve şaşkınlık duyuyormuş gibi dalgın, güler yüzlü hâliyle. “Cathy evde değil.”

“Biliyorum. Ben sizi görmeye geldim. Bu Kit.”

“Yaaa!” dedi Cathy’nin annesi, hafifçe gözleri parlayarak. “Vampirlerin büyüttüğü çocuk. Ne kadar güzel. İçeri gelin.”

Cathy’nin annesi bizi misafir odasına buyur etti, fırındaki kurabiyelerle ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra içeri gitti.

Pencereler sokağa bakıyordu. İçeride ev kadar eski kokan ve görünen mobilyalar vardı. Koltuklara oturduğumuzda toz kalktı. Kit hapşırdı, bense kendi hapşırığımı büyük bir başarıyla bastırdım.

“Temizlik yapmayı pek sevmiyorlar galiba.”

“Ama burada iki kişi yaşıyorlar ve bir sürü oda var. Normalde bu odayı kullanmıyorlar. Burası özel misafirler için. Galiba Cathy’nin annesi senin özel biri olduğunu düşündü.”

“Ne güzel,” dedi Kit ve yine hapşırdı.

Cathy’nin annesi, üzerine bir tabak kurabiy ve iki bardak süt yerleştirilmiş, gümüş bir tepsiyle içeri girdi.

“Vampirlerle yaşamayı seviyor musun delikanlı?” diye sordu otururken.

“Kit,” dedi Kit. “İsmim Kit.”

“Sen de bana Valerie de,” dedi Cathy’nin annesi. Tam o tip annelerdendi; kendisine ismiyle hitap edilmesini isterdi ve arkadaşınızmış gibi davranırdı. Bazen bunu sorumlu bir yetişkin gibi davranmak zorunda kalmamak için yaptığını düşünürdüm.

Kit, Cathy’nin annesine herhangi bir şekilde hitap etmek yerine öksürdü. “Evet, vampirlerle yaşamayı seviyorum. Zaten başka kimseyle yaşamadım. Ama bana karşı çok iyiler.”

Cathy’nin annesi, dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. “Sence kızım da vampir olarak mutlu olur mu?”

“Şey,” dedi Kit. “Bilmek zor. Benim birlikte yaşadığım vampirler mutludur. Çoğunlukla. Yani, zaten kimse sürekli mutlu değildir.”

“Cathy şu an çok mutlu. Onu hiç bu kadar mutlu görme-miştim. şu Francis de iyi birine benziyor.”

“Öyledir,” dedi Kit, gergin bir şekilde bana bakarak.

“O senin baban gibi, öyle değil mi?”

Valerie bunu, sanki güzel bir şeymiş gibi, gözleri parla-yarak söylemişti. Sanki Cathy’nin erkek arkadaşı, kızının yaşındaki birinin babası gibi olmalıymış, bu da hiç tuhaf bir şey değilmiş gibi.

Kit dudağını ısırđı. “Ee, şey,” diye geveledi. “Bana çok şey öğretti.”

Vals gibi.

“Sizce Francis, Cathy için çok yaşlı değil mi?” diye sor-dum, Valerie’ye bakıp bir kez olsun gerçek bir ebeveyn gibi davranmasını isteyerek.

Cathy’nin annesi, başını salladı. “Ben de bunun için endi-şeleniyorum. Vampire dönüşeli bir buçuk yüzyılı geçmiş. Gerçi, dönüştüğünde daha on yedi yaşıdaymış. Bence onun ruhu genç, Cathy’nin de ruhu yaşlı. Birbirlerini dengelemiş-ler gibi görünüyor.”

Derin bir nefes aldım. “Neden lisans başvurusu için bu kadar erken izin verdiniz? Birkaç ay daha bekleyebilirdi!”

Bağırmak istememiştim.

Cathy’nin annesi yine başını salladı. Evet demek istedi-ğinde de sizinle aynı fikirde olmadığında da başını sallamak gibi çok rahatsız edici bir huyu vardı. “Bekleyebilirdi,” dedi Valerie. “Ama aşkı bekletmek doğru bir şey mi?”

“Aşk beklemelidir,” dedim, dişlerimi sıkarak. “Eğer doğru olan buysa. İzin vermeseydiniz, beklemek zorunda kalacaktı.”

“Evet,” dedi Cathy’nin annesi, sanki bu olay artık kontrolünde değilmış gibi.

Halbuki olay kontrolden çıkmış değildi. Cathy’nin hayatı annesinin ellerindeydi. “Hala izni iptal edebilirsiniz. Cathy daha başvurusunu yapmadı.”

Valerie sanki sırtıma hafifçe vuracaktı gibi bana doğru eğildi.

“Mel,” dedi. “Cathy’yle çok uzun zamandır arkadaşısınız. Onun adına sevinemez misin? Vampir olmak büyük bir şereftir. Bazıları onun çok şanslı olduğunu düşünecek. Sonsuza kadar genç kalmak, mükemmel olmak, zamana direnmek.”

Cathy’nin annesi, tozlu masaların üzerinde bir şey arar gibi, odada etrafına bakındı. Evin ön cephesindeki, üzgün bir ağız gibi görünen balkonu düşündüm ve Cathy’nin annesinin, kızı için en doğru olanı yaptığına, bir daha asla yaşlanmamasını sağlayacak olmasına inandığını gördüğüm için üzüldüm.

“Ama o daha on yedi yaşında,” dedim fısıldayarak.

“Ben on yedi yaşındaki hâlimi hatırlıyorum da ne kadar sabırsız biriydim. Hayata atılmak için sabırsızlanıyordum ve her şey çok hızlı olup bitti,” dedi Valerie. “Hala bazen buna inanamıyorum. Cathy benden çok daha olgundur. Beni gururlandırıyor.”

“Eminim,” dedim. Cathy’nin yaşına göre bu kadar olgun olmasının sebebinin, Valerie’nin çocuksuluğu olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Cathy hayatı boyunca annesine göz kulak olmuştu. “Oxford’a gireceğinden

emin. Orta öğretim ve hazırlık sınavı puanları mükemmel. Muhtemelen bugünkü Go turnuvasını da kazanacak. Cathy, hayatta tanıdığım en akıllı insan.”

“Ever,” dedi Cathy’nin annesi. “Harika biri.”

Sesim, niyetlendiğimden biraz daha yüksek çıktı yine. “Eee, o zaman siz de... Nasıl desem, hayatına böyle yazık etmesinin büyük bir ziyan olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Ah, evet,” dedi Cathy’nin annesi. Şu, *evet sözcüğü, ben ne demek istiyorsam o anlama gelir*, stratejisi, beni hiç bu kadar rahatsız etmemişti. “Tabii, eğer dediğin gibi hayatına yazık ediyorsa. Ama Mel, Cathy çok akıllı bir kız. Ona kendi yolunu çizmesi için yardım etmeye çalışıyorum. Beni bugüne kadar hiç üzmedi. Biraz daha kurabiye ister misin?”

İlk kurabiyeme daha dokunmamıştım bile, bu yüzden reddettim. Cathy’nin annesiyle konuşmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum.

“Sen hangi okula gitmeyi düşünüyorsun Kit?” diye sordu, sanki bu gündelik bir sohbetmiş, Cathy’nin ölüm kalım meselesi değiştirilebilecek bir konuymuş da havalar böyle güzel gidecek mi acaba diye tartışıyor muyuz gibi.

“Ben evde eğitim alıyorum,” dedi Kit dikkatle, çileden çıkmamdan korkuyormuş gibi bana bakarak.

Doğrusu korkmakta da haksız sayılmazdı.

“İzninizi iptal ederseniz,” dedim, “Cathy’nin beklemesi gerekecek. Bu önemli karar için acele etmemiş olacak.”

“Acele etmek hiç iyi bir şey değildir zaten,” dedi Valerie, dalgın bir şekilde. “Ben Cathy’ciğimin hiçbir konuda acele

etmeyeceğine inanıyorum. Bunu istediği için onu suçlayamayız. Bunu hepimiz istiyoruz; sonsuz aşk vaadini.”

“Ben onu suçlamıyorum,” dedim Valerie’ye. Gerçekten de Cathy’yi suçlamamak için çaba gösteriyordum. “Lütfen bu konuyu onunla konuşur musunuz? Acele etme konusunu.”

“Cathy’yle zaten sürekli konuşuyoruz,” dedi Valerie. Ayağa kalktı. “Yemek alışverişine gitmem gerek. Siz kurabi-yenizi ve sütünüzü bitirene kadar burada oturun isterseniz. Tanıştığımıza sevindim Kit,” dedi ve Kit’in elini sıktı.

Eğilip yanağımı öptü.

“İzni iptal etmeyi düşünmez misiniz?” dedim, son bir umutla.

Cathy’nin annesi, hafifçe omzuma dokundu. “Bence bu, benim verebileceğim bir karar değil,” diye mırıldandı. “Gerçekten değil. Ve Mel, eğer bunu söylediğim için kusuruma bakmazsan, senin de verebileceğin bir karar değil.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Lily Jane'e Ne Oldu?

“Şey, bu yaptığımız...”

“Tam bir vakit kaybıydı,” dedim. “Evet, fark ettim.” Cathy’lerden çıkmış yürüyorduk. Çimenlerin üzerinde tepinmemek için kendimi zor tutuyordum. Ben Cathy hakkında karar vereceğimi falan düşünmüyordum. Cathy’nin annesi nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Ben sadece Cathy’nin, hayatının en büyük hatasını yapmasını istemiyordum!

Kit hafifçe sırtıma vurdu. “O kadar da vakit kaybı denemez,” dedi. “Kurabiyeleri götürdük.”

Hiç güleceğim yokken güldüm. “Ben kendiminkini yemedim ki.”

“Olsun,” dedi Kit. “Ben üç tane yedim. Biri senin için, biri kendim için, biri de şans için.”

Yine güldüm. İyi ki Kit benimleydi. O olmasaydı herhalde şu anda tepinmeye başladım. Nereye gittiğimi bil-

miyordum. Şu an biraz uzağa gitsem yeterliydi. Yüzümü mavi gökyüzüne kaldırdım ve soğuk sabah havasını içime çektim.

“Cathy’nin annesi hep böyle tuhaftır zaten,” dedim. “Ama Cathy’nin vampir olmasını onaylayacağı hayatta aklıma gelmezdi. Cathy’yi sevdiğini sanıyordum. Nasıl bir anne böyle bir şeye izin verir ki?”

Kit bir şey demedi.

“Böyle bir riske girmesine izin vermesi!” dedim. “Cathy ölebilir. Kızının vampir olmasının daha iyi bir şey olduğunu nasıl söyleyebilir? Cathy’nin her şeyden vazgeçmesinde bir sorun olmadığını! Gülmekten vazgeçmesinde, kendisi olmaktan vazgeçmesinde! Bu Cathy’nin şu anki hâinden memnun olmadığını söylemek gibi bir şey. Nasıl bir anne bunu söyleyebilir?”

“Biraz fazla basite indirgediğini düşünmüyor musun?” dedi Kit ve birden, onun annesinin de vampir olmasına izin verdiğini hatırladım.

“Ah,” dedim. “Ah Kit. Hay aksi. Öyle demek istemedim. Eminim Camille için durum farklıdır. Yani, o bir vampir. Cathy’nin annesi ise insan. Hay aksi.”

“Ah şu *hay aksi* zorlamaları yok mu,” dedi Kit. “Tam bir klasik.”

Gülümsemesi biraz donmuş gibiydi.

Meşhur düşünceliliğim yüzünden kendimi kutladım. İnsanlar durup “Bak, şu Mel Duan. Düşüncelilik genleri olmadan doğmuş. Tam bir tıp mucizesi,” derler. Gördün mü? Meşhurum.

“Çok özür dilerim Kit,” dedim. “Sen bana bakma. Benim Cathy’ye bir faydam yok. Anna’ya bir faydam yok. Kendime bir faydam yok. Üniversitede hangi bölüme gideceğimi bile bilmiyorum. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Hey, sen daha on yedi yaşındasın,” dedi Kit. “Hayatımda tanıdığım en ilginç insanlar iki yüz yetmiş yaşında ve hâlâ hayatta ne yapacaklarını bilmiyorlar. Sen Cathy’ye önem veriyorsun. O da bunu biliyor. Gördün mü? Faydan var yani.”

“Gerçekten mi?” dedim.

“Tabii ki. Bence vampirler hakkında yanılıyorsun. Ama Cathy de galiba biraz acele ediyor.” Kit öksürdü. “Ben hayatım boyunca vampir olmayı düşündüm ama senle tanıştıktan ve zombileri görüp kustuktan sonra bunun sandığımdan daha büyük bir karar olduğunu anladım. Vampir olmanın o kadar kolay olmadığını gördüm. İnsan olmanın da. Cathy ne kadar zamandır bunu düşünüyor? Birkaç haftadır. Endişelenmen gerekir. Sen iyi bir arkadaşsın. Anna’ya gelince, elbette ona da faydan var. Bugün bir şeyleri araştırdık, öyle değil mi? Yani, sen zincirleri ve turnakları buldun, ben de gerçek bir profesyonel gibi yanında durdum. Haksız mıyım?”

Ayakkabımın kenarına hafifçe vurdu. Kafamı kaldırıncı, gerçek bir gülümseme gördüm.

“Yanımda durma konusunda biraz daha çalışman gerek ama,” dedim hınzırca gülümseyerek. “Ama doğal bir yeteneğin var. Üzerinde biraz çalışalım.”

*

Camille uyanana kadar vakit öldürmemiz gerekiyordu. Kit'le hemen her konuda sohbet ede ede, neredeyse tüm şehri yürümüştük.

Kit, hayatım, ailem ve eğlenmek için neler yaptığımı hakkında bir dolu soru sormuştu.

Francis'in aksine, bunlar araştırma soruları değildi. Benim hakkımda sorulardı.

Ayrıca Kit bütün esprilerime gülüyordu.

Ona eskrim hakkında her şeyi anlattım. Görünmez bir kılıçla bir tanıtım yapmaya kalkınca komik görüntüler sergiledim.

Bütün harçlığımızı hamburgere, patates kızartmasına ve aşırı miktarda dondurmaya harcadık. Güneş batarken, Gölge'ye giden yolumuzun üzerindeki Lily Jane Hatıra Parkı'ndan geçiyorduk. Lily Jane, en sevdiğim parktı. Göz alabildiğince gerçek bir çimenlikten oluşan bu park, frizbi, beyzbol veya New Whitby'deki uzun yaz günlerinde her ne oynamak istiyorsanız uygun bir yerdi.

Lily Jane Boothby, 1910'larda yaşamış, spina bifida hastası, küçük bir çocukmuş. Boothby'ler o zamanlar New Whitby'nin önemli ailelerindenmiş. Ölmek üzereyken vampir olmuş. Boothby'lerin de çok parası olduğu için altı yaşında bir çocuğun vampire dönüşmesine itiraz eden insanlar bir anda itirazlarını unutmuş ve koşa koşa yeni paralarını harcamaya gitmişler.

Ortalık karışmış. Lily Jane, annesi de dahil olmak üzere on beş kişiyi öldürmüştü. Sonra vampirler Gölge'den çıkıp gelmiş ve onu haklamış.

O günden sonra vampir polisleri karışık gönüllülerden oluşan bir grup olmaktan çıkmış, emniyet teşkilatının resmi bir birimi olmuş. Yaş kısıtlaması da o zaman getirilmiş. Ölüm döşeğinde olsalar da on dört yaşından küçüklerin vampir olması yasaklanmış. Çocukların çoğunun, neden başka kurabiye alamayacaklarını bir türlü anlamamasını bilirsiniz. Süper güçleri olan ve hiç büyümeyen çocuklar da aynı şekilde, insan şeklinde leziz kurabiyeleri neden alamayacaklarını bir türlü anlamazlar.

Ayrıca sanırım, onlara bakıcı bulmak da zordur.

Bay Boothby bu parkı hem New Whitby'ye hem de galiba kızına bir özür olarak yaptırmış.

Parkın çevresinde iç içe geçmiş daireler hâlinde çiçek yatakları, arka tarafında, bankların olduğu yerde ise Lily Jane'in heykeli vardı.

"Çok tatlıymış," dedim.

Kit başını salladı. "Üzücü bir hikâyeymiş."

Kuşlar cıvıldamaya başladı. Kit cebinden telefonunu çıkarttı.

"Alo, anne," dedi.

Kit, Camille'le konuşurken, ben durmuş, küçük kızın eteğini iki yana çekerek reverans yapan heykeline bakıyordum. Kit'in ses tonundan ziyade, söylediği şeylere biraz kulak kabartmış olabilirdim. Sesi önce mutlu, sonra sakın, ardından endişeli, derken şaşırmış, sonunda biraz kızgın, en sonunda da annesi tarafından azarlanan herkesinki gibi durgun bir hâl aldı.

"Ne dedi annen?" diye sordum.

“Durumun tamamen farkında olduklarını söyledi. Bodrumda ne olduğunu biliyormuş,” dedi Kit. “Bizim de bizi ilgilendirmeyen konulara burnumuzu sokmamamızı istiyorlarmış.”

Gidip Lily Jane heykelinin kaidesine bir tekme attı.

“Yani,” diye devam etti, “ne oluyoruz yahu? Annem polis. Onlar polis. Polis demek *zincirlerle ve tırnaklarla ilgilenen, bunları öyle şüpheli, korkutucu bir hâlde ortalıkta bırakmayan kişi* demek değil midir? Görmezden gelerek bu şeylerle nasıl ilgilenecekler? Hiç anlamıyorum!”

Önce Kit’e, sonra Lily Jane heykeline baktım ve polisi düşündüm. Gerçekten çok tuhaftı. Bunlar, Müdür Saunders’ı sorgulamaya almalarına yetecek delillerdi. Dr. Saunders’ın sözde vampir sevgilisi ölmüştü, adam kayıptı, karısı şüpheli davranışlar sergiliyordu ama polis bu konuda hiçbir şey yapmıyordu. Neden? Sonra Cathy’nin, sorgulama hakkında, bu sorgulamanın resmi olmayabileceği hakkında söyledikleri geldi aklıma.

“Camille bunun resmi bir sorgulama olduğunu söyledi mi?”

“Ne? Şey, hayır, sanırım söylemedi. En azından bu şekilde söylemedi.”

“Belki değildir. Belki annen bunu kendi başına yapıyor. Yani Francis onun gizli polisidir. Ama Francis de pek öyle gizli polis olabilecek biri değil ki.”

Kit güldü.

“Ya Camille okulu kendi başına sorgulamayı başaramadıysa? Ya bunu resmi bir sorgulamaya dönüştürecek yeterli delili bulamadıysa?”

Kit düşündü. “Annem çok titiz biridir. Resmi bir soruşturma yapmazken bile. Yani, annem çay yaparken bile çok titizdir.”

“Peki ya annen, delilleri Müdür Saunders izlendiğini anlasın diye orada bıraktıysa?”

“Neden ki?”

Beynim bir anda gürül gürül çalışmaya, taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

“Müdür Saunders’ın polisin peşinde olduğunu anlamasını istemiyor olabilir mi? Belki de böyle bir yanlış kanıya varıp rahat davranmasını istiyorlardır. Ya Müdür Saunders’ın onları bir ipucuna yönlendirmesini bekliyorlarsa?”

“Ama sen Müdür Saunders’ın Kit’in onu izlediğinin farkında olduğunu söylemiştin,” dedi Kit.

“Belki de aslında bilmiyordur. Belki de emin değildir. Dolayısıyla, vicdan azabı yüzünden ve vampirleri hiç sevmeyeceği için böyle gergindir.”

Yaklaşıp Kit’in kolunu tuttum.

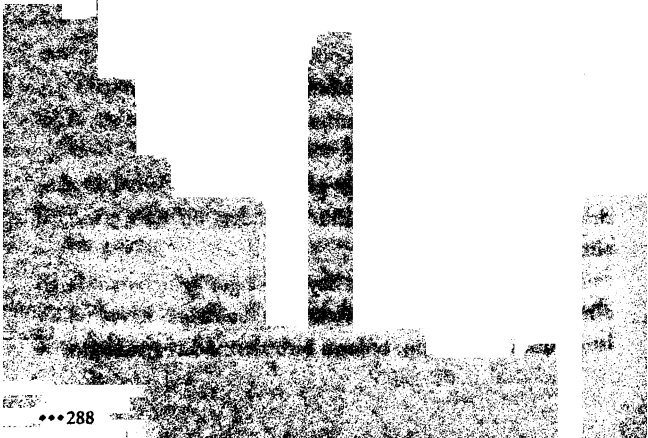
“Ya Müdür Saunders’ın onları Dr. Saunders’a götürmesini bekliyorlarsa?” diye fısıldadım. “Onu sakladığı yere.”

Ya da gömdüğü, dedi kafamın içindeki berbat bir ses. Ama bu sesi dinlemeyi reddettim.

Saunders farelerin geldiği gün aşağıdaydı. Oradaki zincirler tesadüf olamazdı. Müdür Saunders bir işler çeviriyor olmalıydı.

Dr. Saunders’ın yalnızca hayatta değil, aynı zamanda iyi olmasını da istiyordum. Anna’nın, babasına kavuşmasını istiyordum. Cathy’nin, onların birbirlerine kavuştuklarını ve

benim de bazen haklı olduğumu, arkadaşlarıma iyilik yapabildiğimi görmesini istiyordum.

Tavşan Deliğine Koşup Atlamak

Daha parktan çıkmamıştık ki telefonumun yangın alarmı sesli zili çaldı. Ben telefonumu çıkartıp cevap verene kadar, Kit şaşkınlıkla etrafına bakındı.

“Merhaba Anna,” dedim. “Nasıls...”

“Bir şey buldum,” dedi Anna. “Mel, bana neler olduğunu anlatman gerekiyor. Sanırım babam ölmüş.”

Anna bunu söylerken, sesi tam beklendiği gibi geliyordu. Telefonu sımsıkı tuttum.

“Neredesin?”

“Evdeyim,” dedi Anna, sesi titreyerek. “Annem birkaç saat önce çıktı, sen de okulun anahtarlarını alıp gittin. Geri geldiğinde de hiçbir şey anlatmayınca, ne yapayım, ben de düşündüm ki...”

“Elimden geldiğince hızlı bir şekilde oraya geliyorum. Hâlâ Kit’le birlikteyim. O da benimle gelse olur mu?”

“Tabii,” dedi Anna. O kadar hızlı cevap vermişti ki soruyu duyup duymadığından bile emin olamamıştım. “Kimle gelirsen gel. Yeter ki gel.”

“Koşuyorum. Anna. Her şey yoluna girecek,” dedim. Ama öyle olacağından hiç emin değildim.

“Yine mi Anna'lara gidiyoruz?” dedi Kit, ben telefonumu cebime koyarken.

“Evet. Babasının öldüğünü düşünüyor.”

“Ki olabilir,” dedi Kit, adımlarıma ayak uydurmaya çalışarak.

“Olabilir,” dedim. “Olmayabilir de.”

Anna için çok üzülüyordum. Acaba ona şüphelerimi daha önce mi söylemeliydim?

Anna bunu dillendirince -“Sanırım babam ölmüş,”- bana çok daha gerçek gelmişti. En azından ona dürüstçe polisin, yani Camille'in, olayı soruşturduğunu söyleyebilirdim. Ama bu onu rahatlatır mıydı ki?

Bir insanın babası ölmüşse, herhangi bir şey rahatlatıcı olabilir miydi? Veya öldürülmüş.

Eğer bu işin sorumlusu Anna'nın annesiye, durumun ne kadar korkunç olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Anna kimsesiz kalırdı.

Hayır, dedim kendime ve adımlarımı hızlandırdım. Ben hâlâ yanındaydım.

Fakat Cathy'nin sesi kafamın içinde dönüp duruyordu ve yeterince iyi olamadığımı biliyordum. Kimse, böyle bir durumu telafi edecek kadar iyi bir arkadaş olamazdı ve Anna'nın bu durumu öğrenmesine neden olacak kişi bendim.

“Benim hep yanında olacağımı unutma,” dedi Kit. “Bu işi çözeceğiz.” Yaya ışığı yeşil yandığı anda yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sen bu işlerde iyisindir.”

“Ben hakikat ve adaletin peşinde yorulmak bilmez bir mücahitim,” dedim. “Yeşil yürü demek. Haydi!”

Tam LeFanu Caddesi’yle Üçüncü Cadde’nin kesişiminde, Kit dirseğimi tuttu. Şaşırarak dönüp ona baktım. Şu ana kadar bana iyi ayak uydurmuştu ama sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Gerçi nefesi kesilmiş gibi görünmüyordu. Ciddi görünüyordu.

“Şunu merak ettim de,” dedi, sanki bir süredir bunu söylemek için fırsat kolluyormuş gibi hızlı hızlı. “Ben vampir olduktan sonra. Acaba beni yine de görmek isteyecek misin diye merak ediyorum.”

“Hayır,” dedim durmadan.

Kit trafik keşmekeşinin ve parlak mağaza ışıklarının ortasında afallayarak kalakaldı.

Bugün kimbilir kaçınıcı defa, kendi yüzüme sıkı bir yumruk atmak istedim.

“Yani,” dedim, biraz bu konu hakkındaki düşüncelerimi söylemek, biraz da bir an önce Anna’lara varmak için hızlı hızlı konuşarak. “Yani... Cevabım hayır. Bunu daha kibar bir şekilde dile getirmek isterdim. Vampirlerin de kişilikleri olduğunu anlamaya başlıyorum. Camille’in annen olduğunu biliyorum. Harika birine benziyor. Onlar hakkında kötü bir şey söylemek istemiyorum. Ama vampirler bana göre değil. Büyümemeleri, güneş görememeleri, gülmek, yemek yemek,

yaşamanın mutluluk ve mutsuzluk veren yanları gibi hayatın bütün güzelliklerinin tadına varamamaları. Bunu hiç anlamıyorum ve anlayamayacağım. Bu sanki durdurulmuş bir filmi seyretmeyi seçmek gibi bir şey. Ben öyle bir şey yapamam. Peki ya bir vampirle birlikte olmak? Esprilerimin hiçbirine gülmeyeceksin. Ben on sekiz, on dokuz, yirmi, otuz, kırk yaşında olacağım ama sen sonsuza kadar ergen kalacaksın.”

Kit yutkundu.

“Yani Cathy vampir olduğunda,” dedi Kit, “artık arkadaşın olmayacak mı?”

“Cathy vampir olmayacak!” diye bağırdım, sanki yeterince yüksek sesle bağırırsam bu söylediğim gerçek olacakmış gibi.

Kit şehrin en işlek iki caddesinin kesiştiği yerde dururken, ellerinde alışveriş torbalarıyla acele acele sinemaya ya da akşam yemeğine yetişmeye çalışan isanlar geçiyor, kendi insan hayatlarını yaşıyorlardı. Kit ise yıkılmış görünüyordu.

“Biz Cathy’yle bebekliğimizden beri arkadaşız,” dedim bir süre sonra. “Her zaman da arkadaş kalacağız. Ama seninle daha yeni tanıştım ve buna dayanamıyorum. Üzgünüm.”

“Ben de seninle daha yeni tanıştım,” dedi Kit. “Senin için hayatımın gidişatını, hayatım boyunca olmak istediğim şeyi değiştirmeyeceğim. Değiştiremem. Ben de üzgünüm.”

Galiba bu noktada pişmanlık dolu bir sessizlik olması gerekiyordu ama buna vaktimiz yoktu.

“Haydi,” dedim. “Yani hâlâ gelmek istiyorsan.”

Kit başını salladı.

“Anna bekliyor. Bize ihtiyacı var.”

Cathy tüm hayatını Francis uğruna değiştirmek istiyordu. Kit'le bana, eğer birbirimiz uğruna hayatlarımızı değiştirmeye hazır değilsen, birbirimiz için yaratılmamış olduğumuzu söyleyebilirdi. Sanırım bu aynı zamanda, her şeyin en iyisi olduğu ve üzülmeye gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Boğazım düğümlendi. Üzgündüm. Kit hayatımın aşkı olmasa da.

“Haydi, Anna'lara gidelim,” dedim ve yeniden koşturaya başladım. Kit de yanımda koşuyordu.

“Bir şey daha sorabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedim, çok da sakın olmayan bir sesle. Umarım Kit bunun, koşturaktan nefesim kesildiği için olduğunu düşünmüştür.

“Telefonunun zili neden yangın alarmı sesinde?”

Kit daha kapıyı kapatmadan, Anna ağlamaktan kızarmış ve şişmiş bir yüzle anlatmaya başladı.

“Annem gittiği anda,” dedi, “bir şey yapmam gerekti. Bir şey aramaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum ama bulduğum şey... Şey...”

Bir telefon uzattı. “Babamın telefonu.”

“Aa!” dedim.

“Garajda buldum. Orası nasıl dağınıktır, bilirsin. Şu kutunun içinde buldum.”

Kutu, merdivenin dibinde duruyordu. Üzerinde, Alice Harikalar Diyarında'nın eski ve yıpranmış bir kopyası vardı.

“Kitap da babamındı. Bu kitap olmadan asla bir yere gitmezdi. Bu kitap ondan önce annesinin, daha önce de

anneannesininmiş. Kitabı tatillerde hep yanına alırdı. Konferans gezilerinde yanında götürürdü. Asla burada bırakmazdı.”

Kitaba baktım. Gerçekten eskiydi. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Bunların hiçbirini burada bırakmazdı.”

Hele telefonunu hiç bırakmazdı. Haklıydım: O mesajları Anna’ya başka biri göndermişti.

Keşke haklı olmasaydım.

“Bunların hiçbirini anlayamıyorum,” dedi Anna, sesi titreyerek. “Beni aramazdı. Nereye gittiğini bana söylerdi. Yüzüme söylerdi. Babam ortadan kaybolup bana telefon mesajı atmazdı. Öyle biri değildir. Demek ki annem yalan söylüyor. Bana neden yalan söylesin ki? Neden babamın eşyalarını saklasın ki?”

Telefonu Kit’e verdim ve Anna’ya sımsıkı sarıldım.

Kollarımın altındaki omuzları kırılabilecekmiş gibiydi. Anna’ya tüm gücümle sarıldım. Bir süre sonra o da bana sarıldı. Hafifçe titremeye başladı. Ağlıyordu. Gözyaşları, tişörtümde sıcak, ıslak bir iz yapmıştı.

Anna’yı alıp sarılmaya devam ederek salona götürdüm ve koltuğa oturduk. Anna’nın kafası hâlâ omzumdaydı.

“Çay yapayım mı?” diye sordu Kit, Camille’in oğlu olduğunu göstererek.

Anna doğrulup yüzünü sildi. Kit, sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil alıp ona verdi.

“Gerek yok,” dedi Anna, mendile sümkürürken. “Çay istemiyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Bildiğim ve şüphelendiğim şeyleri Anna'ya anlattım. Francis ve Camille'in işin içinde oluşundan Rebecca Jones'un intiharına ve duvarda bulduğumuz tırnağa kadar her şeyi bir bir saydım.

"Teşekkürler," dedi Anna, sözlerimi bitirdiğimde. Hâlâ ağlıyordu. Zaten kim ağlamazdı ki? Böyle bir durumda benim babam olsaydı, kimbilir kendimi nasıl hissederdim. Aklım o kadarını almazdı.

"Babamın o şeyle, o canavarla kaçtığını düşünmüş olma-
ma inanmıyorum!"

Kit yüzünü buruşturdu.

"Ne düşünüyordum ki? Babandan nasıl şüphelenebildim?"

Anna'ya yine sarıldım. "Niye annenden şüphelenecektin ki?" diye sordum ve anında sorduğuma pişman oldum.

Anna bayılacakmış gibi bana baktı. "Sence neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Ama bir teorin var değil mi?"

Yutkundum, sonra konuştum. "Belki annen, babanı bir yerlerde tutuyordur. Saklıyor olabilir mi?"

"Annem niye böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizce.

"Babamın o şeyle kaçtığı yalanını niye söylesin ki bana?"

"Bilmiyorum," dedim yine, ne kadar çok şey bilmediği-
mi fark ederek. Şu ana kadar kendimi dedektif sanmıştım. Kendimle gurur duymuştum. Kır'ın takdirlerinin keyfini çıkartmıştım. Anna'nın yüzüne baktığım andaysa bu hisler bir anda kaybolup gitmişti. Yaptığım hiçbir şeyin Anna'ya faydası dokunmamıştı.

“Ya onu rehin almışlarsa?” dedi Anna. “Canavarlar. Diğer vampirler. Ya onu kaçırıp rehin almışlarsa ve annem onların dediklerini yapmadığı takdirde babamı öldüreceklerse?”

“Annenin ne yapmasını isteyecekler ki?” diye sordu Kit. “Vampirler canavar değildir. Annen büyük ihtimalle...”

“Kes şunu! Kapa çeneni!” diye bağırdım. Kit kıpkırmızı oldu ama sustu. “Ne olduğunu bilmiyoruz,” dedim Anna’ya, tüm dikkatimi ona yönelterek, “ama eğer anneni bulabilirsek öğrenebiliriz. Nereye gittiğini biliyor musun?”

Anna kafasını iki yana salladı. “Gitti işte. Böyle sık sık ortadan kayboluyor. Yani babam kaçtığından, şey, ortadan kaybolduğundan beri. O yeni aldığı arabasıyla saatlerce dola-
nıyor.”

“Cip mi?” diye sordum.

“Moralini düzeltmek için aldığını söyledi. Ama işe yaramadı.”

“Cipte olağan dışı bir şey fark ettin mi hiç? Yani, olağan dışı olmasına gerek yok, şey, bilmiyorum, annenin nereye gittiğine dair en ufak bir ipucu işte. Mesela kamp malzemeleri veya...”

“Cipin tekerlekleri çamur olmuş hâlde mi dönüyor annen?” diye sordu Kit.

“Hayır,” dedi Anna. “Şehir dışına çıktığını sanmıyorum. Çıkıyorsa bile arabayı temizletip geliyor. Ama son birkaç haftadır, cipin içinde kum görüyorum. Özellikle de sürücü koltuğunda.”

Ben de tekerleklerde kum görmüştüm.

“Nasıl bir kum?”

“Plaj kumu gibi,” dedi Anna. “Honeycomb Plajı. Annemle babam ben doğmadan önce oraya sık sık giderlermiş. Özel buluşma yerleriymiş. Buralardaki en تنها plajdır. Her zaman çok soğuk ve rüzgarlıdır.”

“Bir sürü de mağara vardır,” dedi Kit, bana bakarak.

“Doğru,” dedim, “mağaralar.”

Kit telefonunu çıkarttı. “Annemi arıyorum.”

“Bekle,” dedim “Bir dakika bekle.”

Anna telaşla bana baktı. Kit ise galiba delirdiğimi düşünüyordu.

Hiçbirimiz tam olarak ne olduğunu bilmiyorduk. Fakat bir tür suçtan bahsettiğimizin farkındaydık. Artık bu konuyu tek başıma halledemeyeceğimi biliyordum. Camille’i aramak zorunda kalacağımızı ve Anna’nın hayatını mahvedecek bir sırrı ortaya çıkartmış olabileceğimi biliyordum.

Cathy’nin benim ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu söyleyen sesi, kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

Fakat bu çöplükten kurtarılabilecek iyi bir şey hâlâ vardı. Neler yaşadığını bilmiyorduk ama bu Rebecca Jones’un Dr. Saunders’la arasında bir şeyler olduğunu ve hayatların mahvolduğunu biliyorduk. Vampirlerle bir şeyler yaşamamanın nelere yol açabildiğini Cathy’nin de görmesini istiyordum.

Eğer bu çöplükten bir şey kurtarılamayacaksa da yine de Cathy’yi kurtarmayı denemeyi istiyordum. Bir işe yaramak istiyordum.

“Cathy’yi arayacağım,” dedim yavaşça, “ve bizimle Honeycomb Plajı’nda buluşmasını söyleyeceğim.”

Kit bana hâlâ deliymişim gibi bakıyordu. “Bence bu noktada Cathy’den biraz daha sağlam bir desteğe ihtiyacımız var.”

“Kit, Camille’i arayacağız,” dedim. “Cathy’yi aradıktan ve bir taksi çağırdıktan sonra.”

“Benim arabayla gidebiliriz. Araba bu sabah bıraktığım yerde duruyor. Dışarıda.”

“Harika,” dedi Anna, çünkü Kit’in nasıl araba kullandığını bilmiyordu.

“Hmm, doğru,” dedim. “Oraya gidince anneni buluruz. Sonra da Camille’i ararız.”

“Niye Cathy’yi arıyoruz peki?” diye sordu Kit.

“Hepimizin Anna için orada olmasını istiyorum,” dedim. Dedğim şey doğrudu ama tam olarak doğru değildi. “Ayrıca Anna’nın da olup bitenleri görmeye hakkı var.”

“Mel haklı,” dedi Anna. Koltukta doğrulup gözlerinde savaşı bir ışıkla Kit’e baktı. Kit’e sayıca üstünlük sağlamıştık. “Ben de göreceğim. Bu işi vampirlere bırakmayacağım. Kimseye bırakmayacağım. Haydi gidelim.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Müdür Saunders'ın Suçu

Anna'nın başının dertte olduğunu söyleyince, Cathy koşu koşu geldi. Elbisesinden ve makyajından anlaşıldığı kadarıyla onu randevusundan alıkoymuştuk ama Cathy bu konuda tek kelime etmedi. Francis'i de yanında getirmedeği için rahatlamıştım. Bir yandan da Francis'in şövalyece katılımını nasıl engellediğini merak ediyordum.

Kit'in külüstür arabasına tıktık. Kit ve ben önde, Anna'yla Cathy arkada, emniyet kemerlerimizi taktık. Kit arabayı önu arkası gayet rahat olan park yerinden hoplata zıplata çıkarttı ve yola çıktık.

"Biraz daha hızlı gidebilir misin?" diye sordu Anna.

"Tabii," dedi Kit ve ayağını frennden birazcık çekti.

Araba sarsılmaya devam etti.

"Belki de," dedim, elimden geldiğince sabırlı bir şekilde, "ayağını sürekli frende tutmasan biraz daha hızlı gidebiliriz."

“Öyle oluyor mu?” diye sordu Kit.

“Evet!” diye bağırdılar Anna ve Cathy aynı anda.

“Gerçekten Kit,” dedim, yalvarıyormuş gibi konuşmama-ya gayret ederek. “Frene yalnızca durmak istediğin zaman basarsan çok daha hızlı gidebilirsin.”

“Gerçekten mi? June bana böyle öğretmemişti ama.”

“June, 1950’lerden beri araba kullanmamış!”

Kit ayağını neşeyle frenden çekti. Arabanın hoplaması anında kesildi. Araba çok daha hızlı ve rahat gitmeye başladı.

“Eee?” dedi Cathy çekinerek. “Neden Honeycomb Plajı’na gidiyoruz?”

Olup bitenleri izah etmek pek eğlenceli değildi. Anna vampirleri suçlayıp duruyordu. Kit vampirleri savunmamak için dudağını ısıırıyordu. Anna’nın gözyaşları, Kit’in çenesini tutması konusunda galiba önemli bir rol oynuyordu. Anna’nın ağzı ise kapanmak bilmiyordu. Ayrıca Kit bu yeni, ‘araba kullanırken ayağını frenden çek’ kuralını sık sık unuttuğu için ona bağıırıyorduk. Ama bir şekilde, plaja tek parça hâlinde varmayı başardık.

Arabayı park ettiğimiz park yerindeki tek araç, Müdür Saunders’ın cıpiydi. Haklıydık. Böylesi de bana kendimi pek iyi hissettirmemişti.

Hava iyice kararmıştı. Gökyüzünde gümüş renkli, ince bir hilal vardı. Koy ve deniz, birbirlerinin etrafında, aynı gümüş renkli, ince hilal şeklini oluşturuyordu.

“Annemi burada bekleyelim,” dedi Kit.

Anna hiçbir şey demeden, plaja giden yola yöneldi. Kit’i duyduğundan gayet emindim.

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadı Cathy kulağıma, kısa dantel elbisesiyle okyanustan bize doğru esen soğuk rüzgarda titrememeye çalışarak.

“Annem buraya gelene kadar hiçbir şey yapmayalım,” dedi Kit.

Cathy kararsız ve gergin görünüyordu. Rüzgarda uçan saçlarıyla, şu eski Gotik romanlardaki, bilinmeyen tehlikelerle mücadele eden kahramanlara benziyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Galiba, galiba beklememiz gerek.”

Hepimiz Anna’ya baktık. Bizden biraz uzaktaydı. Cathy’yle benim kollarımızı itip burnunun ucundan gözyaşları damlayarak, yüzünü denize dönmüş, duruyordu.

“Annemle konuşmak istiyorum,” diye fısıldadı Anna. Sesi, denizden esen rüzgara karışmış, neredeyse duyulmaz olmuştu. “Onu arayalım da nerede olduğunu görelim. Belki de şu mağaralardan birine saklanmıştı.”

Gırtlığımı temizledim. “Aslında şey yapsak daha güvenli olur...”

“Daha mı güvenli olur?” diye bağırdı Anna. “Annem bana zarar vermez ki! Onunla konuşmak istiyorum. Bunu da bir vampir polisin önünde yapmak istemiyorum!”

“Hayır,” dedi Cathy yatıştırıcı bir sesle. “Hayır Anna, elbette...”

“Arıyorum şimdi,” dedi Anna daha kesin bir dille.

Telefonunu çıkarttı. Telefon yere düştü. Anna ıslak kumların üzerinde diz çöküp telefonu aldı.

Anna’nın yanında diz çöküp kuma bulanmış ve titreyen diğer elini tuttum.

“Anna,” dedim.

Anna telefonundaki bir numara tuşuna basarak annesini otomatik olarak aradı. Telefonu kulağına iyice bastırıyordu ama biz kıyıya vuran dalgaların sesine rağmen, arama tonunu net bir şekilde duyabiliyorduk.

Telefon o kadar uzun süre çaldı ki kimsenin cevap veremeyeceğini düşündüm. Plajda, cevap verilmeyen bir telefonla, öylece kalakalmıştık.

Ben bunda bir sorun olmayabileceğini düşünürken, bir yandan da kalbim güm güm çarpıyordu.

Telefondan bir klik sesi geldi ve Müdür Saunders nefes nefese, sinirli bir şekilde cevap verdi.

Beni üşüten şey, kotumun dizlerine işleyen deniz suyu değildi. Denizin, telefonun mikrofonunda yankılanan sesiydi.

Demek ki Müdür Saunders gerçekten buradaydı. Haklıydık.

Haklı olduğuma hiç bu kadar üzülmemiştim.

“Bebeğim, şu an hiç...”

“Anne,” dedi Anna ve birden hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Anne, sana ihtiyacım var. Hiçbir şey anlamıyorum, hiç... Hemen gelmen gerek!”

“Anna!” dedi Müdür Saunders. “Anna, ne oldu? Derhal geliyorum. Söylesene, ne oldu? Bir şey mi oldu?”

Anna, ağlamaktan konuşamıyordu. Elini sımsıkı tuttum. “Anne... Anne.”

“Geliyorum!” dedi Müdür Saunders, sevgi ve korku dolu bir sesle.

“Geliyor,” dedim, alçak ama diğerlerinin de duyabileceği bir sesle.

Kit ve Cathy bana baktılar. Sonra hep birlikte, bir hareket var mı diye görmek için kayalıklara baktık.

Müdür Saunders’ın solumasını telefonda duyuyordum. Kumda yürüyen ayak seslerini duyabiliyordum. Sesler, Anna’nın hıçkırıklarına karışıyordu.

Anna’nın çığlık attığını duydum.

Anna telefonu yine elinden düşürdü. Ayağa kalktım.

Müdür Saunders, elli metre ötedeki mağaraların birinden koşarak geliyordu. Yüzündeki dehşeti görebiliyordum. O kadar hızlı koşuyordu ki geçtiği yerlerde kum bulutları oluşuyordu.

“Anna!” diye bağırdı Müdür Saunders. Bizi görmüyor gibiydi. “Anna! Aman Tanrım! Koş!”

Hiçbirimiz koşmadık. Olduğumuz yerde çakılıp kalmıştık. Cathy üzgün gözlerle, Kit sanki koşmak istiyormuş ama koşamıyormuş gibi gergin kaslarla duruyordu. Anna kumların üzerinde yere çöktü. Hepsinin burada olmasının sorumlusu olan ben ise olduğum yerde donakalmıştım.

Plajda hareket eden tek kişi, kızına doğru tüm gücüyle koşan Müdür Saunders’tı.

Sonra başka bir şeyin daha hareket ettiğini gördük.

Mağaradan koşarak çıktı ve kumlarda yalpalaya yalpalaya ilerlemeye başladı. Beynim bir an için bu kişiyi algılayamadı. Çünkü bu şey, insan şeklindeydi ama hareketleri bir tuhaftı. Kolları iki yandan et gibi sarkıyor, ayakları yere doğru düzgün basmıyor, bozuk bir robot gibi adımlar atıyordu.

Müdür Saunders dönüp ona şöyle bir baktı. Sonra iyice korkmuş bir şekilde önüne döndü. Fakat bu şey, kadını kovalamasına rağmen, kendisi için korkuyor gibiydi.

“Anna!” diye çığlık attı Müdür Saunders. “Anna, sakın bakma!”

Müdür Saunders bize doğru koşuyordu.

Dr. Saunders’tan geri kalan şey de koşuyordu. Onu yıllardır tanıyordum. Boylu boslu bir adamdı ama hep, bu durumdan memnun değilmiş gibi, ekose gömlekleri içinde, hafif kambur dururdu. Dondurma almak için her zaman para kopartabileceğiniz ebeveynlerdendi ve gömleğinin cebinde durduğu hâlde saatlerce gözlüğünü aradığı için, Cathy’yle birlikte ona bakıp kıs kıs gülerdik.

Şu an ise hantal bir hayvana benziyor, kumların üzerindeki karanlık gölgesiyle, karısının peşinden, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kızına doğru koşuyordu.

Teninde grinin, morun ve yeşilin farklı tonlarında bir sürü morarma, o tanıdık gömleğinde koyu renkli bir leke vardı. Parmaklarının ucundan çıkan kemik, ay ışığında parlıyordu.

Haklı çıkmıştım. Müdür Saunders, onu mağarada esir almıştı. Anna arayınca şaşırmış ve rahatsız olmuştu ve Dr. Saunders şu an serbest kalmıştı.

Bize doğru geliyordu.

“Cathy, Kit!” diye bağırdım. “Koşun!”

Eğilip Anna’yı yerden kaldırmaya çalıştım. Anna hareket etmedi. Kolunu tuttuğumun farkında değil gibiydi. O yüzden karşısına geçtim.

Eskiden Dr. Saunders olan şey, şu an boğuk bir sesle inliyordu. Plajdaki tek ses buydu. “Ah, ah, ah, ah,” deyip duruyordu.

Sesi kesik kesik geliyordu. İçindeki her şey bozulmuştu.

Bazen vampirleşme sürecinde hatalar oluyordu.

Ay ışığı, boş bakışlı gözlerine düşüyordu. O gözler, paramparça olmuş yüzünde araba farı gibi parlıyordu.

Müdür Saunders ondan önce varıp yanımdan koşarak geçti ve Anna’nın yanında kendini dizlerinin üzerine bıraktı.

Zombiyle aramda kimse yoktu. Kit’in ve Cathy’nin adımı bağırdıklarını duydum. Neden koşmamışlardı?

Yerden bir odun parçası aldım ve eskrim kılıcı gibi tuttum.

Bana sormayın. Aptalca olduğumu biliyorum ama onlar benim arkadaşım. Ve onları buraya ben getirmiştım.

Dr. Saunders’ın yalpalaya yalpalaya dümdüz koşması, sanki elimde bir silah görmüş gibi, bir an için yavaşladı.

O bir an, yeterli olmuştu.

Vampir hızıyla, rüzgar gibi hızlı hareket eden bir karaltı, arkadan gelip ona vurdu. Camille, Dr. Saunders’ı kumlara indirdi.

Camille siyah saçlarının arasından, köpek dişleri ay ışığında parlayarak, tıpkı filmlerdeki vampirler gibi bana baktı ve akla gelebilecek en bıkkın anne sesiyle şunu dedi: “Mel, lütfen geri çekil.”

İnanamayarak hırıltılı bir nefes verdim ve dediğini yaptım.

Zombi imha ekibinin geri kalan kısmını oluşturan vampirler de Camille gibi hızla geldi. Randevusu bölündükten

sonra evine gittiğini, Camille'in çıktığını görünce de kız arkadaşının ve arkadaşlarının yaptığı şeyi fark ettiğini düşündüğüm Francis de gelmişti.

Francis doğrudan Cathy'nin yanına gidip ona sarıldı ve saçlarına doğru bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Müdür Saunders, Anna'ya sarılmıştı. İkisi birden, kıyıya vuran soğuk dalgaların içinde diz çöküp birbirlerine sımsıkı sarılmış ağlıyordu.

Müdür Saunders'ın kolundan akan kan, ay ışığında siyah görünüyordu.

Müdür Saunders, Dr. Saunders'ı besliyordu ve okulda saklıyordu. Bütün hayvanlar gibi vampirlerden nefret eden fareler de Dr. Saunders'ın varlığından rahatsız olup batan gemiyi terk eder gibi binadan kaçışmıştı. Müdür Saunders da kocasını alıp mağaraya götürmüştü, orada saklayarak kendi kanıyla beslemişti.

Taşlar şimdi yerine oturmuştu ama artık hiçbir anlamı yoktu. Zombi imha ekibi, Dr. Saunders'ı üzerine bir ağ atarak kısıvrak yakalamıştı ve Dr. Saunders şu an kumların üzerinde çırpınıyordu.

Rebecca Jones onu, kendisi gibi olur, belki de onunla birlikte yaşar umuduyla vampir yapmak istemişti.

İşler istediği gibi gitmemişti.

Müdür Saunders zombi kocasını bütün riskleri göze alarak saklamış, tanıdığı herkese de göz göre göre yalan söylemişti.

Kit elime dokununca, tuttuğum odun, uyuşmuş parmaklarımın arasından yere düştü. O da benim kendimi hissetti-

ğim gibi görünüyor, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Benim farkımda olduğunu sanmıyordum.

Elini sımsıkı tuttum. O da benim elimi sıktı. Hem de öyle güçlü sıktı ki parmaklarım yeniden uyuştu.

Sonra Cathy'nin, "Boş ver sevgilim. Francis, Anna'mın yanında olmam gerek," dediğini duyunca ben de boş verdim.

Cathy'yle buz gibi suda yürüyerek, Müdür Saunders'ın yanında yere çökmüş Anna'nın yanına gittik.

Anna yavaşça ayağa kalktı. Islak kıvrıcık saçlarının altındaki yüzü, sanki uyanmış da gördüğü kabus gerçekmiş gibi, şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

Cathy'yle, Anna'nın iki yanına geçtik. Müdür Saunders ise arkasında durup Anna'yı koruyordu. Üçümüz birlikte Anna'yı alıp ağın yanına götürdük. Anna tır tır titreyerek, hâlâ ağın altında çırpınan bedene baktı.

Zombi imha ekibi ve Camille, saygılı bir mesafe bırakarak çember oluşturmuş, kafaları önlerine eğik ama silahları hazır bir şekilde duruyordu.

Francis ve Kit ise deniz kenarında duruyorlardı. Kit başını Francis'in omzuna yasladı.

Zombinin yanında yalnızca biz vardık ve inlemelerini dinliyorduk.

O an Anna'nın neden babasının yanına gitmek zorunda olduğunu, Müdür Saunders'ın ise yaptığı şeyi neden yaptığını anladım. Hayatımda yaşadığım bütün anlardan daha fazla kabusu benzeyen bir andı. Bir an için, aşkın insana kabus yaşatmadığını, aksine, kabusların arasında var olmaya çalıştığını düşündüm.

Zombinin bilincinin tamamen kapanması biraz zaman aldı.

“Ah... Ah,” diyordu Dr. Saunders, boğuk bir sesle. “An... Nah.”

Kızının adını söylemeye çalışıyordu.

“Evet baba. Buradayım. Korkma. Seni seviyorum ve...” Sesi titriyordu, neredeyse kısılmıştı. “Her şey yoluna girecek.”

Camille o an Dr. Saunders’ı öldürdü. Dr. Saunders’ın sesi kesildi. O gümüş rengindeki kumlu sahilde, kayalıkların gölgesinde, bir süre her şey sustu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Oda Sıcaklığı

Cathy bizim eve geldi. Hiçbirimiz yalnız kalmak istemiyorduk, Anna'lara gitmemize izin verilmediği için de birbirimize sığınmıştık. Kit bizi arabayla eve bırakırken o frenli sürüşüne geri dönmesine rağmen, kimse konuşmamıştı. Hepimiz dehşet içindeydik. Ayrıca, söylenecek ne vardı ki?

Arayıp anneme ve babama olup bitenleri anlatmıştım. Babam gelip arabayla bizi almak istemişti. Camille onu durdurmak için, Kit bıraksa daha hızlı olacağını söylemişti. Cathy'nin annesi, sabah ilk iş olarak eve geri döneceğine söz vermesi üzerine, kızının bizde kalmasına izin vermişti.

Annem ikimizi de kapıda karşılayıp sınıksı sarıldı. Babam da. Kıl kardeşim bile sarıldı. Sabahın dördünde yatakta olması gerekirdi. Hepimizin yatakta olmamız gerekirdi.

Odamdaki tekerlekli karyolayı Cathy için hazırlamışlardı. Kesin babamın işiydi. Annem böyle bir şeyi akıl edemezdi.

Babam onun, olayları hep genel anlamda ele alan, ayrıntılar konusunda pek iyi olmayan biri olduğunu söylerdi. Böylesi, Anna için bir kez daha üzülmeme neden oldu. Babası sonsuza kadar gitmişti.

Cathy'ye pijama verdim. En sevdiğim, puantiyeli, pazen pijamamı. En sevdiğim pijamamdı çünkü onu bana Cathy vermişti.

Yatağa girdik, ışığı kapattım.

“Sence Anna iyi olacak mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Cathy. “Bence iyi olacak.” Esnedi. İkimiz de çok yorulmuştuk.

“İyi geceler Cathy,” dedim, ona inanmak isteyerek. “Bu gece buraya geldiğin için teşekkürler. Yalnız olmadığıma çok memnunum.”

“Ben de. İyi geceler Mel.”

Hiç uyuyamayacağımı düşündüm. Kendimi sanki, kamyon çarptıktan sonra maraton koşmuşum gibi hissediyordum. Gözlerim acıyor, yanıyordu. Dr. Saunders'ı bir türlü aklımdan atamıyordum.

Ya onu rüyamda görürsem, diye düşünüyordum.

Çürüyen etinden sarkan derisi, parmaklarının ucundan çıkan kemik, gözlerindeki gri, boş bakış.

Harika, daha gözlerimi kapatmamıştım ama şimdiden onu görüyordum. Bir daha nasıl uyuyacaktım?

Anna nasıl uyuyacaktı? Babasının başına gelen bu şeyin etkisini nasıl atlatacaktı? Annesinin yaptığı şeyin etkisinden nasıl kurtulacaktı? Fakat en azından, Müdür Saunders'ın bunu aşkı yüzünden yaptığını biliyordu. Yine de babasını

zombi olarak görmüştü. Sonra öldürölüşüne şahit olmuştu. İnsan böyle bir şeyin üstesinden nasıl gelebilirdi?

Gözlerim açık hâlde yatarak, olup bitenleri anlamaya çalıştım ama çok fazlaydı. Gözlerimi kapadım ve hemen uykuya daldım.

Pencereden içeri girenin, doğan güneşin ışığı olduğunu zannederek uyandım.

Çok iyi, diye düşündüm, demek ki iki üç saat deliksiz uyumuştum. En azından kabuslarla uyanmamıştım. Anna'nın da bu kadar şanslı olmasını umdum.

Ama bundan pek emin değildim.

“Uyanık mısın?” diye sordu Cathy.

“Sayılırım,” dedim ama bunu dediğim anda tam olarak uyandım. Zombi babası adını söylemeye çalışırken, Anna'nın yüzünün aldığı hâl gözümün önündeydi.

“Zavallı Anna,” dedi Cathy.

“Ve Müdür Saunders. Bu sırrı ne kadar uzun süre sakladığını bir düşünsene. Sevdiğin birinin böyle değişmesini izlediğini.”

İkimiz de ürperdik.

“Sence Anna beni affeder mi?” dedim. Bir yandan da Cathy'nin benim hakkımda ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum.

“Affetmek mi? Ne için?”

Cathy gerçekten şaşırmış gibiydi.

“Babasına olanı gösterdiğim için. Burnumu soktuğum için...”

“Müdür Saunders’ın, kocasını hayatta tutmaya çalışması, senin suçun değil ki Mel.”

“Biliyorum ama ben karışmasaydım...”

“Karışmanı Anna istedi. Ayrıca karışmasan, Dr. Saunders zamanında bulunamayabilirdi. Müdür Saunders da zombiye dönüşebilirdi.” Cathy’nin sesi iyice alçaldı. “Bir zombi istilası yaşanabilirdi.”

“Ama...”

“Sen doğrusunu yaptın Mel,” dedi Cathy, yatağında doğrulup bana bakarak. “Sen cesurca ve akıllıca davrandın. Anna’ya, sana en çok ihtiyaç duyduğu anda yardım ettin. Sen iyi bir arkadaşsın. Anna babasına veda edebildi. Senin sayende.”

“Dr. Saunders’ı o hâlde görmek çok kötüydü,” dedim. “Derisi... Derisinin altından görünen kemikleri... O koku.”

“Ben de sürekli, beyninin o kadar bozulmasına rağmen, kızını tanımasını düşünüyorum,” dedi Cathy, yumuşak bir sesle.

“Keşke bunu düşünmeyi bırakabilsek,” dedim. Yastığıma kusak olursam, Cathy cesur ve akıllı olduğumu düşünmezdi.

“Ben düşünüyorum,” dedi Cathy. “Hem de çok. Zombileri. Dönüşümde bir sorun çıkarsa olabilecekleri. Tanıdığın birinin başına geldiğini görünce işler değişiyor.”

Bir şey demedim. Cathy yoksa düşündüğüm şeyi mi söyleyecekti? Söylemesini umduğum şeyi. Fikrini mi değiştirmişti?

“O kadar gerçek ki. Anna’nın babasını tanıyordum. Hepimiz tanıyorduk. Ne kadar akıllı ve komik olduğunu

hatırlıyor musun? Dün geceyse, kızının adını bile söyleyemiyordum.”

“Sevdiğim birinin o hâle gelmesini düşünemiyorum bile,” dedim, gözlerimi Cathy’dan kaçırarak. “Çok korkunç.”

“Beni mi kastediyorsun?”

“Hayır. Yani, evet. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni seviyorum. Seni öyle görmeye dayanmam. Ama görmeyeceğim, değil mi? Yani, dün gece gördüklerinden sonra.”

Uzun bir sessizlik oldu. Yatak odamın tavanına vuran sabah güneşi ışığına baktım.

“Sence fikrimi değiştirmiş miyimdir?” diye sordu Cathy sonra.

“Şey, evet,” dedim doğrularak. “Değiştirdin, değil mi?”

“Bir süredir araştırma yaptığımı biliyorsun herhalde.”

Başımı salladım.

“Öğrendiğim şeylerden biri, bunun doğru olduğu. Birinin nasıl dönüştüğüyle, dönüşümün ne kadar başarılı olduğu arasında bir bağlantı var. Dr. Saunders, kendi rızası olmadan dönüşmüş. Ona saldıran, onu öldüren kişiyle mücadele etmiş. Sonucu gördün. Bendeki başarı ihtimali ise yüksek. Sadece istekli olduğum için değil, aynı zamanda dönüşümü güvenli bir merkezde, eğitilmiş uzmanlar eşliğinde yapacağımız için. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağız.”

Cathy’nin yastığa koyduğu yüzü, üzgün ama ciddiydi. Ben kendimi, ihtimallerden bahsederken bu kadar sakin düşünemiyordum. Dün gece gördüğümüz şeye dönüşme ihtimalinden.

“Yine de bir risk var.”

“Evet ama ben bu riski almak istiyorum. Bunu istiyorum. Ve eğer... Eğer bir sorun olursa. Zombi İmha Ekibi orada olacak. Benim sonum, Dr. Saunders gibi olmayacak.”

Cathy’yi bir saliselğine bile zombi olarak düşünmek istemiyordum.

“Bunu yine de yapacak mısın?” dedim. Sesimdeki perişan tondan kurtulamıyordum.

Cathy oturmuş, ellerini dizlerinde birleştirerek, sabit bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Evet Mel, yapacağım. Seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımın ve bu işi yapmamı istememene çok üzülüyorum. Ama bunu yapacağım. Benim için endişelenmen beni mutlu ediyor. Bana bu kadar düşkün olman çok hoşuma gidiyor. Fakat kendi kararlarımı vermem konusunda bana güvenmelisin.”

Şimdi bana kızgın değildi. Gerçekten anlamamı istiyordu.

“Dr. Saunders’ın hâlini gördükten sonra bile mi?”

Cathy başını salladı. “Dediğim gibi, birtakım riskler olduğunu başından beri biliyorum. Fakat bunu, bilmem gereken her şeyi bilerek yapacağım. Riskleri mümkün olduğunca en aza indirdik. Benim istediğim şey bu. Senin, bunu yapmamı istemediğini biliyorum. Buna saygı duyuyorum. Ama bu benim hayatım Mel. Kararı da ben veririm. Seni kaybetmek istemiyorum. Arkadaşlığımızın bitmesini istemiyorum. Dönüşümünden sonra da arkadaşım olacak mısın? Olabilecek misin?”

Bana Kit’in sorduğu şeyi soruyordu. Kit’e, dönüşecek olursa neden onunla birlikte olamayacağım hakkında söy-

lediklerimi düşündüm. Ona Cathy'nin dönüşmeyeceğini söylemiştim. Hâlbuki dönüşecekti.

Cathy değişecekti. Onu vazgeçirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Cathy vampir olacaktı.

Cathy gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu. Her zaman, çocukken bile, böyle biraz düşünceli bakardı. Sanki hep, elde edemeyeceği, önemli bir şey olacaktı gibi.

“Hayatımda kalmanı istiyorum,” diye fısıldadı Cathy.

“Ben de senin hayatımda kalmanı istiyorum,” diye fısıldadım.

Camille'i düşünüyordum. Camille o kadar da kötü değildi. Oğlunu seviyordu. Hiç gülmemesine rağmen, hınzır bir espri anlayışı vardı.

Anna ve Ty da haklıydılar: Cathy hiçbir zaman çok gülen biri olmamıştı. Çocukken bile, ne kadar gıdıklarsanız gıdıklayın, gülümsemezdi. Tamam, zaten pek gıdıklanan biri değildi. Ama bu çok önemli değildi. Cathy çok ciddiydi. Doğuştan ciddi biriydi. Ciddi bir vampir olacaktı. Biraz Francis gibi. Gıcık olmayan ve sinirlendirilmeye tahammülü olan bir Francis.

“Dönüştüğümde,” dedi Cathy, sonra durup beni bekledi. Ben de bu yüzden, “Evet,” dedim. Sonunda gerçeği itiraf etmiştim. Bunun önüne geçemeyeceğimi itiraf etmiştim. Cathy vampir olacaktı.

“Orada olmanı istiyorum. Eski hayatımı geride bırakıp yeni hayatıma merhaba derken, en yakın arkadaşımın yanımda olmasını istiyorum.”

“Eğer istediğin buysa,” dedim, bağırmadaki berbat sıkıntının gözyaşlarına dönüşmemesi için büyük çaba göstererek.

Cathy elini uzattı. Elini tuttum. Sıcaktı ve insandı. Bütün gücümle elini sıktım. “Üşüyeceksin,” diye fısıldadım. “Oda sıcaklığı.”

“Alışırım,” dedi.

KIRKINCI BÖLÜM

İnsan Takımı

Pazartesi günü okul tuhaftı. Anna tabii ki yoktu. Fakat haberler hemen yayılmıştı. Haberin kaynağı, ben ya da Cathy değildi. Yine de herkes olayı öğrenmiş gibiydi. Soruların hiçbirine cevap vermedim. Gerçekten bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Müdür Saunders'ın yokluğunda, Kaplan vekaleten müdür olmuştu. Kimse Müdür Saunders'ın ne zaman döneceğini veya dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Kaplan ilk iş olarak, iyi olup olmadığımızı görmek ve eğer ihtiyacımız varsa birkaç gün izin verebileceğini söylemek için Cathy'yle beni odasına çağırdı. İkimiz de iyi olduğumuzu söyledik.

Ama bunun doğruluğundan emin değildim. İkimiz de her zamankinden sessizdik. Anna'yı ve zombi babasını, Cathy'nin vampire dönüşmekte kararlı olmasını, her şeyin nasıl korkunç bir keşmekeşe dönüştüğünü düşünüp duru-

yordum. Francis'in okulda olmaması beni rahatlatmıştı. En iyi arkadaşımı kaybettiğimi nihayet kabul ettiğim günün ertesinde onu görmeye tahammülüm yoktu.

Cathy'nin Cathy olmayı bırakacağı ve her ne olacaksa ona dönüşeceği ana kaç gün kaldığını hesap etmeye başlamıştım bile. En iyi ihtimalle, Vampir Cathy olacaktı. Vampir Cathy'nin en iyi arkadaşı olduğumu düşünemiyordum. Ama elimden geleni yapacaktım, çünkü söz vermiştim. Çünkü Cathy, gerçekten benim en iyi arkadaşımdı. Onu kaybetme fikrine dayanamıyordum.

Bütün gün ağlamaklı dolaştım. Pek ağlayan biri değildim ama gözyaşlarım gözlerimin kenarında duruyordu.

Gün içinde kendimi birkaç kez, *acaba evde mi kalsaydım*, diye düşünürken buldum. Konsantrasyonum muhteşem sayılmazdı. Fakat öğretmenlerim bu konuda hiçbir şey demediler. Galiba Kaplan onlarla konuşmuştu.

Ty bile, Cathy'yle eski hâlimizde olmadığımızı fark etmişti. Bize şöyle bir sarılıp geçiştirmiş, yarım ağızla üzgün olduğunu söylemiş ve Anna ona uğramasını ister mi diye sormuştu. "Tabii ki ister," dedik. Fakat ikimiz de Anna'nın o an ne istediğini bilmiyorduk. Babasının geri gelmesi ve bir daha vampirlerle asla muhatap olmamak dışında.

Etüt saatinde hiçbir şeye konsantre olamadığım için cep telefonumu kontrol ettim. Kit'ten bir mesaj vardı.

"Bu akşam uğrayabilir misin? Bizim Gölge'de buluşalım. Sana ihtiyacım var," yazıyordu.

"Evet," diye mesaj attım ben de. Hâlbuki, *acaba Kit'le görüşmeyi kessem mi*, diye düşünüyordum artık. Onun da

dönüşeceğini bilmek bana acı veriyordu. Onu çok özleyecektim.

Fakat ona bir açıklama borçluydum. Hem, belki mutsuzluğumu unutturdum. Ayrıca belki beni güldürürdü.

Kit bu konuda gerçekten iyiydi. Ben de iyi gülerdim doğrusu.

Antrenöre eskrim antrenmanına katılamayacağımı söyledim. Çok anlayışlı davrandı. Herkes öyleydi. Aslında antrenmanı iple çekiyordum. Tam insanları kılıçtan geçirme modumdaydım. Ne yazık ki o moddayken berbat eskrim yapardım. Bütün tekniğim uçup giderdi. Kılıçtan geçirme, pek iyi bir eskrim tekniği sayılmazdı.

Camille, kapıyı ben daha çalmadan açtı. Vampirlerin bu süper duyma yetisine alışmam gerekecekti.

Cathy dönüştükten sonra ona bir daha hiç sürpriz yapamayacağımı düşünmeden edemedim.

“İçeri gir tatlım,” dedi Camille, o her zamanki ağırbaşlı hâliyle ve kapıyı kapattı.

Kadının bu sevgi dolu ifadesi beni şaşırtmıştı. Acaba yaşadığım olaylardan sonra benim için üzülüyor mu diye merak ettim.

Vampirlerle dolu bir odaya girdim. İlk iş olarak içgüdüsel bir şekilde bir milyon mil uzağa kaçmak istemedim desem yalan olurdu.

Vampirlerinin dişlerinin gerçekten parladığını açıkça gördüm. Çok sayıda vampir bir araya geldiğinde de bu parlamanın gerçekten çok göz alıcı olduğunu fark ettim. Ve korkutucu.

Marie-Therese, kraliçe edasıyla elini salladı. Kit'in, bebek-ken onu yemek konusundaki oylamada kadının ne oy kullandığını söylediğini hatırladım ve ben de ona el salladım. Minty ise aşırı uzun tırnaklarına hayıflanıyordu ve bu yüzden köprüdeki partiyi kaçıracağı için söyleniyordu.

Francis ciddi bir ifadeyle bana başını salladı. Ben de aynı ciddiyetle ona başımı salladım. Galiba benim baş sallayışım, onunkinden bile ciddi olmuştu. Albert ise gölgesinin geri kalanına yüzü dönük bir şekilde oturan Kit'e bakıyordu. Kit'e gülümsedi. O da biraz keyifsiz de olsa bana gülümsedi.

Böyle bir aile toplantısındaiken kim onu bu yüzden suçlayabilirdi ki? Ben olsam ben de böyle gergin olurum.

O hain gözyaşları yeniden göz pınarlarımda birikti. Kit'i özleyecektim.

Camille'in gösterdiği sandalyeye iliştim.

Acaba Kit bana ne söyleyecek ve neden beni buraya çağırdı diye merak ediyordum.

"Evet," dedi Kit, gırtlığını temizleyerek. "Herkes burada. Şimdi, şey, sizlere söylemek istediğim bir şey var."

"Biz de bunun için toplandık zaten," dedi Francis, asık bir yüzle.

Francis'in tekme menzilimde olmamasına üzüldüm ama Kit, bu sözler üzerine hafifçe çenesini kaldırdı.

"Pekala, teşekkürler Francis." Yutkundü. "Son zamanlarda bu konuyu çok düşünüyorum. Ve tabii ki konu elbette en çok sizi ilgilendiriyor. Siz benim ailemsiniz. Bu yüzden sizi bu konuda bilgilendirmem gerek. Emin olduğum anda size de söylemem gerekiyordu."

Herkes yırtıcı bir hayvan gibi gözlerini açmış, pür dikkat Kit'e bakıyordu.

Kit sanki ödü kopmuş gibi görünüyordu.

“Dönüşmeyeceğim,” dedi.

Bir anda herkes kıpır kıpır oldu, odada küçük bir uğultu yükseldi. Kit nefes nefese bir hâlde, gözlerini kocaman açmış bakıyordu ama herkesin sesini bastıracak nefesi bulmayı başardı.

“Yani hemen değil,” dedi. “Asla dönüşmeyeceğimi söylemiyorum, bir süre bekleyip görmek istediğimi söylüyorum. Kesinkes dönüşeceğimi de söylemiyorum. Son dönemde,” derken bana şöyle bir bakıp yeniden onlara döndü, “insan olmak hakkında bilmediğim pek çok şey olduğunu fark ettim. Her konuda olduğu gibi. Hayatımda hiç yapmadığım bir sürü insan işi var. Hatta hiç düşünmediğim. Önce insan olarak yaşamadan vampir olabileceğimi sanmıyorum. Ölmeden veya daha kötü bir şey olmadan önce, nelerden feragat ettiğimi bilmek istiyorum. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce.”

Bana bakmadı ama ikimizin de Dr. Saunders'ı düşündüğümüzü biliyordum.

“Yaşlılık,” dedi Minty, soğuk bir sesle. “Vampir olmak, yaşlanmaktan vazgeçmek demektir. Ben kendi adıma, insanlığın o kısmını kaçırdığıma üzülmiyorum. Derinin esnekliğini yitirip sarkması, dişlerin dökülmesi...”

“Acı,” dedi Albert, davudi bir sesle. “Yakıcı, çileli bir acı. Sana bir otobüs çarparsa delikanlı, otobüsü kenara itip yoluna devam edemeyeceksin. Acı çekeceksin.”

Arka arkaya gelen itirazları kulağım duymuyordu. Kit'e bakıyordum. Titreyerek itirazları dinliyordu.

Albert ayağa kalktı. "Tabii vampirler de acı çekebilir," dedi, soğuk gözlerle Kit'e bakarak. "Hayal kırıklıkları yaşayıp acı çekebiliriz."

Kit, sanki Albert ona vurmuş gibi geri kaçtı.

Albert odadan çıktı, Minty de nankörlükle ilgili bir şeyler mırıldanarak Albert'ın peşinden gitti.

Yan gözle Camille'e baktım. Sandalyesinde kaskatı otuyordu. Yüzü, sanki buzdan oyulmuş gibiydi.

Acaba o da Kit'in söyledikleri üzerine hayal kırıklığına uğradı mı, diye merak ediyordum.

Yine yanılmıştım. Kit onlara yırtıcı hayvanlarmış gibi değil, ailesiymiş gibi bakıyordu. Ona karşı hislerinin değişmemesini umarak, hayatıyla ilgili çok önemli bir kararı bildirmek istiyordu.

"Eskiden, vampir olacağın için çok mutlu görünüyordun," diye mırıldandı Marie-Therese. "Hep planladığımız üzere."

"Biliyorum," dedi Kit. "Beni evinize aldığınız için mutlu olmanızı istiyordum. Sizin gibi olmak istiyordum. Gerçekten. Hâlâ da istiyorum. Ama artık bundan nasıl emin olacağımı bilmiyorum. Artık bunu yapamıyorum. Hep merak ederdim."

"Neyi kaçırdığını mı?" diye sordu Marie-Therese, bana dik dik bakarak.

Ben de ona dik dik baktım.

"Gülmeyi," dedi Francis. Dönüp Francis'e baktım. "Gülmeyi özleyecek. Sanırım bunu hepimiz biliyoruz. Sen

hep gülersin Kit. Sen çok insansın,” dedi Francis, çok ufak bir gülümsemeyle. “Bunda utanılacak bir şey yok.”

Neredeyse sandalyeden düşüyordum. Francis, Kit’e insan olarak kalmasını mı söylüyordu? Yemin ediyorum, yanında otursaydım ona sarılırdım.

“Teşekkür ederim,” dedi Kit, bir süre sonra. “Hepinize teşekkür ederim aslında. Beni evinize aldınız. Size hep müteşekkir olacağım. Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim. Fakat siz hep benim ailem olarak kalacaksınız ve sizi seviyorum. Ayrıca söyleyeceğim bir şey daha var. Belki bir gün değişirim ama şu an...” derken yine bana baktı. “Bu insan olma meselesine bir şans vermek istiyorum. İnsanlığı tam olarak yaşamak istiyorum. Bu yüzden, Craunston Lisesi’ne yazıldım. İlk sınıftan başlayacağım.”

Francis, Kit’in evde eğitim meselesini böyle küçümsemesine öfkelendiği çok belli bir şekilde gerildi. Diğer birkaç vampir de buna içerlemiş görünüyordu. Bana karneme bakan annemi ve babamı hatırlattılar.

Kit hınzırca gülümsedi.

“Bana son sınıftan başlayabilmem için dönemin biraz fazla ilerlediğini söylediler. Özel derslerim sayesinde çok iyi notlar aldığım test sonuçlarından çok etkilendiler. Anlaşılan o ki ekstra bir yıl daha lise okursam iyi bir üniversiteye girme şansım artacak. Bir sürü müfredat dışı dersi de kaçırdım. Ama vals bilmemin, üniversite başvurusu için bir avantaj olacağı da söylendi.”

Saygılı bir şekilde gülümsedi, Francis de sonunda gülümsemeyi başardı.

Vals bahsinin geçmesi, toplantının sona erdiğini gösteriyordu. Birkaç vampir daha Kit'e omuzlarının çökmesine neden olan bakışlar atarak kapıyı usulca kapatıp çıktı. Birkaç kişi Kit'e yaklaşp sanki Yale'i elinin tersiyle itmiş de Amazonlara seyahate gitmeye karar vermiş gibi ciddi ciddi bir şeyler fısıldadı. "Geleceğini düşün delikanlı," deyip duruyorlardı ve bu kötü bir şey değildi. Aileler böyle yapardı.

Camille odadaki tüm vampirler çıkana kadar sandalyesinde bekledi. Sonra kalkıp bir kuğu zarafetiyle Kit'in yanına süzüldü. Ellerini Kit'in omuzlarına koydu.

İçimden tüm gücümle, Camille'in Kit'i anlamasını diledim.

"Bugün beni çok mutlu ettin," dedi Camille, o sakın, duygusuz sesiyle. Oğlunun yüzüne bakıyordu. "Fakat bu söylediklerinde yeni bir şey yok, öyle değil mi? Ne karar verirsen ver, ne kadar uzun yaşarsan yaşa, benim hayatımın en büyük mutluluğu olarak kalacaksın."

Kit'in, kadının ne söyleyeceğini, zaten başından beri bildiğini anladım. Elbette biliyordu. O Kit'in annesiydi.

Peki ya ben? Ben nesiydim?

Yüzüm gülüyordu. Eve gidene kadar yol boyunca dans edebilirdim. Onun yerine, Kit'le el ele yürüyordum.

"Çok mutlu oldum," dedim Kit'e yine.

"Bunu senin için yapmadım," dedi Kit. "Yani," diye ekledi telaşla, "bu kararı vermemde senin de çok önemli bir payın var. Bana neleri kaçırdığımı gösterdin. İnsanlıkta, Gölge'min gözleriyle baktığımda göremediğim çok şey olduğunu. Camille ve Francis anlatıp dururdu ama bunları senin-

le tanıştıktan, gülmeni duyduktan sonra görebildim. Sana teşekkür ederim.”

Elimi sıkınca durdum ve ona döndüm. Hava daha yeni karardığı için, Gölge sokakları büyük ölçüde boştu.

“Memnun oldum,” dedim, gözlerinin içine bakarak. Bir kez daha, *keşke ablam veya kardeşim kadar uzun boylu olsaydım*, diye düşündüm. Parmaklarımın ucuna kalktım, Kit eğildi ve öpüştük.

Kit’in yüzüme vuran nefesi, dudakları ve bana sınıksız sarılan kolları sıcacıktı. Bana yaslanan vücudunu hissedebiliyor, o güzelim insan kokusunu alabiliyor, ikimizin de kalp atışlarının hızlandığını, kanımızın damarlarımızda daha hızlı attığını anlayabiliyordum.

Bir an için geri çekildim. “İnsan takımına hoş geldin,” dedim.

Kit güldü. Muhteşem bir sestti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Köprüyü Geçmek

Amerika Dönüşüm Merkezi'nin New Whitby şubesinin önünden bugüne kadar belki yüz kere geçmiştim ve hiçbir şey düşünmemiştim. Burası da herhangi bir hükümet binası gibi büyük, alakasız ve yetişkinlerin tartışmalarına konu olan bir yerdi.

Burası birkaç yıl önce inşa edildiğinde annemin ve babamın bu bina hakkında konuştuğunu hayal meyal hatırlıyorum. Son zamanlarda çok fazla insanın dönüşmemesine rağmen buraya çok fazla para harcadığını ve New Whitby konseyinin sırf yüz yirmi beş yıldır konseyde olduğu için Geoffrey Travers'ın her dediğini yaptığını söylüyorlardı.

Sonra annem hiçbir vampirin bu mevkiyi istemeyeceğine dair bir espri yapmış, babam da Travers'ın aynı yeleği belki yüz yıldır giydiğini söylemişti. Sonra konu değişmişti.

Yeni bina, Bathory Nehri'nin güney kıyısında, elik konstrüksiyonlu ve buzlu camlı bir Rubik Küpü gibi yükse-liyordu.

Cathy, Francis'in Gölge'sinin bağrında, o çok iyi korun-muş, eski güzel evlerinde bir vampir olmayı tecih etmişti. Kit'in, içinde bir davul seti bulunan, ayna da dahil olmak üzere mümkün olan her yüzeyine posterler yapıştırılmış, iyi korunmuşun tam zıttı görünen odasında dönüşmeyi iste-meyecekti. Beyaz, çık bir elbise giyecek, ışıklar tam istediği şekilde kısılacaktı.

Fakat Cathy'ye, bir ebeveynin bu genç yaşında dönüşme-sine izin vermiş olmasıyla, zaten yeterince ayrıcalık tanın-mıştı. Medya, on yedi yaşında, hele ki Saunders zombi ola-yına karışmış bir kızın, hiç de kitabına uymayan bir şekilde dönüşmesine bayram edecekti.

Özellikle de dönüşüm başarısız olursa.

Açıkçası, bunu düşünmek istemiyordum.

Dönüşüm odası yarı hastane yarı hapis gibiydi. Duvarlar o kadar kalındı ki adeta betondan dev bir küvetin içinde gibiydik. Duvarlardan biri camdı: Neredeyse odanın kendisi kadar büyük bir balkona açılan, güçlendirilmiş ama sürgülü bir pencere.

Bize atanan dönüşüm uzmanı, kızıl saçlı bir vampirdi. Vampir solukluğunun üzerine bir de kızıl saçlı solukluğu eklenince, teni neredeyse parlıyor, bu kontrastla saı iyice kıpkırmızı görünüyordu.

Düşünmek istemediğim şeyi düşündüğüm için adını kaçırmıştım. Ona içimden Dr. Vampir diyordum.

“Biraz klostrofobi yaşayabilirsiniz,” diyordu Dr. Vampir, Cathy’ye o profesyonel sesiyle. Olağanüstü kibar ve mesafeli. “Hava sıcaklığını farklı olarak algılamaya başlayacağınız için biraz gergin olabilirsiniz. Bazı vakalarda, dönüşen kişinin hemen dışarı çıkmak istediğini gördüğümüz oldu. Eğer öyle bir isteğiniz olursa, sizi hemen balkona çıkartabiliriz.”

Cathy, gözleri fal taşı gibi açık ve heyecanlı bir şekilde başını salladı.

Arkadaşımın bu ifadesi, bana anaokulundaki ilk günümüzü hatırlattı. Çok küçük, ciddi ve bu işi doğru bir şekilde yapmak ister görünüyordu.

Aslında pek o günü hatırlattığı söylenemezdi. Ben sadece öyle olduğunu düşünmek istiyordum. Yoksa okuldaki ilk günümüzü hatırladığım falan yoktu.

Bildiğim tek şey, okuldaki ilk gününde Cathy’nin yanında olduğumdu. O gün, benim de ilk günümdü. Ama bu yolculukta onun yanında olmayacaktım.

Cathy’yle ilgili çok fazla anım olmadığını dehşetle fark ettim. Birlikte uzun yıllar geçirmiştik ama okulun ilk gününde giydiği elbisenin ne renk olduğunu ya da ailelerimizin, birlikte yaptığımız ilk tatilde bizi nereye götürdüğünü hatırlamıyordum. Birlikte kuracağımız o grubun adı ne olacaktı? Çok fazla şey unuttuğum.

Bugün son günümüz olabilirdi. Cathy’yle ilgili tüm anılarım bunlar olarak kalabilirdi. Yeterli değillerdi.

Valerie Beauvarie bir koltukta oturmuş, yaşlı gözlerle Cathy’ye bakıyordu. Cathy’nin annesinin, izin kâğıtlarını

kendi elleriyle imzalamışken bu trajik havalara bürünmesine sinirlendim. Bütün bunlar onun suçuyken.

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarıma battı ve kendime başka insanları suçlamamam gerektiğini söyledim.

Cathy'nin kararıydı bu. Dr. Saunders gibi zorlanmamıştı. Dönüşmeyi kendisi istemişti ve ne yapıp edip buna saygı duymalıydim.

Bir şekilde.

Kit ve Camille de gelmişti. Duvarın dibinde duruyorlardı. Kit şaşkın görünüyordu. Acaba Cathy'yi pek iyi tanımadığı için mi yoksa bunun kendi dönüşümü olabileceğini düşündüğü için mi böyle şaşkındı, merak ediyordum. Cathy (her şey yolunda giderse) Gölge'si olacak kişilerin yanında bulunmasına memnun olduğunu söylemişti.

Kit'in, bana moral desteği sağlaması için gelmesini istediğinden şüpheleniyordum. Hani olur da...

Ama bunu da düşünmeyecektim.

Francis, Cathy'nin baş ucuna oturmuş, iki eliyle ellerini tutuyordu. Üzerinde, saçlarını iyice sarı, Cathy'nin hastane önlüğünü iyice beyaz gösteren, siyah ipek bir gömlek vardı.

Dönüşüm için özel olarak giyinmişti.

O yüzden ondan nefret edebilirdim ama Cathy de mutlu bir tablo istemişti. Sahne düzeni, bazı insanların çiftli tenis oynaması gibi bir sevgili hobisiydi anlaşılan.

"Sevgilim," dedi Francis. "Daha fazla zamana ihtiyacın varsa anlayabilirim. Bunu bugün yapmana gerek yok."

Sesi, her zamanki sakın ve soğukkanlı Francis sesiydi. Ama Cathy, sanki bugün o seste farklı bir şey duyuyormuş

gibi gülümsüyordu. Uzanıp avucunu Francis'in yanağına koydu.

“Şu an heyecanlanmanın vakti değil sevgilim.”

Francis başını eğip ayağa kalktı, cam kapıyı açıp balkona çıktı.

“Söyle bakalım Cathy,” dedi Kit, “ilk kanını ne zaman içeceksin? Kutlama için, şampanya kadehinde ister misin?”

Dr. Vampir, Kit'e hoşgörüyü baktı. “Ona ilk düzenleme paketinde kan vereceğiz.”

“Sana gizlice bir pipet getiririm,” dedi Kit. “Belki bir de pembe şemsiye.”

Cathy gülümseyince, onu gülümsetecek, biraz rahatlatmasına yardım edecek biri olduğu için sevindim. Ben yapamıyordum bunu. Hızla balkona çıktım.

Oh, harika. Francis'le başbaşa.

Balkonun, boyumdan daha yüksek, güçlendirilmiş camlı bir cam duvarı vardı. New Whitby'nin gece manzarası, çok iyi bildiğim bir halı deseni gibi karşımdaydı. Gölge şuradaydı, mahallem buradaydı, okulumuz oradaydı.

Bathory Nehri, ayaklarımızın hemen altındaydı. Ay ışığıyla ve suyunun akışıyla sürekli değişiyordu. Önce gümüş renkli, sonra kapkara.

“Ona vampir olmak isteyip istemediğini sorduğumda bir tarih vermemiştim,” dedi Francis. “Üniversiteden mezun olana kadar memnuniyetle beklerdim.” Yutkundum. “Cathy daha çok genç. Onunla daha çok kısa süredir birlikteyiz.” Biraz dikilince, bir süredir omuzları çökük bir şekilde durduğunu fark ettim. “Ama bu onun kararı.”

Francis'e benim romantik Cathy'me böyle bir seçenek sunduğu için bağırmaya hazırdım ama bu son sözleri ağzımı kapatmıştı.

Cathy'nin kararıydı. Francis onu zorlamak istememişti.

Francis benim arkadaşımıymış gibi davranmak istemiyordum. Ona karşı herhangi bir olumlu hissim varmış gibi davranmak istemiyordum. İşler yolunda gitmeyecek olursa onu suçlamayacağımı bile söylemek istemiyordum.

Fakat Francis öylece durmuş, gecenin karanlığına bakıyordu ve onun içinde de benimki gibi çaresiz bir korku olabileceğini düşünüyordum.

"İkimiz de onu çok seviyoruz," dedim ve elimi koluna koydum.

Cathy ismimizi mırıldanana kadar kolunu çekmedi. Sonra ikimiz birden balkondan içeri girip Cathy'nin yatağına gittik. Ben Cathy'nin baş ucuna geçtim, Valerie Beauvarie ise tekrar koltuğına geçip ağlamaya devam etti. Kit beceriksiz bir hareketle elini Cathy'nin annesinin omzuna koyup kadını rahatlatmaya çalıştı. Camille bu aşırı insani duygu gösterilerinden bunalmışa benziyordu ama Kit, Bayan Beauvarie'nin, Camille ise Kit'in yanında duruyordu.

Kendimi zorlayarak Cathy'nin gözlerine baktım. Cathy de için için ağlıyor, gözyaşları kirpiklerinde toplanıp yanaklarından süzülüyordu.

"Seni seviyorum Mel," dedi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. İstersem bin yaşına kadar yaşayayım veya..." Durdu. "Fark etmez," diye devam etti daha yumuşak bir sesle. "Sen hep en iyi arkadaşım olarak kalacaksın."

“Sen de fena sayılmazsın,” dedim fısıldayarak. “Yani, mükemmel değilsin ama helalinden bir B alırsın.”

Cathy gözyaşları içinde gülümsedi. “Biliyorsun, ben hep A alırım.”

Eğilip ıslak yanağından öptüm. “Seni seviyorum,” diye mırıldandım kulağına, kimsenin duyamayacağı bir sesle. Sonra bu onun kararı olduğu için yataktan geri çekildim.

Francis, gömleğinin cebinden kumaş bir mendil çıkarttı (tabii ki kumaş, klasik Francis) ve yumuşak hareketlerle Cathy’nin yanağındaki gözyaşlarını sildi. Ama Cathy ona bakıp kibarca mendili elinden aldı.

Gözyaşlarını dikkatle, yavaş yavaş, kendisi sildi.

Artık bundan sonra ne olacaksa olsun, işler ne kadar iyi giderse gitsin, bunlar Cathy’nin son gözyaşlarıydı.

“İşleme hazır mısınız Bayan Beauvarie?” diye sordu Dr.Vampir.

Bir an için Cathy’nin annesiyle konuştuğunu sandım. Ama Cathy başını salladı. “Peki siz, Bay Duvarney?”

Francis de başını salladı.

Dr. Vampir, ağları ve silahlarıyla odanın arka tarafında bekleyen Zombi İmha Ekibi’ne şöyle bir baktı.

“Başlayabilirsiniz,” dedi.

Açık kapıya doğru geri çekildim. Gece serinliğiyle esen rüzgar, gömleğimin sırtından içime girince ürperdim.

Francis, Cathy’nin yüzünü ellerine aldı ve uzun uzun ona baktı. Sonra bıraktı.

Cathy kafasını geriye atıp boğazını gösterdi. Francis, Cathy’nin boynuna düşen siyah perçemi eliyle geriye attı.

Yatağın yanına oturup Cathy'nin boynuna bakınca, sivri köpek dişlerini gördüm.

Francis'in dişleri, ince ve keskin bir hançer gibi parlıyordu. O yumuşak sesli, centilmen Francis, en yakın arkadaşımın baş ucunda, aç bir hayvan gibi oturuyordu.

Cathy kendini onun kollarına bırakmış, kıpırdamadan duruyordu.

Bir adım daha geri attım. Cathy'ye koşamazdım, onu oradan çekip alamazdım. Onun kararıydı.

Francis ısırdı.

O sivri dişlerin Cathy'nin derisini delişini, bir anda akan kıpkırmızı kanı, Cathy'nin vücudunun acıyla kasılmasını yalnızca bir anlığına görebildim.

Hemen arkamı dönüp şehre baktım. Dayanamıyordum.

New Whitby ışıdamaya devam ediyordu. Nehir akıyor. Ve en yakın arkadaşım arkamda ölüyordu.

Derin derin nefes alırken, arkamdan birinin geldiğini duydum. Kit belime sarıldı ve kulağıma eğilerek, "Dayan," dedi.

Sırtımda, sıcaklığını ve sağlamlığını hissediyordum. Bulanık görüşümü bir noktaya odaklamaya çalışıp her iki tarafı taş sütunlu ve I. Dünya Savaşı'nda ölen insanlarla vampirlerin isimlerinin yazılı olduğu Anma Köprüsü'ne baktım.

Gözümü bu sağlam ve gerçek köprüye diktim. Nehir, yüz yıldıır bu köprünün altından akıyordu. Ağlamayacaktım.

Derin bir nefes daha alıp Kit'ten yavaşça uzaklaştım.

Açık kapıdan içeri baktım.

Cathy kıpırtısız bir hâlde yatakta yatıyordu. Ağzında, boyunda, çarşafta kan vardı.

Ölü gibi görünüyordu.

ZİB, insanlar yaklaşmasın diye, Cathy'nin yatağının etrafında çember oluşturmuştu. Francis, yatağın ayak ucunda yatıyordu.

Cam kapıya yaslanıp bugüne kadar yapamadığımı yaparak, *evet, onun kararı, evet, vampir olmak*, diye düşündüm. Gülme, ağlama, güneşi bir daha asla görme.

Ben olsam bu seçimi yapmazdım ama bu benim seçimim değildi.

Lütfen istediği şeyi elde etsin, diye geçirdim içimden.

En iyi arkadaşımla aynı fikirde olup olmamamın önemi yoktu.

Önemli olan, hâlâ en iyi arkadaş olarak kalmamızdı.

Korumaların arasından onu görebiliyordum. Göğsü inip kalkmıyordu. Bir daha asla inip kalkmayacaktı.

Hareket etmezse ölecekti.

Hareket ederse... Dr. Saunders'ı düşündüm ve daha kötü şeyler olduğunu hatırladım.

Hareket etti. Kit'in elini tutup sıktım.

Gözlerinin açıldığını gördüm.

Kafasını hareket ettirdiğini ve kaldırdığını gördüm. Aramızdakiler yüzünden çok iyi göremiyor, nasıl olduğunu anlayamıyordum.

Sonra sesini duydum. O beyaz klinik odasında, etrafındaki doktorların ve korumaların arasından çıkan sesini.

“Francis.”

Yeniden arkamı döndüm; bu sefer ağladığım için. New Whitby'nin ışıkları bulanıklaştı, yeni bir biçim kazandı ve ağladım, ağladım. Çünkü çok mutluydum.

Sonra Cathy, "Mel," dedi ve ona döndüm.

Bana bakıyordu. Hem Cathy gibi hem de Cathy değilmiş gibi bakıyordu. Biraz solgun bir yüzdeki, daha fazla zeki bakışlı gözlerle. Yeni bir Cathy gibi görünüyordu.

Elini bana doğru uzattı. Yatağının yanına gittim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bir Galibiyetin Başlangıcı

Elbette Cathy okulu bitirmek istiyordu. Ty, onun zombi olsa bile, muhtemelen okulu bitirmek isteyeceğini söyleyip gülüyordu.

Ty'ın zombi esprileri hiç hoş değildi ve hepimiz, eğer bu esprileri Anna'nın yanında yaparsa pişman olacağını söyledik.

Şövalye Francis de doğal olarak Cathy'ye eşlik etmek zorundaydı. Bir yandan da hâlâ başyapıtını yazıyordu. Cathy'yle onun ofis/kütüphanesini görmüştüm. Duvarlarında altın renkli ciltleri olan kitaplarla, masaları kâğıtlarla doluydu. Francis, Cathy'nin getirdiği bilgisayara bile uyum sağlamış görünüyordu. Kit, onun komik maymun videoları seyrettiğini gördüğüne yeminler ediyordu.

Cathy yardımcı yazar ve araştırmacı rolünden memnun görünüyordu.

Onlar adına mutluydum. Kimse o kitabı okumamı istemediği sürece.

O güzel kış günü -hem de güneşli!- Ty'ın yeni icadı, kar beyzbolu oynuyorduk. (Büyük ölçüde normal beyzbola benziyordu ama karda ve turuncu bir topla oynanıyordu.) Hepimiz deliye dönmüştük. Şubat, hep en kötü ay olmuştur. Kısa gündüzler, uzun ve soğuk geceler. Ayrıca eskiden Cathy'yle dışarıda takılmanın daha kolay olduğunu da hatırlatıyordu. O gün Cathy'yi bizimle beyzbol oynamaya çağırmıştım ama o kütüphaneden çıkmak istememiş ve koruyucu giysisini giymişti.

Cathy'yi içeride bırakmak zorunda kalmak hâlâ garibime gidiyordu.

“Boş versene,” dedi Cathy bana, daha sakın ve her nedense daha alçak yeni sesiyle. Sanki ölümsüz olmak, kütüphaneden çıkmamak demekti. (Cathy kütüphaneleri gerçekten severdi.)

“Bu sayede notlarımızı düzenliyoruz.”

“Vay, şimdi böyle mi olduk?” dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Odanın öteki ucundaki Francis'in, şaşkınlıkla bize baktığını görebiliyordum. Onunla yaşadığım bu özel anlar, hep keyfimi yerine getiriyordu.

Cathy'nin ağzı ve eskisine göre daha soluk bir gül rengine dönüşmüş dudakları, kenarlarından eskisinin yarısı kadar yukarı kalktı.

İçimde birden bir acı hissettim. Çünkü eskiden, bu söylediğime güleceğini biliyordum. Yine de burada olması ve bana gülümsemesi her şeye değermişti.

“Pekala, sizi deli çocuklar,” dedim. “Benimle gelemiyorsunuz. Takımım ben olmadan fena yenilir. Yerel Tarih derisinde görüşürüz herhalde.”

“Daha sonra. Etüt saatinde kütüphaneye geri döneceğiz,” dedi Cathy, ciddi bir sesle. “Daha araştırma yapmamız gerek.”

Meslek olarak polisliği düşündüğümü söylediğimden beri, Cathy bana hangi birimin ve hangi polis kolejinin en iyisi olduğunu en ince ayrıntısına kadar yaptırmıştı. Polis Bilimi mi, Kolluk Kuvvetleri mi, Ceza Yargılaması mı? Yoksa doğrudan polis akademisine mi gitmeliydim?

Cathy’yle bu konuyu tartışmak çok güzeldi. Polislik diğer her şeyden daha doğruymuş gibi geliyordu.

Hayat boyu mutlu olmak istiyorsanız, birine yardım edin. Koruyun ve hizmet edin.

“Tabii, tabii,” dedim, kapıda durup Cathy’ye el sallayarak.

Cathy ve Francis sarı ve siyah kafalarını eğmiş, buzlu camların arkasından, güneşten korunarak, ciddi ve dalgın bir ifadeyle kitaplarına gömülmüşlerdi.

Vampire dönüşmesine rağmen, Cathy beni hâlâ kütüphaneye sürüklüyordu. Böyle şeyler olunca, durumlar o kadar da değişmemiş gibi geliyordu.

Karanlık koridorlardan koşup beden eğitimi salonundan geçerek kapıya yönelirken, Cathy’nin mutlu görüldüğünü düşündüm. Bin yaşına kadar yaşasa bile, bundan pişman olmamasını umdum.

Ama bir yandan da gerçekten bin yaşma kadar yaşarsa, Francis’le çıkmaya ara verip bir uzaylıyla çıkmasını da

umdum. Francis'in bir uzaylı için terk edildiğinde nasıl bir tepki vereceğini hayal ettim ve gülerek, parlak ama hâlâ serin ilkbahar güneşinin altına çıktım.

Kit aşağıdan güldüğümü gördü.

"Kıçını kaldır da buraya gel!" diye bağırdı.

Oraya doğru seğirttim. "Pardon, ne dedin?"

"Sevgilim, yalvarırız, o muhteşem atletik yeteneklerinle bizi bu hezimetten kurtar," dedi Kit, ağzını yaya yaya harika bir Francis taklidi yaparak. "Şimdi kaldır kıçım da buraya gel."

"Ha, tamam, öyle söylersen olur bak," dedim ve üzerine atladım.

Beni kolayca yakaladı. Bacaklarımı beline doladı ve bir tur çevirip hafifçe öptü. Aramızdaki boy farkını kapatmanın kolay bir yöntemiymişti bu.

Kit'e bakıp gülümsedim. Öpüşmemiz hâlâ kanımı kaynatıyordu.

Kit de bana bakıp gülümsedi. Saçları havalanmıştı.

"Siz oyun mu oynayacaksınız yoksa soytarıllık mı yapacaksınız?" diye seslendi Anna, saçları güneşte parlayarak.

Annesi okuldan kovulup kamu hizmeti cezası alınca, Anna'nın okula dönüp dönmeyeceğini bilememiştik.

Bir zombiyi öğrencilere bu kadar yaklaştırdığı için, bunun mümkün olan en hafif ceza olduğu söyleniyordu. Hepimiz felakete birkaç bodrum duvarı kadar yaklaşmıştık.

Müdür Saunders da büyük bir felaketten kıl payı kurtulmuştu. Dr. Saunders'ı kendi kanıyla beslemişti. Kendini kesip kanını bir kaba damlatmış ve ona vermişti. Sayısız

kereler ısırılmış olabilirdi. Anna neredeyse yetim kalacaktı. Tüm bunları düşündükçe ürperiyordum.

Fakat mahkeme, kocasının zor kullanılarak gerçekleşen başarısız dönüşümünü göz önünde bulundurarak, müdürün akli dengesinin yerinde olmadığına kanaat getirmişti. Müdür Saunders, şu an Dr. Saunders'ın eskiden çalıştığı merkezde tedavi görüyordu ve bazı seanslarda grup lideri olarak seçilmişti. Anna, başka insanlara yardım etmesinin annesine çok faydası olduğunu söylüyordu. Müdür Saunders, danışman olarak yeni bir meslek edinmek üzereydi.

İkisi de bizim tahminimizden çok daha iyi gidiyordu. Tüm bunlar, Cathy'nin haklı olduğunu, Anna'ya karşı o kadar da kötü bir arkadaşlık örneği sergilemediğimi düşünmemi sağlıyordu.

"Soytarılığı sonra yaparız," dedim, Kit'e parmaklarımı sallayarak ondan ayrılırken. "Şimdi zafer zamanı!"

Akşam ilk resmi ikili buluşmamıza gidecektik. Kit, Francis'le ikili buluşmaları reddediyordu. Böyle bir şeyin çok rahatsız edici olduğunu düşünüyor ve ne zaman bu konu açılrsa, Francis dayı deyip duruyordu.

Ty ve Jon'la ikili randevumuz vardı.

Ty'in Jon'u Anna'ya falan değil kendine ayarlamaya çalıştığı ortaya çıkmıştı. Hoppaaa!

Hepimiz Anna'nın babasının olayından ve Cathy'nin dönüşümünden sonra çok sarsılmıştık. O yüzden, eski sevgilimin, kızların yanı sıra erkeklerle de ilişkiye girmek istemesinin ortaya çıkması, bizden Ty'in hayal kırıklığı yaratacak kadar sönük bulduğu bir tepkiyle karşılanmıştı.

Yine de Francis'in güzelliğinin, Ty'ın bu durumu fark etmesinde ne kadar etkili olduğunu tartışmak çok hoşuma gidiyordu. Böyle uygunsuz konuşmalar, Francis'i çok ama çok üzüyordu.

"Zafer mi?" diye bağırdı Anna. Bazen çok rekabetçi olabiliyordu. (Bu bizim ortak yanlarımızdan biridir. Arkadaşların ortak yönlerinin olması gerekir.) "İstersen takımının sayısına bir bak Mel."

Plakanın üzerine yerleştim ve Ty'ın verdiği sopayı aldım. Ty yalvaran gözlerle bana baktı, ben de ona göz kırptım. Döndüğümde başka bakışlarla karşılaştım. Anna'nın meydan okuyan, koşmaya hazır vaziyette zıplayarak bekleyen, Kır'ın neşeli, beklenti dolu bakışları.

Sahanın karşı tarafındaki bir pencerede, bir gölgenin hareket ettiğini görüp gülümsedim. En iyi arkadaşım beni seyrederken, bu maçı kaybetmeyecektim.

Güneş saçlarımı ısıtıyor, kanım kaynıyordu. Sopayı şöyle bir savurdum ve gülümsememin tüm yüzüme yayılmasına engel olamadım.

"Skoru bilmeme gerek yok," dedim. "Ben takımımın kazanma şansını seviyorum."

Teşekkürler

İnsan Takımı, vampir hikâyelerine duyduğumuz ortak sevgiden ve bu konuda bir roman yazacak olsak ne tür vampirler hakkında yazacağımız konusundaki tartışmalarımızdan doğdu. Vampirlerle ilgili, cevabını bulmak istediğimiz pek çok soru vardı. Vampirler gerçekten buz gibi mi olurdu yoksa aslında oda sıcaklığında olurdu da bizim gibi oda sıcaklığında olmayan kişilere mi soğuk gelirdi? Bir şekilde bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken bir baktık ki birlikte bir vampir kitabı yazıyoruz. Dünyanın en eğlenceli işiydi.

Yazmaya başladığımızda vampirlerle ilgili bilgimizi artırmak için birbirimize okuma listeleri verdik. İkimiz de Camilla'yı, Varney the Vampire'ı ve elbette Dracula'yı okuduk. Anne Rice'tan bahsetmiyorum bile. Fakat Sarah, Suzy McKee Charnas'ın *The Vampire Tapestry*'sini ve Tanith Lee'nin Sabella'sını, Justine ise L. J. Smith'in *Vampir Günlükleri*'ni okumamıştı. Bu durumun düzeltilmesi gerne-

kiyordu! Bunu takip eden tartışmalar, *İnsan Takımı*'nı birçok bakımdan şekillendirdi. Söz konusu kitaplar ve çocuksu vampir takıntımız olmasaydı bu kitap da olmazdı.

Temsilcilerimiz Jill Grinberg ve Kristin Nelson'a ve ajanslarında bu kitaba yer açan herkese teşekkür etmek istiyoruz.

Editörlerimiz Harper Collins'ten Anne Hope ve Allen&Unwin'den Jodie Webster harika bir iş çıkartarak, bu kitabı binlerce farklı şekilde geliştirdiler.

Vampirlerle ilgili çok az bilgisi olan ilk okurumuz Scott Westerfeld'in bize birçok faydalı önerisi oldu.

Normalde tüm yazar arkadaşlarımıza teşekkür ederdik. Fakat bu kitabı sır olarak sakladık ve bu her şeyi iyice eğlenceli bir hâle getirdi. Fakat yine de harika yazar arkadaşlarımıza teşekkürler. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Justine Larbalestier, destekleri için Jan Larbalestier'e, John ve Niki Bern'e teşekkür etmek ister. Ve tabii ki onsuz bu kitabın asla var olamayacağı Sarah Rees Brennan'a. Büyük bir keyifti SRB. Teşekkür ederim. Haydi bir roman daha yazalım!

Sarah dokuz yaşındayken ona *Vampirle Görüşme* filmi ni seyrettiren Pat Rees'e (teşekkürler anne!) ve bir Team Jacob tişörtü isteyerek New Moon'u seyretmesini hatırlatan Genevieve Rees Brennan'a teşekkür eder. Ayrıca gecenin birinde Avustralya'yla bağıra çağıra yapılan telefon görüşmelerine tahammül ettiği için Natasha Walsh'a ve en çok da bahsi geçen bu telefonlara cevap verdiği, ne kadar travmatik bir iş de olsa oturup roman taslakları çıkarttığı, iki yazarlı bir kitap yazmanın kötü bir fikir olduğunu düşünen Sarah'ı iki

yazarlı bir kitap yazmanın dünyanın en müthiş fikri olduğuna tek başına ikna ettiği için Justine Larbalestier'e teşekkür eder. Ve bütün iyi fikirler gibi, bu da tekrar edilmeyi hak eder...